

Kulturminneplan

for

Vestre Slidre

Kartlegging og beskriving av kulturminne

Vedteke av Vestre Slidre kommunestyre 22/6- 17

Sak 17/930

DEL 1 BAKGRUNN OG FØREMÅL MED PLANEN	3
Innleiing	3
Bakgrunn og føremål	3
Aktuelle bruksområde for kulturminneplanen	3
Arbeidsprosess	3
Planens oppbygging	5
Verdisetjing av kulturminne	5
Verdiskaping, bruk og prioritering	5
Ansvar og roller innanfor kulturminnearbeidet	6
Nasjonalt	8
På fylkesnivå	10
Lokalt	10
Nye registreringar	11
DEL 2 REGIONAL HISTORIKK OG PRIORITERINGAR	12
Historia i Valdres	12
Prioriterte område for Valdres	13
Stølsdrift	13
Ferdshistorie med vegar og skysstasjonar	15
Mellomalderkyrkjer	23
Varslingsvardane	27
Del 3 PROSESS OG HISTORIKK I VESTRE SLIDRE	29
Arbeidsprosess med kulturminneplan	29
Oppgåver for Vestre Slidre kulturminneforum	29
Historia i Vestre Slidre	30
Tidlegare registreringar	31
Publikasjonar og ikkje kartfesta registreringar	35
Prioriterte kulturminnegrupper i Vestre Slidre	35
DEL 4 PRIORITERTE KULTURMINNE	38
Visjon:	38
Mål:	38
Strategiar:	38
Prioriterte kulturminne, oversiktskart	39
1 Gardbergfeltet og Einangsteinen	40
2 Slidredomen	45
3 Lomen stavkyrkje	48
4 Mo kyrkjeruin	55
5 Olberg varslingsvarde	59
6 Hamrissløtet	64

7 Tingsteinen	68
8 Stølsvidda i Vestre Slidre	71
9 Fossheim industristad	78
10 Busetjingsspor på Rensenn	85
11 Historiske vegar i Vestre Slidre	88
12 Hulabakhøla	92
13 Midtre Løken, 37/4	97
14 Rå gard 88/2	103
15 Lomen øvre og nørre	106
16 Nørre Jarstad 47/1	110
17 Sørre Berge (Bergji) 50/18	116
18. Sørre Magistad 89/2	120
19 Sørre Fauske 81/6	125
20 Fystro-tufta	129
DEL 5 OPPFØLGING OG VIDARE ARBEID	132
Oppfølgingsområde	132
Handelsstader	132
Industristader	132
Bygningsmiljø	132
Stavkyrkjetufter	132
DEL 6 LOVVERK OG VERKEMIDLAR	133
Lovverk	133
Kulturminnelova	133
Plan- og bygningslova	133
Skogbrukslova	134
Listeføring	134
Omgrep	134
Statlege tilskotsordningar	136
Regionale tilskotsordningar	136
Kommunale tilskotsordningar	137
Private tilskotsordningar	137
Del 7 VEDLEGG REGISTRERTE KULTURMINNE	138
KJELDER	138

DEL 1 BAKGRUNN OG FØREMÅL MED PLANEN

Innleiing

Bakgrunn og føremål

Alle kommunane i Noreg har vore invitert av Riksantikvaren til å søkje om midlar til å utarbeide kulturminneplanar. Valdres-kommunane har søkt om kr 100 000,- kvar til arbeidet i perioden 2013–2015, med ferdigstilling 31.12.2017. Arbeidet skal i hovudsak innehalde minne innanfor ansvarsområda til kommunane, det vil seie bygningsmasse og minne frå nyare tid. Hensikta med planane er ei meir målretta og offensiv forvaltning av kulturminna i kommunen. Denne planen er ikkje vedteken politisk, men kan nyttast av kommunane til å utarbeide kommunedelplan for kulturminne i sin kommune.

Aktuelle bruksområde for kulturminneplanen

Areal- og byggesaksbehandling, der planen kan brukast:

- til prioritering/retningslinjer for byggesaksbehandling.
- som grunnlag for utvikling av tettstader
- som grunngeving av omsynssone i juridisk bindande arealplan (kommuneplanens arealdel, kommunedelplanar eller reguleringsplanar)
- som grunnlag for KU-krav, blant anna i kommuneplanen
- for å skape kjennskap til kulturminne i utbyggingsprosessar

Kopling til andre sektorar i kommunen, slik som folkehelse, oppvekst og utdanning, kultur og næringsutvikling, der planen kan brukast i samband med:

- kulturminne i undervisning eller som grunnlag for gode opplevingar
- tilrettelegging av turløyper
- engasjement i lokalsamfunn (velforeiningar, aktive eigarar osv.)
- grunnlag for lokalt næringsliv
- besøksattraktivitet
- merkevarerbygging eller ramme for aktivitetar (kulturevenement, reiselivsattraksjonar osv.)
- auka lokal bevisstheit om kulturminne
- identitet og samhald

Aktiv tilskots- og økonomiforvaltning, der planen kan brukast:

- til prioritering av kulturminne ved tildeling av midlar
- som grunnlag for skattelette (reduisert eigedomsskatt osv.)
- til prioritet ved tildeling av SMIL-midlar, søknad til kulturminnefond osv.
- til føreseieleg planlegging ved kopling til kommunens økonomiplan

Arbeidsprosess

Proessen i kvar kommune har vore lagt opp slik at kommunen involverer aktuelle lag og ressurspersonar til å kome med innspel. Gruppene har hatt møte etter initiativ frå prosjektleiar etter kvart under arbeidet. For alle kommunane har det vore eit møte før start i samband med søknad om finansiering frå Riksantikvaren (via Oppland fylkeskommune). I søknaden skulle det visast til prioriteringar i kvar kommune. I fleire kommunar har det vore nedsett arbeidsgrupper som har definert tema som er aktuelle å kartlegge, og det har vore laga arbeidskart med koordinatfesting og tekst om kulturminna. Alle arbeids-/manuskart er lagt inn i ein registreringstabell. Der har ein også forsøkt å legge inn minne som er registrert tidlegare.

Samstundes med at kulturminna er lagt inn i tabell, er det gjort ei verdivurdering der arbeidsgruppa og kommunen har vore med på å velje ut dei 20 viktigaste minna for kommunen. Dette er teke med i kulturminneplanen.

Stølsminne

I samband med stølsregistreringane i Valdres 2007–2010 vart det registrert om lag 1900 kulturminne i stølsområda. Dei fleste av desse er frå nyare tid. Dei er definert etter Riksantikvarens omgrep og importert inn i Innlandsgis.

Om registreringstabellen

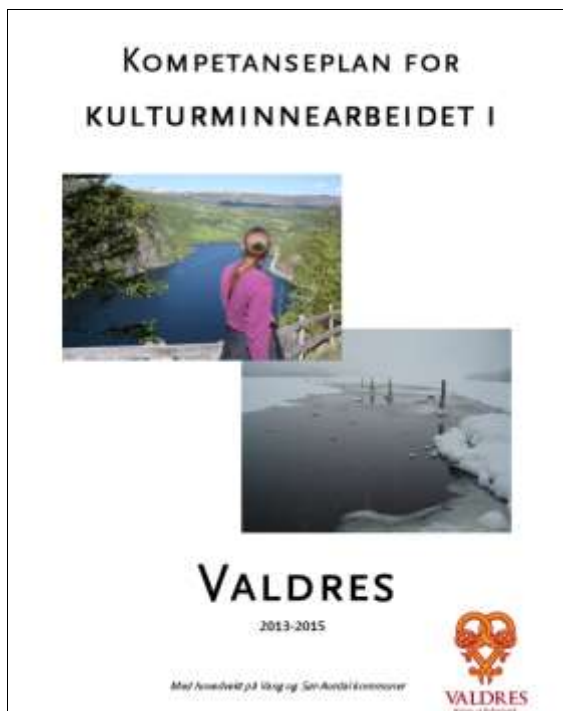
Oppsettet av registreringstabellen er etter mal frå Riksantikvaren. Tabellen har førehandsdefinerte omgrep. I Valdres har det vore behov for nye omgrep, som til dømes leikeplassar, danseplassar osv., og vi har søkt Riksantikvaren om å få godkjent desse.

Valdres har også hatt behov for å lage ein søkbar kolonne for aktuell bruk av minnet eller informasjonen om minne. Det er gjeve kode for korleis minnet er eigna med tanke på «Lokal base 1 (kommuneplan), 2 (Outtt), 3 (skule), 4 (Temakart)».

Ferdige datasett blir importert i Innlandsgis http://geocortex2.innlandsgis.no/site_open. Arkeologiske minne som ikkje er registrert tidlegare, skal importerast til databasen *Askeladden* <https://askeladden.ra.no/Askeladden/Pages/LoginPage.aspx>

Kompetanseplan for kulturminne

Kompetanseplan for kulturminnearbeidet i Valdres vart utarbeidd i forkant av utarbeiding av kulturminneplanane. Kompetanseplanen definerer ansvarsområde for alle som er involvert eller har ei rolle i kulturminnearbeidet i Valdres, når det gjeld utførte oppgåver og pågåande oppgåver/prosjekt. Vidare tek planen opp tema som bør inn i ein kulturminneplan. Kompetanseplanen finn du på <https://www.valdres.no/valdres-natur-og-kulturpark/styringsdokument> og publikasjonar.

Planens oppbygging

Kvar kommune har fått sin eigen plan. Planen er delt opp i fem delar.

DEL 1: BAKGRUNN OG FØREMÅL MED PLANEN

Her er innleiande kapittel som fortel om bakgrunn, roller og arbeidet med planen

DEL 2: REGIONAL HISTORIKK OG PRIORITERINGAR

I dette kapittelet går vi gjennom dei regionale prioriteringane som gjeld for alle dei seks Valdres-kommunane.

DEL 3: PROSESS OG HISTORIKK FOR KVAR EINSKILD KOMMUNE (her Vestre Slidre)

Her går vi kort gjennom korleis kulturminnearbeidet har føregått i Vestre Slidre.

DEL 4: PRIORITERTE KULTURMINNE

I dette kapittelet tek vi for oss dei 20 viktigaste kulturminna med forslag til oppfølgingstiltak

DEL 5: OPPFØLGING OG VIDARE ARBEID

I denne planen er det sett ei grense på 20 minne. Det betyr at det er fleire minne og tema som ikkje er tekne med. I kapittel 5 er det ei kort skisse over dei som ikkje vart med no, og korleis ein kan arbeide vidare med desse.

DEL 6: VEDLEGG TABELLAR

Tabellvedlegg og kart

Verdisetjing av kulturminne

Minna er verdisettt frå 1 til 4 der 1 er høgast og 4 er lågast. I Vestre Slidre er det registrert til saman 8 minne med verdi 1 (nasjonalt verdifullt) og 43 minne med verdi 2 (regionalt verdifullt).

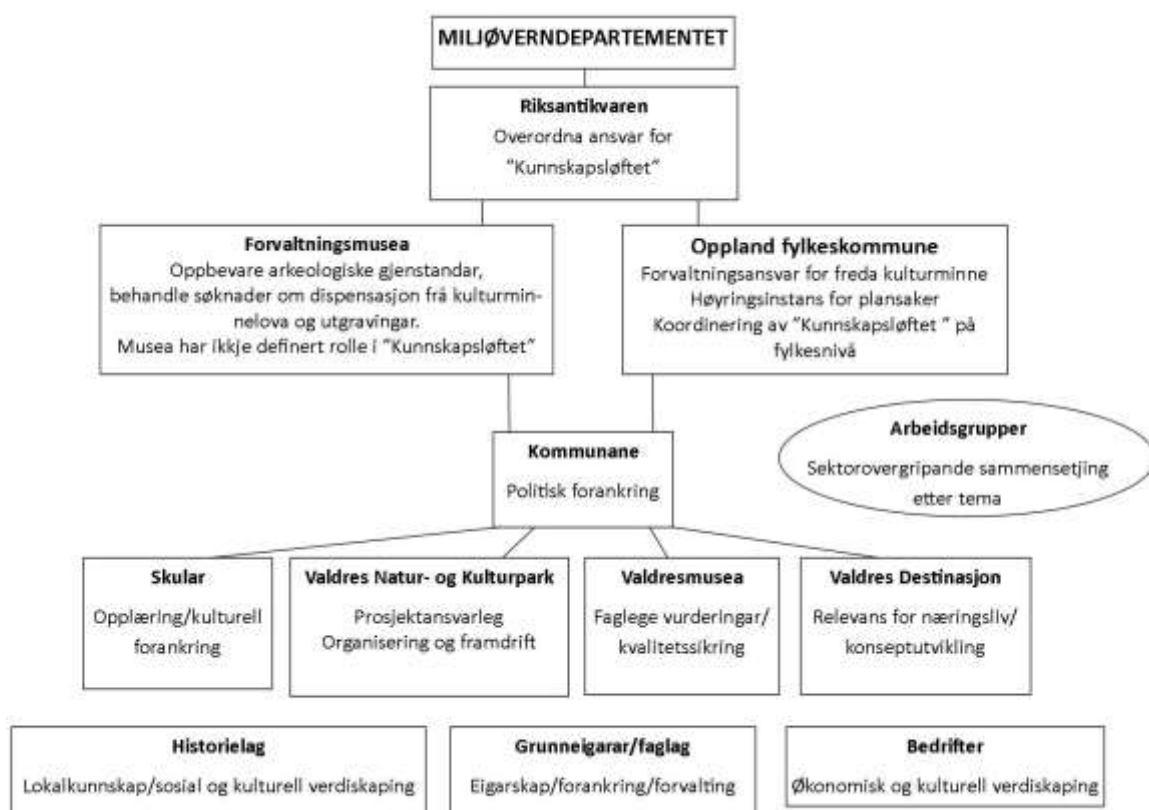
Verdiskaping, bruk og prioritering

Det er ikkje eit mål at alle minna skal vernast for bruk. Tvert om har mange minne godt av å bli nytta. Meir bruk, kjennskap og kunnskap kan føre til at alle blir meir bevisste om verdien av desse kulturminna. Vi har derfor lagt til ein kategori med kodar 1–4 for korleis minnet er eigna til ulike aktivitetar som turoppleving, undervisning, temakart og som saksgrunnlag for forvaltninga.

Figur 1. Kongevegen over Filefjell har vore del av verdiskapingsprogramma til Riksantikvaren og Oppland fylkeskommune.

Ansvar og roller innanfor kulturminnearbeidet

Miljøverndepartementet

Kulturminneforvaltninga har Miljøverndepartementet som øvste forvaltningsorgan, med Statens kulturminneråd som rådgjevande organ. Riksantikvaren (RA) er også eit rådgjevande organ og fagleg sekretariat innanfor kulturminneforvaltninga. Vidare har han ansvar for å setje i verk den politikken som Stortinget og regjeringa måtte bestemme, og har forvaltningsansvaret for kyrkjer frå mellomalderen.

Riksantikvaren

Riksantikvaren er direktorat for kulturminneforvaltning og fagleg rådgjevar for Klima- og miljødepartementet i utviklinga av den statlege kulturminnepolitikken. Riksantikvaren har hovudansvaret for alle kulturminne og held ved like hovudregisteret for kulturminne (Askeladden og Kulturminnesøk).

NIKU

NINA/NIKU (Norsk institutt for naturforskning og kulturminneforskning) er eit uavhengig forskings- og kompetansemiljø for norske og internasjonale kulturminne. Instituttet har ansvaret for undersøkingar i mellomalderbyane og ved kyrkjestader frå mellomalderen.

Oppland fylkeskommune

Fageininga kulturarv er kulturminnemyndigheit i Oppland fylke og har forvaltningsansvar etter kulturminnelova. Eininga har særskilt ansvar for automatisk freda minne og vedtaksfreda bygningar. Ho gjev uttalar i bygge- og plansaker og gjennomfører arkeologiske registreringar etter kulturminnelova § 9.

Dei arkeologiske forvaltningsmusea

Dei arkeologiske forvaltningsmusea (Universitetets kulturhistoriske museum, Oldsak-samlinga, Arkeologisk museum i Oslo, Historisk museum i Bergen, Vitskapsmuseet i Trondheim og Tromsø) har i tillegg til å oppbevare gjenstandar frå forhistorisk tid og mellomalder til oppgåve å behandle søknader om dispensasjon frå kulturminnelova og setje i verk utgravingar. Fram til 1990 vart alle arkeologiske registreringar arkivert på musea, men dette ansvaret vart då delegert til fylkeskommunen.

Kommunane

Kommunen har eit sjølvstendig ansvar for å ivareta kulturminneomsyn. Han har gjennom plan- og bygningslova ansvar for kulturminneomsyn i samband med bruk og utbygging av kommunen sitt areal.

Valdresmusea AS

Valdresmusea AS omfattar i dag Valdres Folkemuseum, Bautahaugen Samlinger, Bagn Bygdesamling og Gardbergfeltet. Museet er kompetansenav og formidlar av Valdres-historia og har som føremål å drive bevaring, dokumentasjon, forskning og formidling knytt til den lokale kulturarven. Valdresmusea forvaltar lokalhistoriske arkiv med blant anna folkemusikk, bilete og dokument. Museet har også ein instrumentverkstad og ein eigen bygningsvernrådsgjevar som også arbeider med rådgjeving for huseigarar i Valdres. Valdresmusea har i tillegg utarbeidd tilbod innanfor Den kulturelle skulesekken.

Norsk institutt for bunad og folkedrakt og eit statleg oppnemnt fagråd, Bunad- og folkedraktrådet, er lokalisert ved Valdres Folkemuseum.

Visit Valdres

Visit Valdres er paraplyorganisasjonen for reiselivet i Valdres. Visit Valdres skal selje Valdres og marknadsføre Valdres gjennom historia og kulturminna.

Lag og foreiningar

Valdres har historielag i alle kommunar, og i nokre er det fleire lag. Valdres historielag er overordna lokallaga. Valdres historielag utgjev ei årbok med ulike tema, og dessutan ulike kartleggingsoppgåver og publikasjonar. Dei lokale historielaga har aktivitetar og temadagar, fotoarkiv og publikasjonar.

Skular

Skulane er den viktigaste formidlaren av kulturhistoria til born og unge.

Figur 4. Oppland fylkeskommune sitt kart over kulturhistoriske landskap med nasjonal interesse

- ✓ **Vassfaret og Vidalen, Sør-Aurdal** (kombinasjon fangst- og skogbrukskultur)
- ✓ **Kongevegen gjennom Valdres** (1793, norsk veghistorie)
- ✓ **Stølsvidda Nord-Aurdal, Vestre Slidre og Vang** – levande stølskultur med rikt biologisk mangfold og mange kulturspor frå jernalder til nyare tid
- ✓ **Reinfangstanlegg oppunder Jotunheimens sørside i Vang** – større fangstanleggssystem frå vikingtid/mellomalder rundt Slettefjell
- ✓ **Stavkyrkjene Reinli, Høre og Lomen med tilhøyrande kulturlandskap** – i tillegg til å ha ein stor eigenverdi ligg kyrkjene i omgjenvader med mykje intakt bygningsmiljø og kulturlandskap
- ✓ **Eldre historie ved Vinstervatn** – frå steinalder til stølsdrift
- ✓ **Dei seks varslingsvardane (vetane)** – vetane er meir eller mindre restaurert og tilrettelagt som turmål
- ✓ **Øylo gjestgjevargard med tilhøyrande kulturlandskap** – ein av dei mest intakte skysstasjonar i Valdres
- **BARK – Bevaringsprogrammet for utvalde arkeologiske kulturminne.** Målet til bevaringsprogrammet for utvalde arkeologiske kulturminne (BARK) er at eit representativt utval arkeologiske kulturminne og kulturmiljø skal sikrast gjennom skjøtsel og bli gjort tilgjengelege for publikum. Valdres-kommunane bortsett frå Sør-Aurdal har søkt og fått

BARK-midlar frå Riksantikvaren gjennom Oppland fylkeskommune. Det er gjeve midlar til Vang/Oppdalstølen og tilrettelegging av skålgropsteinar og jarnvinneanlegg, Gardbergfeltet i Vestre Slidre, Faslefoss og bronsealderrøyser, jarnvinneanlegg i Øystre Slidre og steinalderbusetnader i Etnedal.

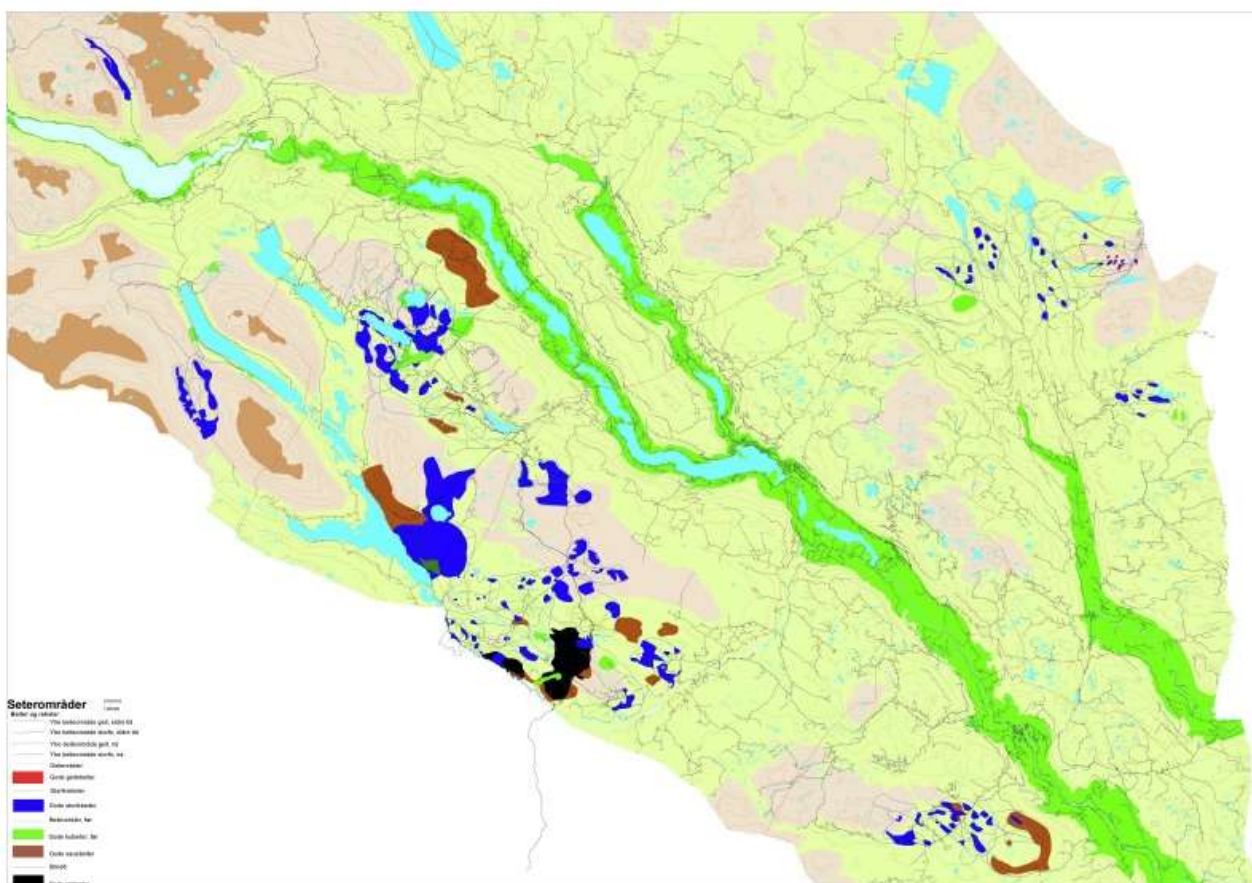
- **Verdiskapingsprogrammet for kulturminne** er eit program som starta i 2006 og vart avslutta i 2015. Hensikta var å bruke kulturarven som utgangspunkt for verdiskapinga. Valdres var ein av pilotane for Verdiskapingsprogrammet for kulturminne i 2006–2010 fordi vi var i ferd med å etablere ein regionalpark. Ei viktig årsak til at Valdres vart valt til pilot, var òg at regionen er det viktigaste stølsområdet i Nord-Europa, og at han har seks av dei 28 stavkyrkjene i Noreg.
- **Norsk kulturminnefond** er ein av dei viktigaste økonomiske bidragsytarane for å restaurere verdifulle bygningar og kulturlandskap. Desse har no knytt sine prioriteringar til dei kommunale kulturminneplanane.
- **Olavsrosa og Norsk Kulturarv.** Norsk Kulturarv har nokre kulturminne i kartløyisinga si. Her finn vi nokre av stavkyrkjene, kulturminne som har Olavsrosa, Valdresmusea og dessutan nokre få, spesielle enkeltminne som Lundebraua og Vangssteinen.

På fylkesnivå

- **SEFRAK-registreringar (Sekretariatet for faste kulturminne).** Alle kommunane fekk i perioden 1980–2000 støtte til å registrere bygningar frå før 1900. Desse er arkivert i SEFRAK-registeret, og ligg i GAB-registeret. Fleire bygningsmiljø er også registrert i samband med restaureringstiltak.
- **Verdiskaping og innovasjon i kulturarven (VINK).** Dette er eit program som starta i 2012 og vart avslutta i 2015. Programmet var ei oppfølging av Riksantikvarens Verdiskapingsprogram for kulturminne. I Valdres fell sykkelruta Mjølkevegen og strekninga Kongevegen over Filefjell innanfor programmet.
- **Fagmelding for kulturminne i Oppland** skal utarbeidast i 2017. Fagmeldinga skal peike ut regionalt verdifulle kulturminne og kulturmiljø og blir eit prioriteringsverktøy for vidare arbeid.

Lokalt

- **Kommunale registreringar.** Fleire kommunar har gjennom fleire år registrert kulturminne. Vang kommune har digitalisert minne frå Økonomisk kartverk (2000) og registrert /digitalisert minne frå nyare tid. I Vestre Slidre skjedde ei oppdatering av fortidsminne i Vestre Slidre med utgjevinga *Minne om fortida – Fortidsminne i Vestre Slidre* (2006). Etnedal har digitalisert stinett frå historiske kart og utarbeidd temakart for kulturminne, og Øystre Slidre har mellom anna registrert spesielle bygningsmiljø. Nord-Aurdal kommune har mellom anna registrert bygningsmiljø i tettstader.
- **Gamal byggeskikk i kommunane.** Kvar kommune har gjeve ut eit hefte om byggeskikken i sin kommune etter SEFRAK-registreringane. Desse har sortert alle registrerte bygg (alle frå før 1900) etter gards- og bruksnummer bak i heftet.
- **Kartlegging av kulturminne, beite og reksler i stølsområde.** I perioden 2007–2011 vart det registrert kulturminne, beite og reksler i stølsområda. Arbeidet vart gjennomført av stølslaga i samarbeid med kommunane i regi av Valdres Natur- og Kulturpark. I utgangspunktet prioriterte ein stølslaga der det var drift. Til saman 1869 kulturminne vart registrert.

- **Historielaga** har registrert, men ikkje alle koordinatfesta, mange ulike kulturminne som husmannsplassar, heimstølar, bufarsvegar, bureisingsbruk, fiskeslør, milesteinar o.a. Historielaga har også gjeve ut ei rekkje bøker.
- **Fagernes handelsstand** har gjeve ut bøker om Fagernes
- **Appen Outtt Valdres** skildrar kulturminne som er eigna for tilrettelegging i samband med turar og andre opplevingar.

Nye registreringar

Etter ei samla vurdering er mykje kartlagt, og det var lite behov for nye registreringar. Det var derimot eit stort behov for å samle, tolke og systematisere eksisterande registreringar i ein samledatabase. Arbeidet er gjort saman med historielag, lokalkjende og kommune, der det er halde informasjons- og arbeidsmøte. Det er teikna på kart, gjeve referansar og tilvisingar som er systematisert i ein samledatabase for import i Innlandsgis. Type temakart er bureisingsbruk, husmannsplassar, kraftverk, møller, reiselivsstadar, kyrkjestader, gamle vegar, danseplassar og andre tema historielag og kommune ynskte å ha med. Kulturminna er gjevne ein verdi 1–4 der 1 er høgast. Inntil 20–25 kulturminne med verdi 1 og 2 er tekne med vidare i kulturminneplanen i kvar kommune. For kvart minne er det gjeve informasjon om minnet, grunngeving for verdisetjinga med forslag til tiltak og ansvarsfordeling. Kulturminneplanen kan derfor gje grunnlag for ein eigen delplan for kulturminne dersom kommunen ynskjer det.

DEL 2 REGIONAL HISTORIKK OG PRIORITERINGAR

Historia i Valdres

Frå jeger til bonde

Dei eldste dokumenterte spora etter folk i Valdres er frå eldre steinalder. Ved Sulevatn i Vang er det registrert kol frå groper i bakken som er datert 8000 år attende. I 2015 vart det gjort nye registreringar ved Vinstervassdraget. Der er det gjort funn frå omtrent same periode, med kontinuerleg busetjing gjennom fleire 1000 år. På den tida var valdrisane veidefolk som levde av jakt og fangst. Dei eldste spora etter husdyrbruk og landbruk er om lag 4000 år gamle og er dokumentert gjennom analysar av beitepollen ved Gardbergfeltet på Slidreåsen mellom Vestre og Øystre Slidre. I Gardbergfeltet er det registrert skålgroper som blir rekna for å vere frå bronsealder, og mange gravminne frå eldre og yngre jernalder. Funn av eit romersk sverd vitnar om kontakt med kontinentet lenger sør. I myrfunn frå Jylland i Danmark (Illerup) er det funne gjenstandar frå Sør- og Vest-Noreg frå slutten av romartida. Funna i Danmark er truleg krigsbytteofringar etter tokt mot germanarane som opererte mot grensa til Romarriket (Illekjær, Jørgen 2000).

Den faste busetjinga i Valdres synest å ha vore omfattande allereie i yngre romartid. Både stadnamn, gravfunn og oldfunn fortel om ekspansjon gjennom jernalderen, inn i mellomalder og fram til svartedauden.

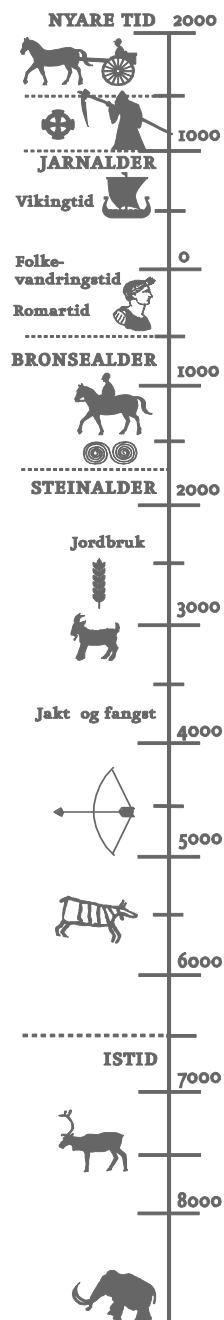
Frå rikdom til svartedauden

Frå jarn-mellomalder er det mange spor etter jarnutvinning i form av slagghaugar, kolgroper og jarnvinner. Det har vore særskilde mange stavkyrkjer i Valdres, og desse saman med dei tre steinkyrkjene Ulne, Slidredomen og Mo kan tyde på at Valdres hadde opparbeidd seg ein viss velstand. Til saman skal det ha vore 18 stavkyrkjer og tre steinkyrkjjer i Valdres. Svartedauden i 1347 tok mange liv, og folketalet vart redusert til om lag det halve av den smittsame pesten. Mange gardar vart lagt aude.

Nyare tid

Nyare tid blir rekna frå slutten av mellomalderen, etter reformasjonen i 1537. Etter svartedauden tok folketalet seg langsamt opp, og frå 1600-talet byrjar det å dukke opp fleire stølar. Dei fleste gardane i Valdres er små i europeisk samanheng, og dei var derfor avhengige av å nytte beite utanfor dei dyrkbare områda. Til garden hørde gjerne både ein og fleire haust- og vårstølar, og ein langstøl.

På 1700–1800-talet vaks folketalet kraftig, og på 1700-talet vart husmannsvesenet vanleg. Etter store folkevandringar frå Noreg til USA på midten av 1800-talet gjekk folketalet ned, og frå 1928 fekk husmennene lovfesta rett til å løyse inn husmannsplassane sine og få dei matrikulert.

Frå garden og heile vegen frå gard til fjell er det spor etter hausting. Fôret vart slått i alle bakkar og lier, lauv, ris og mose vart hausta og drege heim. Mange stader der det no er tett skog, kan du finne enkle steinleggingar etter løetuffer eller stakkstøer.

Då folketalet var på sitt høgaste, vart det også stor etterspørsel etter brensel, og vedskogen strakk ikkje til. Trerøtene stabiliserer jorda og kan dempe jordutglidingar. Der det var hard hogst, vart jorda meir utsett for erosjon og jordutglidingar, som vi hadde fleire stader i Valdres på 1800-talet. Mange stader vart myrtorv nytta som brensel, og spor etter dette finst mange stader i Valdres.

Frå sjølvberging til råvareleverandør

Livet vart enklare for bonden under «det store hamskiftet», som industrialiseringa også blir kalla. Vi fekk dampmotor, tog, felles sagbruk og møller, og ikkje minst Fellesmeieriet. Gardane vart meir effektive og kunne produsere meir mat. Då meieria kom, slapp bonden foredle mjølka sjølv, med alt arbeid dette førte med seg. Samstundes med industrialiseringa byrja dei fyrste teikna til attgroing.

Opp mot vår tid har det skjedd endå fleire endringar. Noreg og Valdres har vorte meir avhengige av tilhøve og marknad i resten av verda. Små og brattlendte bruk er tungdrivne, og med auka krav til effektivisering og samstundes låge prisar på importert kraftfôr har bruken av utmark til matproduksjon gått kraftig ned. Mindre hausting har gjeve oss det landskapet vi i dag opplever som attgrodd.

Reiselivet

På 1800-talet kom den spede starten på eit reiseliv i Valdres. Fjellklatring vart «vanleg» på 1800-talet. Briten William Cecil Slingsby (1849–1928), «norsk tindesports far», vitja Jotunheimen fleire gonger. Den Norske Turistforening vart etablert i 1866, og den fyrste hytta i Valdres og Jotunheimen vart sett opp i 1870 på Tvindehaugen ved Tyinvatnet i Vang. Med Valdresbanen i 1906 opna det seg fleire moglegheiter for folk til å kome til fjells – og dermed vart det også grunnlag for fleire høg fjellshotell.

Mange stader, som til dømes på Beitostølen, byrja besøksturismen i samband med stølsdrift. Allereie frå 1930-talet var det reiselivsaktivitet knytt til stølsdrift, og i 1947 kom den fyrste turisthytta på Beitostølen. I 1957 kom *Turistheimen* og i 1965 *Beitostølen Resort*. I dag er det til saman 4000 sengeplassar på Beitostølen i tillegg til 2000 private fritidsbustader.

Ei anna form for reiseliv, eller helseopphald og rekreasjon, var sanatorium. Desse vart nytta i behandlinga av tuberkulose og av nervøse lidingar (nervesanatorium). I Valdres var det fleire sanatorium på 1900-talet, mellom anna på Fossheim seter i Vestre Slidre.

Prioriterte område for Valdres

I desse avsnitta har vi teke for oss tema som er prioritert for alle dei seks Valdres-kommunane, om enn i nokon ulik grad.

Stølsdrift

For om lag 100 år sidan brukte gardane alt som var av beiteressursar, til husdyrbeiting. Ved kysten vart dyr frakta til øyer, og i fjelldalar vart dyra flytta til fjells. Med både heimstølar og langstølar kan mellom 50 000 og 100 000 stølar ha vore i drift. I 2017 er det om lag 1000. Om lag ein fjerdedel av desse ligg i Valdres. Dette betyr at Valdres er den viktigaste stølsregionen i Noreg og Nord-Europa. Ein viktig grunn til at vi har så mange stølar i drift, er at dei er rike og lett tilgjengelege. Mange stølslag fekk tidleg stølsveg, og på den måten kunne mjølka leverast til Fellesmeieriet også frå stølen, medan stølar utan veg oftast vart nedlagt.

Valdres har viktige stølsområde i alle kommunane, men Nord-Aurdal, Vestre og Øystre Slidre er kjerneområde for stølsdrifta. Derfor har både Fylkesmannen i Oppland, kulturvernavingdelinga i Oppland fylkeskommune og Valdres-kommunane foreslått stølsområda Nord-Aurdal og Vestre Slidre som utvalt, nasjonalt verdifullt kulturlandskap. I 1988 kom stølsvidda i Nord-Aurdal innanfor Nordisk biotopvern mellom anna på grunn av dei rike våtmarksområda og fuglelivet der.

Stølsområda inneheld mange ulike verdiar. Det viktigaste er utgangspunktet for bruken: beiteressursane. I tillegg er det faste kulturminne som kjøleanlegg, murar, tufter, reksler, danseplassar, lokkarsteinar og anna. På nokre stølar er det også skålgropsteinar, ein type ristningar, som knyter seg til den fyrste jordbrukskulturen for om lag 2000–500 år før vår tidsrekning. I utkanten av stølsområda kan vi finne andre spor som torvuttak og stakkstøer. Mange stader finn vi tufter, steinlegningar, slagghaugar og kolgroper i stølsområda.

Historia i seg sjølv og kunnskapen om bruken er også ein viktig del av historia knytt til stølsområda. Om stølsdrifta forsvinn, mister vi også mykje av kunnskapen om alt som knyter seg til denne haustingskulturen. Sjølv om musea har gjenstandar, musikk, bilete og litteratur om stølsdrift, kan ikkje det erstatte kunnskapen som er oppbygd gjennom generasjonar.

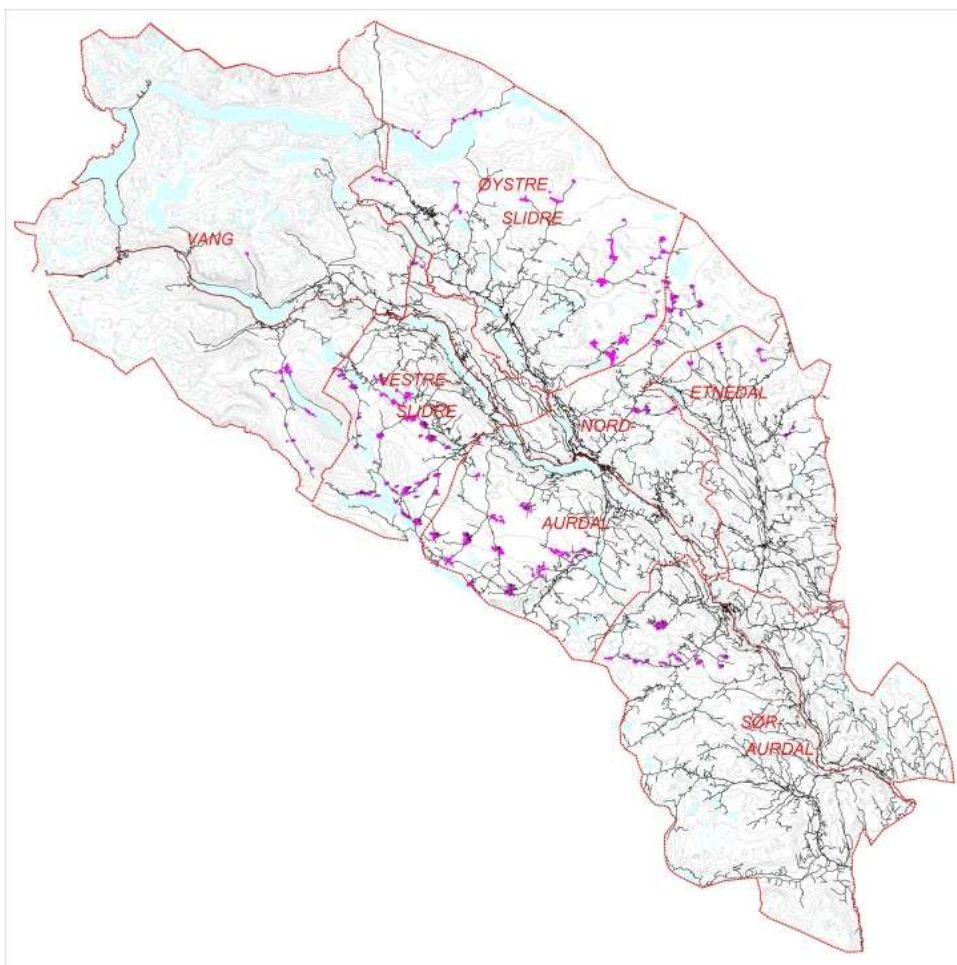
I Noreg og store delar av verda forsvinn mange artar kvart år. Til beitelandskapet knyter det seg artar som har tilpassa seg denne ekstensive bruken gjennom fleire tusen år. Når beitedyra forsvinn, endrar artssamansetnaden seg. Ubeita gras som blir liggjande, endrar både næringstilgang og pH i jorda, og skogen får snart godt feste. Lyselskande beiteplanter blir bytt ut med skogbotn.

Figur 6. Bakkesøte treng ope kulturlandskap. Foto: Thor Østbye

I Valdres har bøndene sjølv og kommunane kartlagt biologisk mangfald. Fleire utryddingstruga planter og vegetasjonstypar er registrert i stølsområda.

Sjølve stølshistoria har også ein eigen verdi for vår identitet. Mange som bur i Valdres, har ei eller anna stølsoppleving. Om stølsdrifta forsvinn som driftsform, mister vi ikkje berre beiteressursar, biologiske minne og kulturminne, men også ein del av vår eigen kultur. Kultur har dei seinare åra fått ei mykje sterkare kopling til reiselivet, og det vil derfor også svekke Valdres som besøksregion dersom stølsdrifta forsvinn frå Valdres.

Figur 7. Registrerte stølsminne (rosa prikkar) i samband med stølskartlegginga i Valdres

Det blir no arbeid med eit utvida stølsområde som eit utvalt kulturlandskap (Fylkesmannen) og som kulturhistorisk landskap av nasjonal interesse (Riksantikvaren og OFK). Avgrensinga er ikkje avklart, men det er aktuelt å vurdere om stølsområde i Vestre Slidre og Vang også skal bli inkludert.

Ferdslehistorie med vegar og skysstasjonar

Den eldste veghistoria er frå tida før både hest og kjerre kom til Noreg. Dei eldste vegane kan kjennast att ved at dei etter kvart danna holveg. Desse kunne bli så djupe at ein etter kvart laga eit nytt spor som vart ein ny og parallell holveg.

Hesten kom ein gong i det fyrste tusenåret før vår tidsrekning. I byrjinga vart han nytta til kløv- og ridedyr, og vegane var dermed kløv- og ridevegar. Før kjerrevegeane kom, vart hesten også nytta til å trekke dragslep.

Saltvegen

Filefjell er det lågaste fjellpasset mellom Aust- og Vestlandet, og ligg under skoggrensa. Det er mindre vêrhardt der enn på enn andre fjelloverganger. Derfor har vegen Lærdal–Filefjell–Valdres gjennom uminnelege tider vore hovudvegen mellom aust og vest. Her har det vore frakta varer som skinn, horn og jarnbarrar vestover, og salt og andre varer vart frakta hit frå vest.

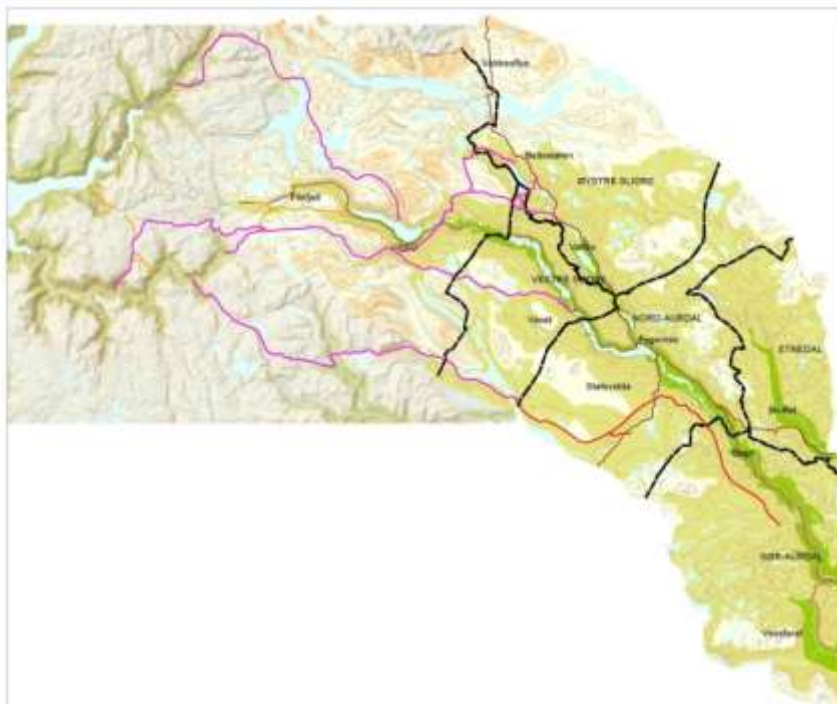
Når folk drog etter salt, var det oftast fleire i lag, og folk slo seg saman på samlingspunkt undervegs før dei drog saman over fjellovergangane. Det var òg ein del gudbrandsdølar frå nedre Gudbrandsdalen som drog gjennom Valdres etter salt.

Ifølgje Knut Hermundstad gjekk saltvegen frå Begnadalen på platået mellom Hallingdal og Valdres nordover til Reinli og vidare til Vestringsbygde. Derfrå gjekk vegen vidare til Flyoset ved Storfjorden mellom Vestre Slidre og Hemsedal. Her samla det seg fleire saltvegar vidare vestover til Grunke, Hydalen og Mørkedalen før vegen kom til Maristova i Lærdal. Det gjekk også ein saltveg lenger aust, frå Fossheim forbi Semeleng, Dingladn, og vidare vest langs Syndisvatna og over Skakadalen, forbi Sulefjell før det bar nedover Lærdal (Hvattum, 1993). Ei rute skal ha gått vidare gjennom Valdresdalen i Lærdal og ned Ljøsndalen.

I 2009 vart det i samband med etableringa av ny trasé til E16 avdekt ein handels- og handverksstad (kaupang) frå 800–1000 på Bjørkum (Bosheim, upubl.). Her er det avdekt om lag 30 hustufter i tillegg til spor etter teltplassar og buer. Det vart mellom anna funne store mengder halvfabrikata av bein og gevir. Staden ligg ikkje så langt nedanfor der Ljøsndalen kjem ut, og kan ha ein samanheng med transport over fjellet (Bjørkum, 2009). Lenger oppe i dalen, ovanfor Maristova, er det også gjort funn som kan tyde på at det vart utveksla varer på staden.

Frå Vennis skal det ha gått ein saltveg til Årdal. Etnedal og Øystre Slidre skal ha hatt fleire saltvegar. Frå nord i Etnedal gjekk vegen over fjellet og vidare i Øystre Slidre. I Øystre Slidre gjekk det fleire saltvegar. Frå Lykkjegrenda gjekk vegen over Slettefjell. Frå Ukshøvd og Heggebygde gjekk vegen frå Ukshøvdbrue, gjennom Øyangslie, over Ulvhildsete og opp nordaust i Einebuåsen. Frå lenger sør gjekk vegen over Raneisethøvda og nordover Einebuåsen. Etnedølane hadde fleire saltvegar, og dei som budde nørdest i dalen, kom seg over fjellet til Øystre Slidre og følgde vidare same lei. Dei som budde synst i Etnedal, drog over til Sør-Aurdal og følgde vegen derifrå (Hvattum, 1993).

Nord for Tyinkryset på Filefjell er det også registrert ein stubb av ein jarnalderveg som truleg vart nytta til å transportere jarnbarrar vestover.

Figur 8. Saltvegar/saltmannavegar slik dei kan ha gått frå Valdres og vestover. Rosa linje er meir nøyaktig, raud linje er teikna etter tekst og ikkje faktisk sti. Dei gule linjene i Vang, Lærdal og Årdal er andre gamle vegfar.

Pilegrimsvegen

I mellomalderen gjekk også ei pilegrimsrute frå sør og Hedalen stavkyrkje til pilegrimskyrkja St. Thomas kyrkje på Filefjell. Denne ruta vart re-etablert i 2005.

Figur 9. Kartet syner Den Bergenske Kongevegen frå Kristiania til Bergen frå 1793 (blå linje) og Pilegrimsvegen Hedalen–Kyrkjestøl, rekonstruert rute (rosa strek). Den historiske vegen (Kongevegen) frå Hedalen til Aurdal er markert med lilla.

Bispevegen

Fram til 1125 var Valdres ein del av Selje/Björgvin bispedøme. Frå 1125 og fram til 1631 låg Valdres og Hallingdal under Stavanger bispedøme. Etter 1631 vart dei to dalføra overført til Christiania stift. Stavangerbispen måtte besøke bispedømet sitt innimellom. Skriftlege kjelder fortel at han drog via Nordmannslepa på Hardangervidda og vidare til Ustedalen ved Geilo. Ut ifrå gamle kart som kan vere knytt til Bispevegen, kan han ha kome til Gol og vidare inn i Valdres via Hemsedal, Grøndalen, forbi Vavatnet, ned Hydalen til omtrent ved Vabakkadn eller Grunke, opp Smådalen og forbi Helin ned til Vang. Ei gamal reisehandbok omtalar stien forbi Vabakkadn som eit «eldgammelt slæp». Om det berre har vore biskop Scavenius som drog den vegen, eller om dette var ei opparbeidd ferdslerute, veit vi ikkje. Vi kan derfor ikkje sikkert seie at denne vegen var innarbeidd «bispeveg».

Figur 10. Kart frå om lag 1660 teikna av Johan Blaeu.

Sorenskrivar og fut

Sorenskrivarembetet vart oppretta i 1591. Fram til 1688 høyrde Valdres til under sorenskrivaren for Hadeland, Land og Valdres. Futeordninga kom i 1639, og her vart vi ein del av Hadeland og Valdres futedøme. Dette skapte naturleg nok meir ferdsle mellom desse områda. Frå 1786 vart Valdres eige futedøme (Hvattum 1993).

Dei fyrste kjerrevegane

Den fyrste køyrevegen for hjultransport i Noreg vart bygd rundt 1630. Seinare vart *kongeveg* ei felles nemning for gjennomgåande hovudvegar som var anlagt av statlege myndigheiter.

Kongeveg nemninga er direkte knytt til tida då Noreg låg under Danmark, og til åra med eineveldig konge (1600–1800). I Noreg er det seks (mogleg sju) vegar der det er dokumentert at dei vart anlagt på kongeleg forordning: Den Bergenske Kongevegen, Den Trondheimske Kongevegen, Den Frederikshaldske Kongevegen, Den Wingerske Kongevegen, Den Sørlandske Kongevegen og Sjølvvegen mellom Kongsberg og Hokksund. Det er også mogleg at Den Østerdalske Kongevegen vart anlagt på kongeleg forordning, altså at den også var ein kongeveg.

Prestegjeld

Organiseringa av prestegjelda hadde naturleg nok også mykje å seie for ferdsla. Fram til 1805 var det tre prestegjeld: Aurdal, Slidre og Vang prestegjeld. I 1848 vart Slidre delt i Øystre og Vestre Slidre. Før den tid drog presten med hesteskys på prestevegen over åsen frå Volbu til Vollen i Slidre for å halde messe. Også Kvamsvegen i Vestre Slidre kan ha fungert som kyrkjeveg fram til delinga i 1848. Den siste delinga skjedde i 1893 då Bruflat sokn i Sør-Aurdal tinglag og Nord-Etnedal sokn vart slått saman til Etnedal tinglag (Hvattum 1993).

Postvegen

Det norske Postverket, med faste postruter, vart organisert i 1647. Hovudruta for post mellom Oslo og Bergen gjekk der. Posten kom med båt over Randsfjorden til Odnes og vart frakta vidare derfrå med hesteskys over Tonsåsen, gjennom Aurdal, Vestre Slidre og Vang, før fjellovergangen over Filefjell til Lærdal–Gudvangen–Voss–Bergen. Med posten kjem det også eigne postgardar i Valdres. Der vart posten sortert og frakta vidare til neste postgard. Den øvste postgarden før fjellovergangen var Opdal (Uvdal). Kjerstein i Øye var også postgard, og Opdal og Kjerstein hadde kvar si postveke (Hvattum 1993). Det var to postvegar, ein frå Kjerstein opp den merkte Postvegen opp Rødalen, og ein frå Opdal gjekk vestover forbi Tyinkryset/Opdalstølen. Filefjell-overgangen vart rekna for å vere den tyngste og vanskelegaste i landet, og derfor fekk dei øvste postgardane i Vang og Lærdal fritak frå militærplikt.

Figur 11. Milestein frå slutten av 1600-talet ved Hermundstad i Vang. Til høgre milestein frå Synshagin i Vang. Foto til høgre: Jahn Børe Jahnsen.

Langs postruta vart det også sett opp milesteinar. Dei eldste kjende milesteinane i Noreg er frå 1687, berre sju av desse er registrert. Tre av dei finst i Valdres, ein ved Hermundstad i Vang, ein ved Reie i Vestre Slidre og ein i Aurdal (Kathrine Thorstensen, 2010).

For meir om postgardane, les *På gamle vegar i Valdres* av Harald Hvattum.

Seinare vart det sett opp milesteinar med jarnplater mellom Odnæs og Filefjell for å vise avstanden for postkøyrarane. Det var to slags skilt med plater av støypejarn. For kvar 10 kilometer stod eit skilt med riksvåpen, posthorn og innskrifta «---- kilometer fra Odnæs». For kvar mellomliggande fem kilometer stod «5 kilometer» med riksvåpen og posthorn. Det er bevart i alt 20 milesteinar mellom Dokka og Filefjell. Tre av desse er på museum, av to finst berre murfoten.

Den Bergenske Kongevegen

Frå Kristiania til Bergen vart Den Bergenske Kongevegen anlagt i 1973. Med veglova frå 1824 skifta kongevegane status til hovudveg, og denne skifta namn til Den Bergenske Hovudvegen (Poulsrud, PM). Den fyrste kjerrevegen gjennom Hedalen vart bygd på 1830-talet, og kan ha vore ein tilførsleveg til Den Bergenske Hovudvegen. Vegen kom inn til Bruflat frå Dokka og gjekk vidare over Tonsåsen, Bjørgo og Aurdal.

Strekninga Kristiania til fylkesgrensa til Sogn og Fjordane låg under Akershus Amt. I 1819 vart heile kongevestrekninga frå Kristiania til stiftsstøtta på Filefjell teikna av Carl Christian Buchholz (1787–1849).

Kart over kongevegen forbi Fagernes teikna i 1819

Strekninga frå Bruflat til Tonsåsen er framleis i bruk som vandreveg. I Nord-Aurdal ligg mykje av vegen under det som no er E16. Også i Vestre Slidre er mange strekningar enten under E16 eller dyrka opp. I Vang er fleire strekningar uendra, i Høre, Kvamskleive og over Filefjell.

Kongevegen over Filefjell som verdiskapingsprosjekt

Delar av Den Bergenske Kongevegen i Vang og Lærdal (Kyrkjestølen–Maristuen, Vindhella og Galdane) vart underlagt vern i Nasjonal transportplan. I 2010 vart det etablert eit samarbeidsprosjekt mellom Statens vegvesen, fylkeskommunane Sogn og Fjordane og Oppland, Vang og Lærdal kommunar, Valdres Natur- og Kulturpark, Valdresmusea, Musea i Sogn og Fjordane og reiselivet i Lærdal og Vang. Samarbeidet gjekk ut på å restaurere og legge til rette strekninga Vang sentrum – Lærdalsøyri til gangbar tilstand. Statens vegvesen finansierte restaureringa innanfor verna strekningar, medan Sparebankstiftelsen DNB, Riksantikvaren, kommunane og fylkeskommunane gav støtte til resten av tiltaket med skjøtsel, skilting, restaurering og tilrettelegging.

Skysstasjonar

Langs dei viktigaste fjellovergangane i Sør-Noreg har det frå kring 1000-talet vore fjellstover der ferdafolk kunne søkje ly og overnatte. Fjellstover frå 1600–1700-talet vart etter kvart avløyst av gjestgjevargardar og skysstasjonar. I 1685 var det sju kjende gjestgjevargardar i Valdres. Desse låg i Bagn i Sør-Aurdal, på Onstad og Svenes i Nord-Aurdal, på Reie og Lis-Lome i Vestre Slidre og på Kvie og Eltun i Vang (Hvattum, 1993). Skysstasjonar har vore flytta mange gonger, alt etter korleis behovet og kapasiteten var. Skysstasjonane fekk etter kvart statleg støtte. I fylkesarkivet over skyssdagbøker finn vi 13 slike dagbøker frå Valdres:

- sju frå Vang (fire frå *Skogstad* i perioden mellom 1819–1903, to frå *Nystøga* i periodane 1856–1867, 1896–1897, éi frå *Øylo* som dekkjer åra 1877–1879)
- fire frå Øystre Slidre (éi frå Beito 1892–93, éi frå Jotunheimen hotell 1899–1901, éi frå *Rogne* 1889–1892, éi frå *Skammestein* 1891–1897)
- to frå Nord-Aurdal (éi frå Strønd 1818–1826, éi frå *Fagerlund* 1877–1879)

I Etnedal fanst det ein statsstøtta stasjon i Bruflat sokn, Bruflat (*Blåflat*) tidleg på 1800-talet då heile Bruflat var eitt skysslag. Frå byrjinga av var det tilsegnsskyss, men i 1858 vart bøndene einige om å gå over til fast stasjon. Frå Bruflat skysstasjon vart det skyssa til Bang i Sør-Aurdal, *Frydenlund* i Nord-Aurdal og til *Tomlevoll* i Nordre Land. Skysstasjonen vart flytta til *Molandsven* 6. februar 1860, men på grunn av utbygginga av den nye vegen over Tonsåsen vart stasjonen flytta til *Gravadalen*. Etter få år vart dette sanatorium, og stasjonen flytta på nytt midt i 1870-åra, denne gongen til *Sven*, der han vart verande ut 1800-talet.

Ut ifrå skyssrekneskap til veginspektørar i 1820-åra kan det ha vore skysstasjonar også i Sør-Aurdal på den tida. Det er då registrert at det vart skifta hestar på gardar som seinare vart skysstasjonar: *Garthus*, *Iljarnstad*, *Bagnsøydgarden*, *Sørum* og *Vøll*. I 1859 blir det nemnt andre skysstasjonar i Sør-Aurdal tinglag. Det var blant anna stasjon på *Kremmarmo* fram til 1870-årene då Voll overtok. Rundt 1885 vart stasjonen igjen flytta, denne gongen til Fjeldheim. Skysstasjonen på *Garthus* vart flytta til *Tronhus* i 1864. Stasjonen vart flytta vidare til *Storsvee* i slutten av 1860-åra og attende til *Garthus* i 1893. I 1870-åra skal det også ha vore oppretta ein skysstasjon mellom *Storsvee* og *Sørum* på garden *Lindheie*. *Dokke* vikarierte for denne garden frå 1882 og i fire år framover. *Sørum* heldt fram til rundt 1900.

I Nord-Aurdal var det skyss-stad på Frydenlund og på Fagernes, der handelsmann Otto Stuve tok på seg å drive skysstasjonen. Både handelsverksemda og skysstasjonen gjekk så godt at staden utvikla seg til det som i dag er Fagernes. Det hadde også vore skysstasjon på *Strønd*, og i nokre få år i siste halvdel av 1800-talet vikarierte Strønd for Fagernes som skysstasjon. I Nord-Aurdal var det også skysstasjon på *Skrautvoll* ein kort periode midt i 1860-åra. Denne vart nedlagt då stasjonen *Rogne* i Øystre Slidre vart oppretta. I Øystre Slidre er elles følgjande stader nemnt i samband med skysskifte i 1859: *Berger*, *Nordtorp* og *Veningstad*. Det er usikkert om desse var faste, organiserte skysstasjonar. *Rogne* gard vart fast skysstasjon om lag 1860. Lengst nord i Øystre Slidre har det også vore ein skysstasjon på *Skammestein* (1880), *Beito* (1882) og *Kjøk* (om lag 1885).

I Vestre Slidre var det i andre halvdel av 1800-talet to skysstasjonar samstundes, og begge låg langs Den Bergenske Hovedveg, ein mot sør og ein mot nord. Mot sør var det skysstad på *Reie*. Denne vart etter kvart flytta til *Hande* og vidare til *Fossheim*. I nord var skysstaden i 1851 på *Stee*, så flytta til *Ølken*, for så å bli flytta tilbake til *Stee* i 1861/62 og så vidare til *Løkji* i 1880.

Figur 12. Frydenlund skysstasjon rundt 1900. Fotograf: Telegrafstyrar Aune i Aurdal

Figur 13: Midtre Rogne skysstasjon i Øystre Slidre

I Vang langs Den Bergenske Hovedveg var det skysstasjon på Øylo gjennom heile 1800-talet. Vidare var det stasjon på *Tune*, som seinare vart flytta til *Grindaheim* Hotell, på *Kvame* (seinare flytta til Skogstad) og på *Nystøga*. Den sistnemnda var i bruk gjennom heile andre halvparten av 1800-talet. På Skogstad i Vang var det fast stasjon frå 1823

Av protokollane kan ein sjå at trafikken auka i siste halvdel av 1800-talet. Årsaka til dette var at turistane byrja kome til Valdres (kjelde: Fylkesarkivet i Oppland).

Det skal også ha vore ein skysstasjon på *Nystøga* ved Otrøvatn på Filefjell på 1600-talet. Eldste bygningen frå Nystøga, som er frå 1760-åra, står no på Valdres Folkemuseum. «På Nystøgun har det i rekkjefølgje vore fjellstove, gjestgjevarstad, skysstasjon og hotell frå midten av 1600-talet og fram til i dag» (Hvattum 2001). Dei andre husa på Nystøga brann ned i 1958. På den andre sida av Otrøvatn ligg tufta etter *Gamlestøga*.

Figur 14. Skysstasjonen på Nystøga i om lag 1900. Fotograf: Knut Knutsen

I 1735 var det ti fleire gjestgjevargarder i Valdres langs leia mellom Aust- og Vestlandet. I Vestre Slidre var det ein periode skysstasjon på *Stor-Kvåle*, og i Vang var det gjestgjevargarden på *Lerhol* og *Skogstad*. Med Den Bergenske Kongevegen auka trafikken mellom aust og vest, og det kom endå fleire skysstasjonar. Kartet viser kartlagde skysstasjonar og overnattingsstader.

Figur 15. Eksisterende bygningar som har vore skystasjon (raude prikkar), og stader der det før har stått bygningar som har vore skystasjon (lyseblå). Lokalisering på kartet av stader der det har vore skystasjonar, er ikkje komplett. Ein del skystasjonar var kortvarige og vart flytta.

Mellomalderkyrkjer

Det er 28 stavkyrkjer i Noreg. Seks av desse ligg i Valdres. I tillegg til dei 28 norske stavkyrkjene er det ei stavkyrkje i Hedared i Sverige, restar etter ei i Greensted-juxta-Ongar i Essex, England, og Vang stavkyrkje i Polen. Vang stavkyrkje vart kjøpt opp av kong Friedrich Wilhelm IV av Prøysen og sett opp i dåverande Tyskland, no Polen, i 1842. Dette set Valdres i ei særstilling. I Sør-Aurdal ligg Hedalen stavkirke (1163) og Reinli stavkyrkje (1326), i Vestre Slidre ligg Lomen stavkyrkje (1192), i Øystre ligg Hegge stavkyrkje (1216), og i Vang ligg Høre stavkyrkje (1179) og Øye stavkyrkje (sist på 1100-talet). I tillegg er det to steinkyrkjer, Slidredomen frå 1268 og Ulnes kyrkje frå om lag 1265, og ein ruin etter ei steinkyrkje på Mo ved Einangsundet i Vestre Slidre. Dateringa av Mo er uvisst. Mange av kyrkjetomtene er ukjende for dei fleste, og det bør vere eit mål å få tomter frå mellomalderkyrkjene tilrettelagt for publikum.

Figur 16. Vang stavkyrkje teikna i 1841 av Franz Wilhelm Schiertz

I mellomalderen var det minst 22 kyrkjer i Valdres, tre av desse steinkyrkjer. Dette er uvanleg mange samanlikna med nabodalføret vårt Hallingdal, der det var åtte stavkyrkjer og ingen steinkyrkjer, medan det i Gudbrandsdalen var 11 stavkyrkjer. Vi kan ikkje seie kvifor Valdres var så rik på kyrkjer, men ein teori er at Valdres hadde bygd seg opp ein velstand som følgje av omfattande jarnutvinning og eksport av jarnbarrar.

Figur 17. Eksisterande mellomalderkyrkjer (raude krossar) og andre kjende kyrkjestader frå mellomalderen (grå krossar)

Fordi folketalet hadde auka kraftig, var det naudsynt å utvide plassen til kyrkjelyden. Kyrkelova frå 1851 bestemte at soknekyrkja skulle ha plass til minst tre tiandedelar av befolkninga. I samband med dette vart mange kyrkjer rivne, eller forlengt eller gjevne korsarmar. Derfor er det svært få mellomalderkyrkjer som har fått stå uendra. Dei opphavlege stavkyrkjene var enkle, og meir like teikninga av Vang kyrkje ovanfor enn den utsjånaden mange stavkyrkjer har i dag. I Valdres er to av kyrkjene relativt uendra, Reinli og Øye. Det vil seie, Øye kyrkje var også riven, men vart attfunnen då kyrkjegolviet i den nye kyrkja skulle reparerast i 1930-åra. Under golvet låg materialane til den gamle stavkyrkja. Øye stavkyrkje vart sett opp att og vigsla i 1965. I mellomalderen vart kyrkjene vigsla med 12 andreaskrossar (krossar forma som ein X). Reinli stavkyrkje er den einaste kyrkja i landet som har alle krossane i behald. Krossteknikken blir også nytta som ein del av konstruksjonen som avstiving.

Figur 18. Andreaskross i Reinli stavkyrkje. Foto: Nina Aldin Thune

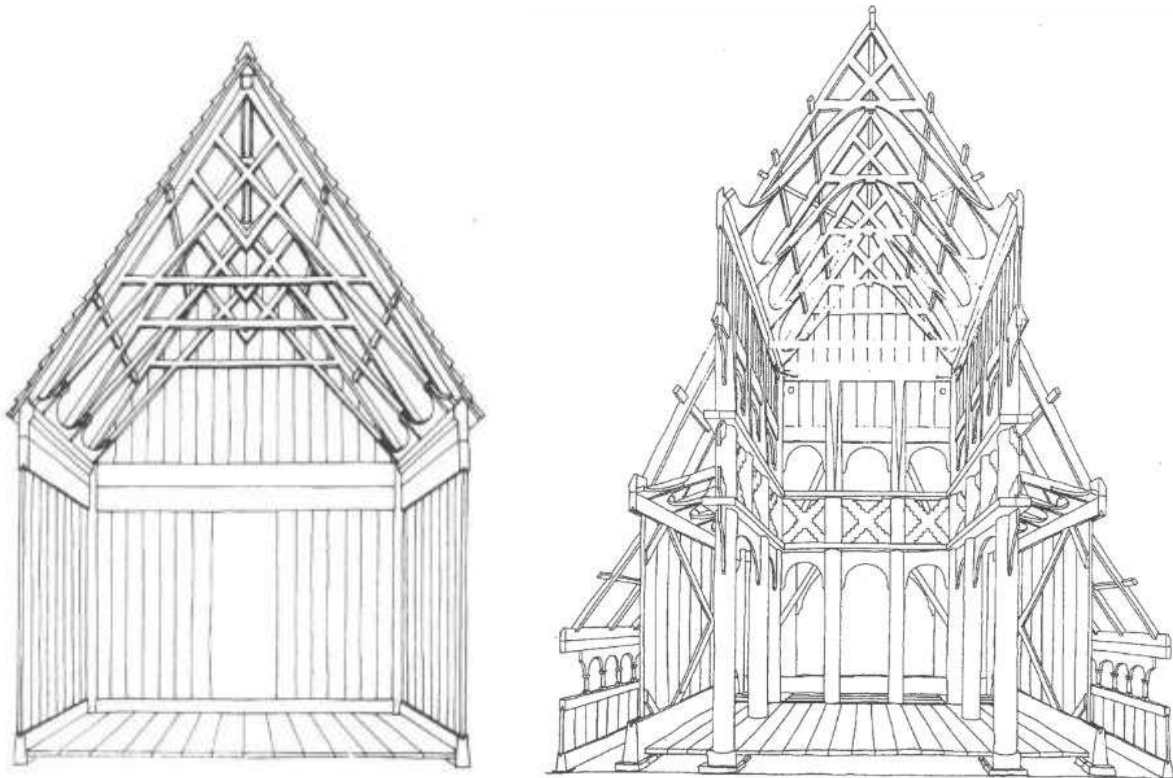
Dei stavkyrkjene vi ser i dag, er heller ikkje dei eldste. Dei fleste stader stod det ei eldre stavkyrkje. Dei fyrste kyrkjene vart sett rett i jorda, utan steinrekke under. Dette gjorde at dei etter 100–200 år rotne og vart skifta ut. Mange av dagens stavkyrkjer er sett saman av delar av dei eldre kyrkjene. Dette gjeld også Reinli stavkyrkje, som truleg er sett saman av to ulike kyrkjer.

Frå katolsk til protestantisk kyrkje

Stavkyrkjene vart sett opp i katolsk tid. Etter reformasjonen i 1537 var mykje av det katolske inventaret fjerna, og vegg- og takmåleri vart dekt over med måling. Nytt utstyr som preikestol og benkar vart sett inn. Dei fleste kyrkjene har fått behalde treskurd og jarnbeslag frå mellomalderen. Hedalen stavkirke skil seg ut som ei av stavkyrkjene i Noreg som har mest bevart inventar frå mellomalderen. Særleg spesielt er det at kyrkja har den originale madonnafiguren, relikvieskrin, kyrkjemodell og båra til skrinet.

Ulik byggeskikk i stavkyrkjene i Valdres

Hegge, Lomen og Høre er søylestavkyrkjer med frittståande søyler i kyrkjerommet, medan Hedalen og Reinli er einskipa stavkyrkjer med søyler i hjørna. Søylestavkyrkja Hegge skil seg frå Lomen og Høre ved å ha åtte frittståande søyler i kyrkjerommet, fire på kvar side, medan Lome og Høre har fire søyler. Hegge er i form noko mellom dei mangesøyla stavkyrkjene i Sogn og dei firesøyla i øvre Valdres.

Figur 19. Til venstre: Hedalen og Reinli er einskipa stavkyrkjer med ei søyle i kvart hjørne. Til høgre: Hegge, Lome, Høre og Øye er søylekyrkjer med frittstående søyler i kyrkjerommet. Frå Håkon Christie: «Middelalderen bygger i tre», 1974.

Tre av kyrkjene, Hegge, Lomen og Høre, har utskorne masker øvst på stavane oppunder loftet. Det er uvisst kva maskene skal symbolisere, men særleg den eine maska i Hegge stavkyrkje liknar umiskjennleg på einøygde Odin.

Figur 20. Figurmaske i Hegge stavkyrkje. Foto O.J. Liodden. Dei to andre maskene er frå Høre stavkyrkje. Foto Katharina Sparstad

Spesielt er det også at både stavkyrkjene i Hedalen, Hegge, Lomen og Slidredomen har kyrkjeklokker frå mellomalderen. Alle stavkyrkjene er istandsett i seinare tid gjennom Riksantikvarens bevaringsprogram for stavkyrkjer (2001–2015).

Ein skulle tru at det var mykje enklare å setje opp ei stavkyrkje enn ei steinkyrkje i mellomalderen. Ein kan derfor spørje seg kvifor det var heile tre steinkyrkjer her, Ulnes, Slidredomen og Mo, som no er ruin. Slidredomen og Ulnes er frå siste halvdel av 1200-talet, medan dateringa av Mo er uviss.

Slidredomen var Mariakyrkje og hovudkyrkje i Valdres. Her residerte prosten, biskopens fremste representant, medan biskopen sjølv var i Stavanger. Veggmåleria vart ikkje øydelagt etter reformasjonen, og på veggane er der fleire symbol frå mellomalderen. På austveggen i koret er det eit stort kalkmåleri frå 1400-talet, og i takhimlingen er det eit måleri frå rundt 1250.

Figur 21. Motiv frå veggmåleriet. Foto: Riksantikvaren

Slidredomen skal ha hatt heile 12 kyrjeklokker. No har kyrkja fire klokker frå mellomalderen. *Ulnes kyrkje* var i svært dårleg forfatning på 1600-talet, og i 1675 var det planar om å rive kyrkja for ei ny tømmerkyrkje. I byrjinga av 1700-talet var kyrkja ute av bruk. I 1737 vart kyrkja sett i stand og teken i bruk att. I Ulnes er det mellom anna funne ein mariafigur frå 1200–1300-talet. *Mo kyrkje* var brukt av gardane Reien og Hande ofl. Truleg vart ho ikkje lenger brukt etter reformasjonen, og kyrkja forfall. I dag er ruinen teken hand om av Riksantikvarens program for ruinar, og sikra. Ved utgraving av Mo kyrkjeruin vart det funne mellom anna skjelett av fem yngre kvinner og ei bjørneklo. I Ulnes er det funne ein bjørnelabb, medan det i Hedalen kirke er funne eit skinn av bjørn. For meir informasjon, les *Middelalderkirker i Valdres* av Jahn Børe Jahnsen.

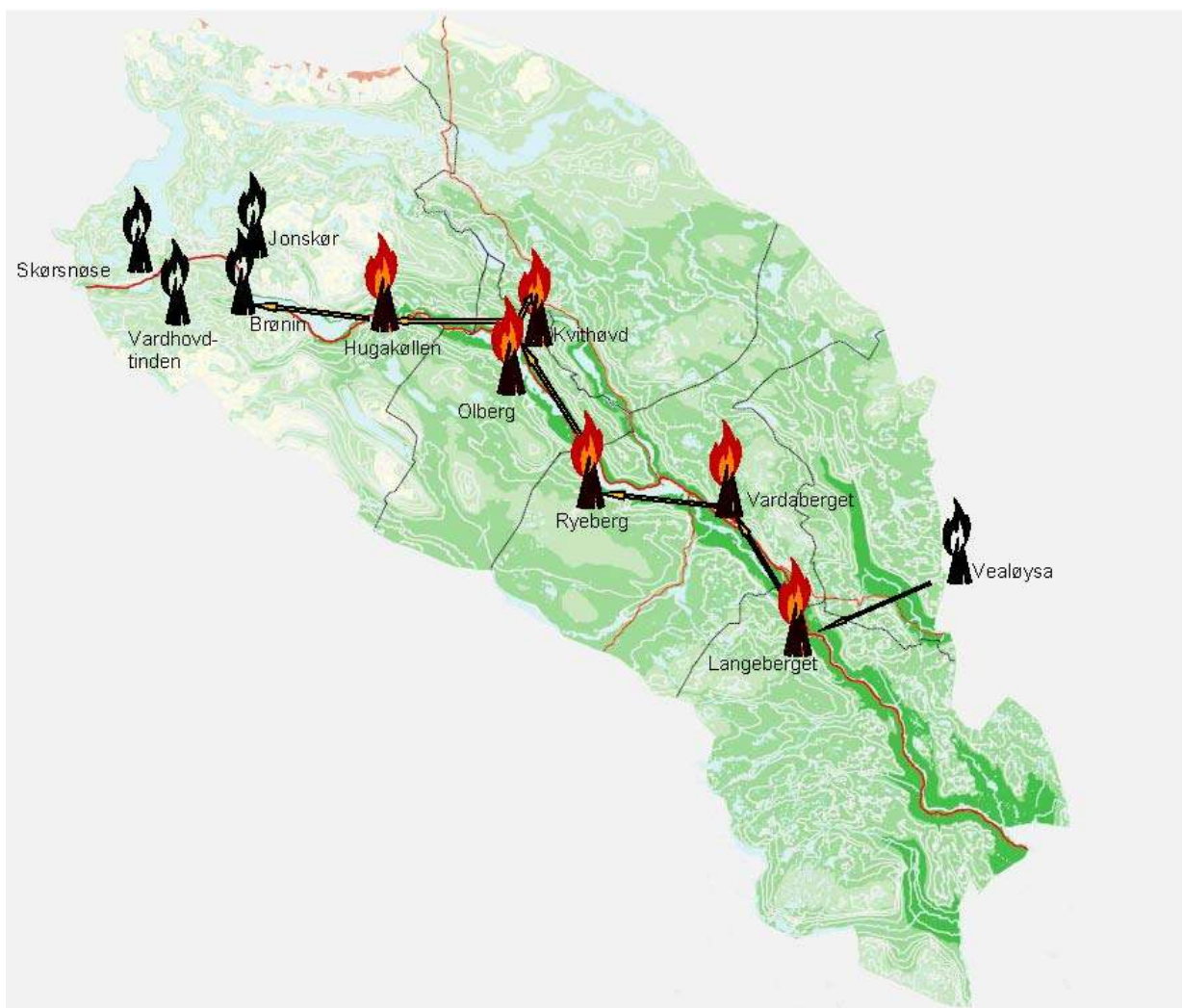
Varslingsvardane

I Valdres er det seks kjende varslingsvardar, eller vetar. Ordet *vete* kjem av det norrøne ordet *viti*, som tyder teikn, merke eller varde. Vi skil mellom vetar og vardar, der vardar er eit merkesystem av stein langs ferdselsvegar og på fjelltopper, medan vetar av tre var eit varslingsystem som var ein del av det norske forsvarssystemet i mellomalderen. Då danske embetsmenn omsette dei gamalnorske lovene på 1600-talet, vart ordet *vitavordr* (vetevakt) omsett med *vedvarde*. Slik vart ordet *vete* gradvis erstatta av ordet *varde*.

I Noreg knyter historikarane den fyrste bruken av varslingsvardar/*vetar* til Håkon den gode si kongsmakt rundt 950 e.Kr. Vetane kan likevel ha vore i bruk allereie i eldre bronsealder. Når ein vete vart tent, var dette signal om angrep utanfrå, og meldinga vart sendt vidare til neste vete. Det tok eldvarselet sju netter å gå frå sør til nord i Noreg. Angrep kom oftast frå kystsida, og kvart kystdistrikt var inndelt i skipreider som skulle stille skip, mannskap og proviant. Varslingsvardane var i bruk gjennom mellomalderen og etter reformasjonen fram til 1814. Ut ifrå vetepunkt, stadnamn og tradisjon veit vi om om lag 770 varslingsvardar.

Til Valdres kom varselet om krig og ufred frå vete til vete over Hadeland, Toten og gjennom Landbygdene. Siste veten i Land var Vealøysa ved garden Stuve. Herfrå gjekk varselet til Langeberget på Reinli i Valdres. Derfrå gjekk elden til Vardaberget, Ryeberget og Olberg, der varselet delte seg til Kvithøvd og Hugakøllen og gjekk vidare vestover over Filefjell og Skørnsnøse, der det også skal ha vore ein varslingsvarde. Avstanden frå Hugakøllen til Skørnsnøse er lang, og truleg var det fleire varslingsvardar mellom dei punkta. Ut ifrå namnet Vardhovdtinden kan det ha vore ein varslingsvarde der også. Derfrå går siktlinja til Jonskør og Brønin (Bosheim, upubl.)

I Magnus Lagabøtes Landslov frå 1274 står det at det skulle byggast vetar på dei gamle varslingsstadane. Det skulle også vere vakthus med tak og fire dører. Vetevakta skulle vere på plass innan fem dagar etter at bodstikka hadde gått. Forsømming vart straffa med bøter.

Figur 22. Eksisterande varslingsvardar og ei skisse for korleis varderekka kan ha gått gjennom Valdres. Kjelde: Odkjell Bosheim (upubl.)

I Valdres har det dei siste 20 åra vore arrangert vardevandring i regi av Jahn Børe Jahnsen ved Valdres Folkemuseum, seinare Valdresmusea, og Valdres Destinasjon, seinare Visit Valdres. Ved kvar varde er det eit stempel og ei gjestebok. Valdres Natur- og Kulturpark har sett opp tavler og skilt i samarbeid med historielaga med støtte frå Sparebankstiftelsen DNB.

Del 3 PROSESS OG HISTORIKK I VESTRE SLIDRE

Arbeidsprosess med kulturminneplan

Arbeidet med planen er samordna med arbeidet i dei andre Valdres-kommunane og Vestre Slidre kulturminneforum.

Før arbeidet starta, vart hovudoppgåver og vektleggingar definert av kulturansvarleg og historielaget saman med VNK som prosjektleiar. Gruppa vurderte at det er lite behov for nye registreringar, men eit stort behov for å samle, tolke og systematisere utførte registreringar. Nokre tema vart valt ut som spesielt viktige for kommunen.

Vestre Slidre har sett ned eit kulturminneforum med kulturansvarleg, politikarar med ordførar, Oppland fylkeskommune, Valdresmusea, VNK og ressurspersonar. Desse har delteke på møte og følgd arbeidet etter tema og kapasitet. Forumet har sett igjennom tekst og kome med faglege og andre attendemeldingar på innhald. Det er sett ned arbeidsgrupper etter behov, og dei har lokalisert kulturminne etter tema på kart. Desse er digitalisert med koordinatar i kulturminnebasen for import i Innlandsgis på same måte som minne frå stølsregistreringane for heile Valdres.

Forumet har valt ut dei 20 prioriterte kulturminna og foreslått mål og strategiar for vidare arbeid i Valdres. Arbeidet er knytt saman med det andre kulturminnearbeidet kulturminneforumet har, mellom anna skjøtselsavtale for Gardbergfeltet, delplan for kultur og oppvekst og andre kulturminneaktivitetar i kommunen

Planen skal også syne tema og tiltak det bør arbeidast vidare med seinare. Alle kulturminne med verdi 1 der eigaren har samtykt, er tekne med, medan utvalde minne med verdi 2 er omtala med forslag til tiltak som kan realiserast ved høve. Til slutt er det ei liste over kulturminne som bør inn i planen ved neste rullering.

Kommunestyret 22.06.17 vedtok Kulturminneplan for Vestre Slidre som grunnlag for å gjere prioriteringar i det framtidige arbeidet med kulturminner(KS-035/17). Planen skal rulleras kvart 4 år.

Oppgåver for Vestre Slidre kulturminneforum

Vestre Slidre kulturminneforum er sett saman av kulturleiar, Valdresmusea, kulturkonsulent i VNK, historielaget/ressurspersonar, Kulturarvavdelinga i Oppland Fylkeskommune forutan to politikarar frå Vestre Slidre. Forumet initierer aktivitetar, skjøtsel og formidlingstiltak knytt til kulturminne og legg til rette for aktivitetar og tiltak som kan tene måla for kulturminnearbeidet. Ei arbeidsgruppe har følgd arbeidet med kulturminneplanen spesielt.

Figur 23. Arbeidsgruppa som har følgd arbeidet med kulturminneplanen i Vestre Slidre. Frå venstre: Jahn Børe Jahnsen, Margit Bratvold, Ingebjørg Moe, Eivind Brenna og Gudbrand Heiene

Historia i Vestre Slidre

Fram til 1849 var Øystre og Vestre Slidre éin kommune: Slidre. I denne planen er det for Vestre Slidre teke med det som ligg innanfor dagens avgrensing. I Vestre Slidre er det svært rikt med kulturminne frå eldre og nyare tid!

Frå steinalderen er det berre éin kjend buplass frå steinalder, og den ligg ved Midtre Syndin. Frå jordbrukssteinalderen, yngre steinalder og bronsealder er det gjort fleire funn. På Slidreåsen er det gjort pollenanalysar som syner at det var beiteplanter for om lag 4000 år sidan. Det er også ei mengd helleristingar i form av skålgroper (menneskeskapte groper i stein) i stølsområda. Skålgroper blir rekna for å vere frå bronsealderen (sjå tidssøyle på s. 13). På Stee i Lomen er det også registrert ein buplass frå bronsealderen.

I det rike Gardbergfeltet finst det spor etter folk gjennom gravminne frå bronsealder, eldre og yngre jernalder. Gravfunn med romersk sverd vitnar om kontakt med kontinentet lenger sør. Det mest unike er 550 gravminne frå ein lengre periode, og Einangsteinen. Bautaen frå eldre jernalder er den eldste runestein som står på den opphavlege staden sin.

Frå folkevandringstida, det vil seie etter at Romarriket fall, dukka det opp ei mengde bygdeborger i landet. Desse låg ofte på ei uframkomeleg høgde med god utsikt. Mot vikingtida ser det ut til at tilhøva vart rolegare, og det kan sjå ut som om Vestre Slidre har hatt si stordomstid i mellomalderen. Då vart Slidredomen frå 1226 hovudkyrkje i Valdres. Frå jarn-mellomalder er det mange spor etter jarnutvinning i form av slagghaugar, kolgroper og jarnvinner.

Sjølv om det kanskje vart meir stabilt i yngre jernalder, var det fare for angrep utanfrå. Det tyder mellom anna varslingsvarden på Olberg på.

I vikingtid/mellomalder var reinfangst utbreidd i Valdresfjella, og i Slidre kjenner vi til fangstanlegg på Gråkampen og Kruk og Gilafjell med graver og bogastille for rein. Det er også registrert elg-groper. I 1899 vart alle former for dyregraver forbodne.

På Rensenn er det også funn etter noko som kan tolkast som ei sametuft. Denne er frå siste del av mellomalder. Buplassen på Rensenn har vore i bruk i fleire omgangar gjennom store delar av jarn-mellomalderen. På grunn av den karakteristiske utforminga av eldstaden er det diskutert om den siste fasen kan tolkast som samisk busetjing.

Nyare tid blir rekna frå reformasjonen i 1537 og fram til i dag. Etter 1537 byrja folketalet å auke att, og mange gardar skilde ut plassar til underbruk/husmannsplassar. Husmannsvesenet utvikla seg sterkt frå om lag 1750 til 1850. I 1855 var det om lag like mange husmenn som bønder i Noreg!

Også fjellet vart nytta meir intensivt til mellom anna stølsdrift. Beitetilhøva i Slidre Vestfjell er svært gode, og stølsdrift vart ein føresetnad for dei små gardane. Dei fleste hadde både heimstøl og langstøl, og det var strengt regulert når ein kunne buføre både opp og ned frå fjellet. I dag er Vestre Slidre framleis ein av kommunane i Noreg der det er flest stølar i drift.

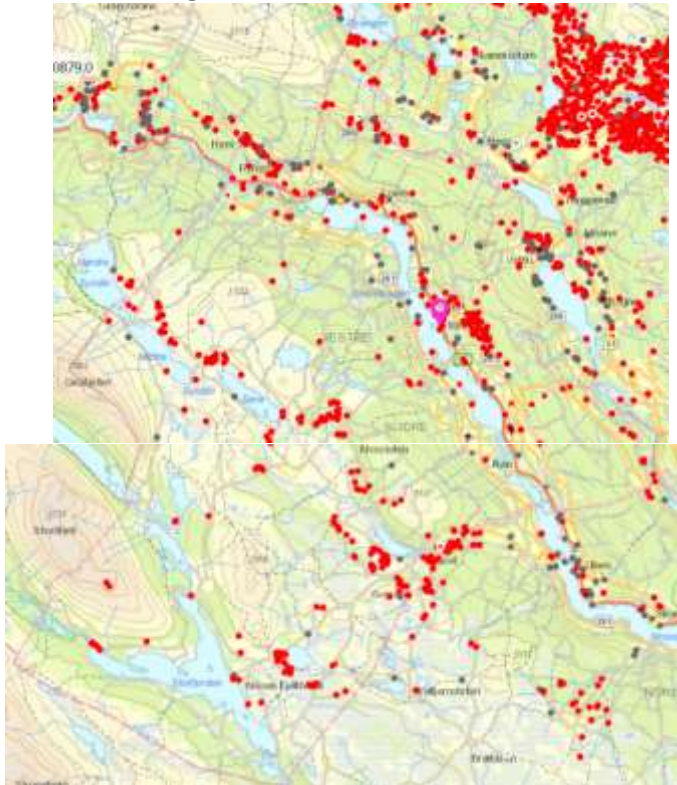
Seinare utvikla reiselivet seg med skysstasjonar, sanatorium og reiselivsdestinasjonar.

Det har også vore aktiv foredlingsindustri i Vestre Slidre, særleg i Røn, der Østlandsmeieriet ein periode var den største bedrifta i Valdres. På Fossheim var det også sag, høvleri, trevare, møbel og tekstilindustri. Ved Ryfoss låg Yrstad Ljåsmie med 40 tilsette. På Hovsfjorden mot Øystre Slidre har det også vore industriverksemd i byrjinga av 1900-talet. Her var mellom anna båtmotorfabrikk, mølle, tørke, produksjon av innleggsålar og brynjer, felemakeri, sag-anlegg, snikkarverkstad og kraftverk.

Tidlegare registreringar

Vi har freista å søkje opp alle tidlegare registreringar slik at vi har best mogleg grunnlag og ikkje treng gjere dobbelt arbeid. I dette kapittelet er det gitt ei oversikt over dei viktigaste eksisterande kartfesta oppgåvene.

- **Arkeologiske kulturminne arkivert i Askeladden**

Figur 24. Registreringar i Riksantikvarens database «Askeladden»

- **SEFRAK (Sekretariatet for registrering av faste kulturminne) – registrering av bygningar eldre enn 1900**

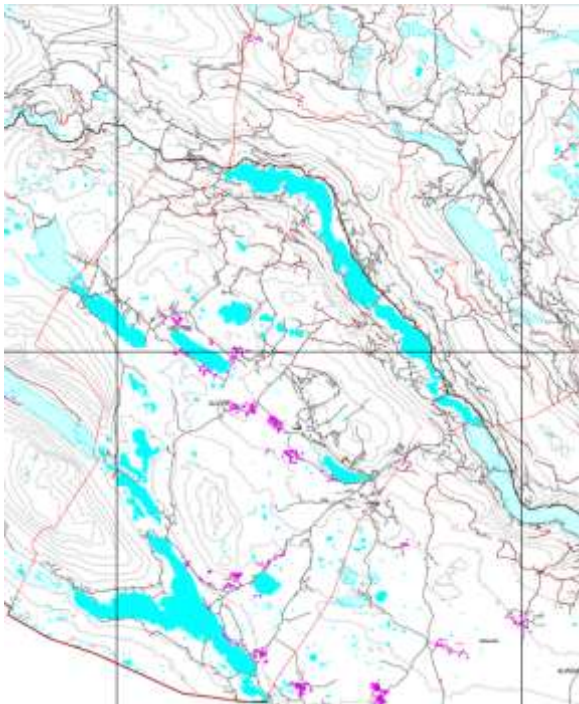
På 1980–1990-talet registrerte alle kommunane bygg som var eldre enn 1900. Bygga ligg i GAB-registeret og er tilgjengelege i digitale kart. Alle kommunane har publisert registreringane i egne hefte, «Gamal byggjeskikk i ...».

Figur 25. SEFRAK-registrerte bygningar i Vestre Slidre er vist som gule trekantar. Grå trekantar er ruin/fjerna bygg. Frå valdreskart.no

- **Stølsregistreringar i Valdres**

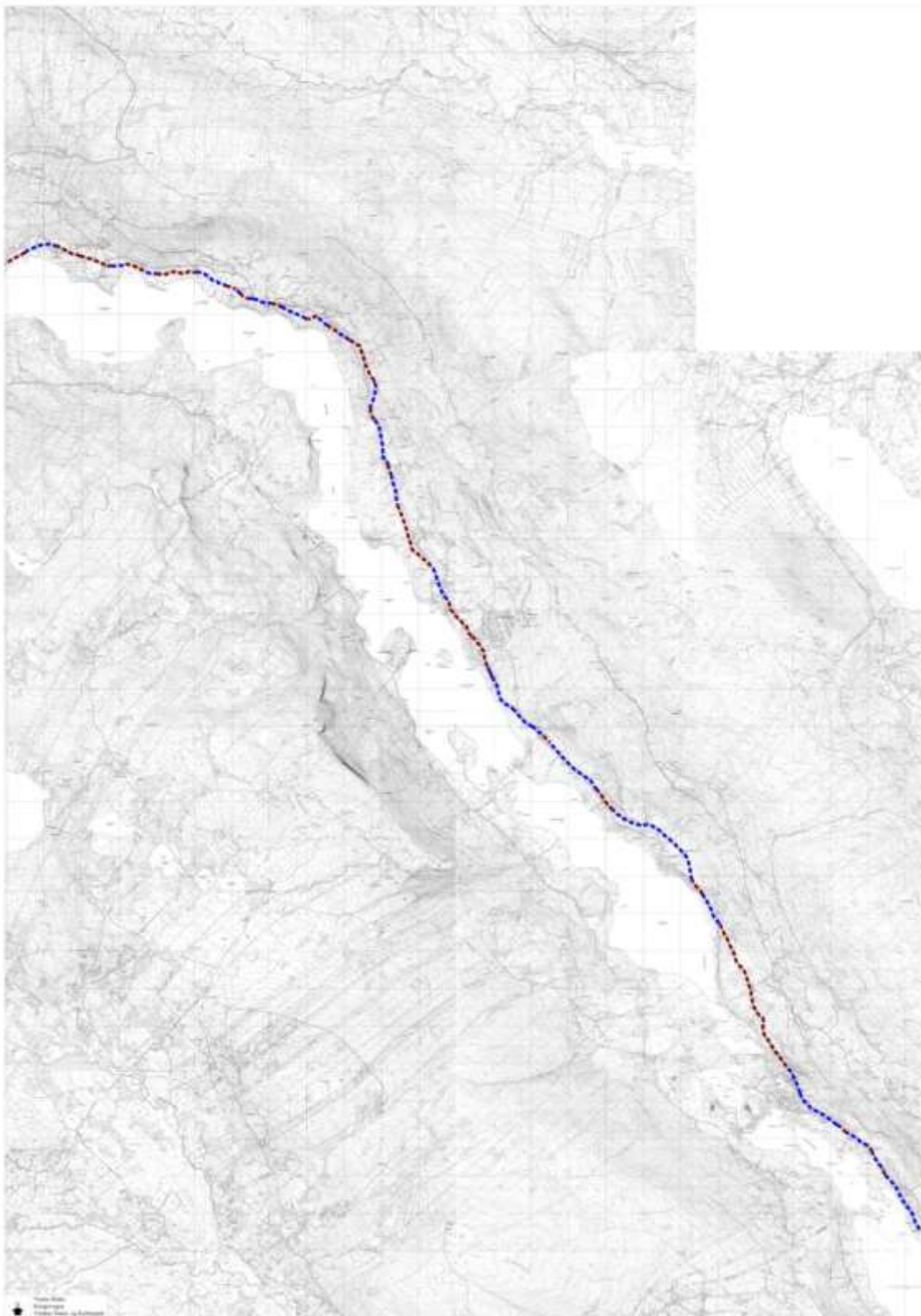
VNK og stølslag har saman med dei andre Valdres-kommunane registrert kulturminne, reksler og beite i stølsområda. Av dei 1868 registrerte kulturminna er 675 i Vestre Slidre.

Figur 26. Kulturminne (øvt) og beite og reksler (nedst) som vart registrert i samband stølsregistreringar 2007–2010

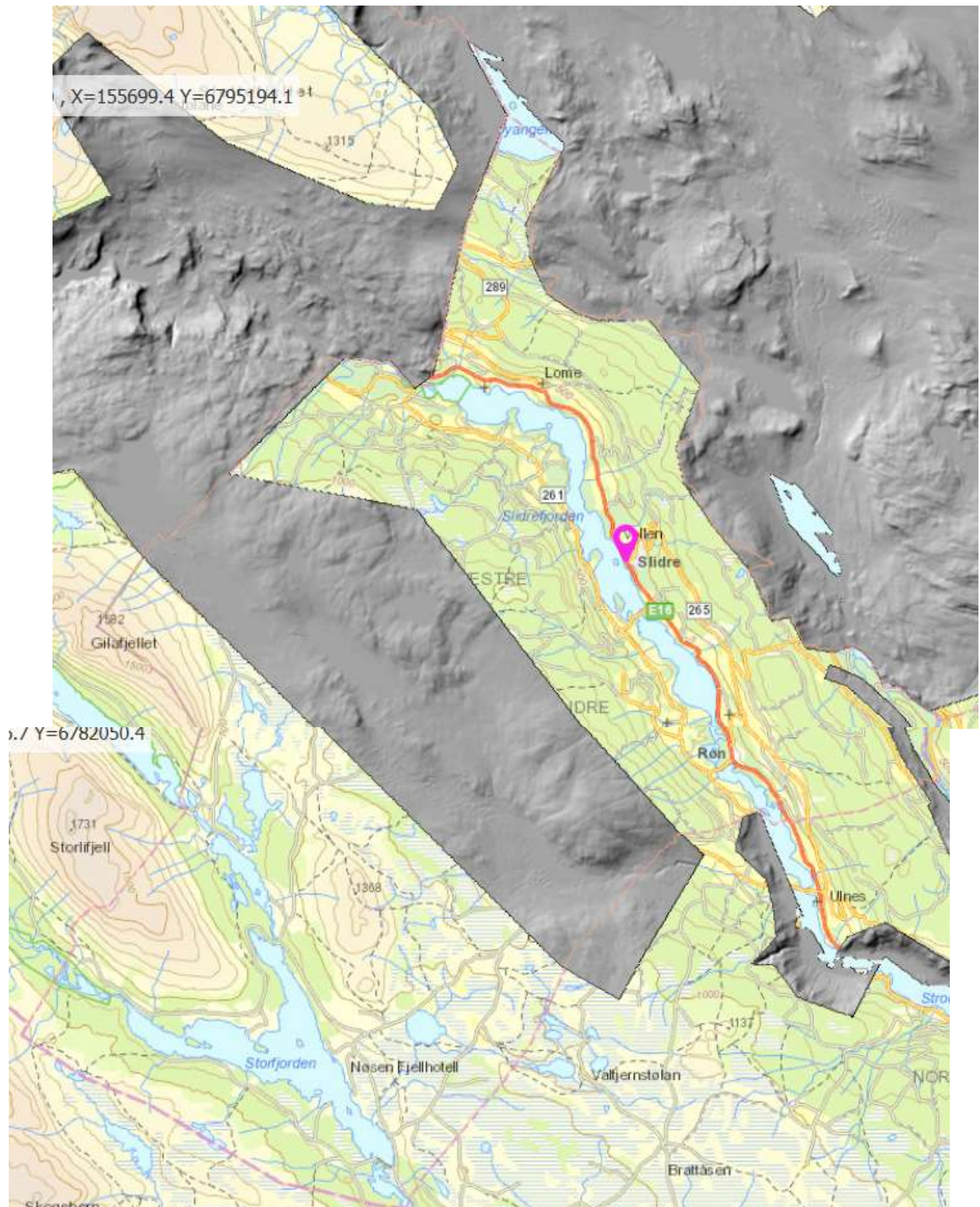
- **Den Bergenske Kongevegen gjennom Vestre Slidre**

Historikar Jahn Børe Jahnsen har saman med Kenneth Monsen i Vestre Slidre kommune kartlagt dei eksisterande strekningane av Den Bergenske Kongevegen gjennom Vestre Slidre.

Figur 27. Digitalisert kongeveg gjennom Vestre Slidre. **Brun** strek er synlege/ikkje fjerna strekk, **blå** er fjerna/øydelagde strekningar.

- **Laserskanning (LiDAR)** er ein teknikk der ein bruker infraraudt laserlys frå fly til å måle avstandar til terreng og objekt. LiDAR er ei forkorting for Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation. Teknikken kan syne spor under vegetasjonsdekke, og dermed er det enklare å lokalisere kulturminne. Minne som blir synlege, kan vektoriserast. Alle Valdres-kommunane har utført laserskanning i aktuelle utbyggingsområde. Nedanfor går det fram kva for område som er skanna i Vestre Slidre.

Figur 28. Område som er skanna med LiDAR-fotografering i Vestre Slidre (grått område)

- **Kulturminne i Outtt**

Valdres har ein mobilapplikasjon for stiar, kulturminne og andre opplevingar i *Outtt* (sjå <https://outtt.com/>). Der låg det i 2017 23 kulturminne i tilknytning til turmål i Vestre Slidre.

- **Norsk Kulturarv**

Norsk Kulturarv har kulturminne som har fått Olavsrosa eller er medlemmer i Norsk kulturarv, på sine heimesider. I tillegg ligg nokre av stavkyrkjene i Valdres på nettsidene. Valdresmusea er medlem i Norsk Kulturarv.

Figur 29. Frå søk på «Valdres» på nettsidene til Norsk Kulturarv

Publikasjoner og ikkje kartfesta registreringer

- Arkeolog Gro Kyvik har laga kartleggingsoppgåva «Fortidsminne i Vestre Slidre» for Vestre Slidre kommune og Oppland fylkeskommune. Dei omtala minna ligg i databasen «Askeladden».
- Fleire bygningsmiljø er også dokumentert i samband med restaureringstiltak.
- Valdres historielag har registrert viktige kulturminne, mellom anna fiskeslør som er publisert i ei eiga bok.

Prioriterte kulturminnegrupper i Vestre Slidre

Nedanfor er det ført opp ulike tema som er prioritert i Vestre Slidre.

Landbruket i Vestre Slidre

Jordbruk har sidan fyrste faste busetjing vore den viktigaste næringa i Vestre Slidre. Både jordsmonnet rundt gardane og fjellbeita er næringsrikt, og ingen område har vore urørt av menneskeleg påverknad i form av hausting, dyrking eller dyremular. Innmarka vart i hovudsak nytta til åkerland og vinterfôr, medan dyra fann beita i utgard og utmark. Fram til industrialiseringa på 1800-talet var jordbruket langt på veg naturalhushald i kombinasjon med jakt, fangst og hausting av det naturen i Vestre Slidre kan by på.

Stølsdrift

Fordi fjellet er svært rikt og lett tilgjengeleg, har heile stripa frå gard til fjell vore nytta av husdyr. Straks det var grønt, vart dyra flytta oppover til vårstølen, og når det var farbart til beita i fjellet, vart dyra flytta til langstølen. Vestre Slidre er saman med Øystre Slidre ein av dei viktigaste stølskommunane i Noreg med levande stølskultur. I Vestre Slidre er det i 2017 57 gardar med

mjølkeproduksjon, og 41 av desse har mjølkeproduksjon på stølen om sommaren. I Vestre Slidre vart det registrert 675 minne i stølsområda i stølskartlegginga.

Kyrkjehistorie og kyrkjestader

Vestre Slidre har uvanleg stor kyrkjetettleik til å vere ein fjellkommune (sjå kart på s. 27). Frå mellomalderen står enno Slidredomen, hovudkyrkja i Valdres i den tida, og Lomen stavkyrkje. I tillegg står ruinen etter Mo kyrkje. Vestre Slidre har i dette arbeidet kartlagt gamle og nye kyrkjestader med til saman ni fjerna og eksisterande kyrkjer. Det er registrert stavkyrkjetufter ved Hausåker, Fystro og Øyar. Det vil seie at det i mellomalderen i alle fall var seks kyrkjer i det som i dag er Vestre Slidre! Dette er særskilt mykje når vi veit at det til dømes i heile Hallingdal var åtte kyrkjer i same periode. Samla var det 21 kyrkjer i Valdres på den tida, det vil seie at 28 % av alle kyrkjene låg i Vestre Slidre i mellomalderen. Den store kyrkjetettleiken, og det at Slidredomen var hovudkyrkje for Valdres, kan tolkast som at det har vore ein viss velstand, og at Slidre var eit maktsentrum i Valdres i mellomalderen. Mange kjenner ikkje til dei historiske kyrkjestadene, og det bør vere eit mål å få tilrettelagt dei for publikum.

Figur 30. Gravferd ved Lomen stavkyrkje i slutten av 1800-talet. Postkortet er utlånt av Nils Rogn. Fotograf: Jens Robøle.

Segnstader

Det er kartlagt segnstader frå innteikningar på manuskart. Segnene er godt dokumentert i ei eiga bok om segner for Vestre Slidre (Jahnsen, Jahn Børe: *Sagn i Valdres*). Det er til saman kartlagt ni segnstader.

Reiseliv

Reiseliv har vore ei viktig næring i Vestre Slidre. Reiselivet har vore knytt til ferdsle i form av skysstasjonar, men også til rekreasjon og helseturisme som vaks fram i byrjinga av 1900-talet. Etter kvart vart det vanleg med reine serveringsstader/selskapslokale og kafear, og desse har vi også freista ta med. Vi har i det heile freista ta med alle stader der det har vore reiselivsaktivitet, både der det framleis står bygningar, og der dei er fjerna. Til saman er det registrert 18 lokalitetar. Av desse er 11 ute av bruk som reiselivsstad eller fjerna.

Skular og forsamlingslokale

Gamle og nye skular og skulestader er også kartlagt. Til saman 15 skulestader er kartlagt, der ein er riven og ein er flytta. I tillegg er det registrert tre forsamlingslokale: Jomsborg, Kvamshall og Røn samfunnshus.

Ferdselshistorie

Hovudferdselsvegane gjennom Valdres ser alle ut til å passere gjennom Vestre Slidre sentrum. Der gjekk den gamle pilgrimsvegen, og der passerte seinare Postvegen og Den Bergenske Kongevegen. I tillegg er det registrert Prestevegen frå Slidre til Volbu og Kvamsvegen over Slidreåsen.

Det har nok vore fleire hovudferdselsvegane i Vestre Slidre i eldre tid. Ein tydeleg opparbeidd vegstubb er registrert ved Grønsenn. Ferdselsvegane er valt ut som prioritert område for Vestre Slidre. Sjå meir i kapittel 4, punkt 11.

Bygningsmiljø

Det er svært mange eldre bygningar i Vestre Slidre. Av desse er det freda bygningar i Prestegarden, på Rå og på Kinnholt. 15 bygg og gardstun er registrert, og ti av desse er tekne med som særleg verdifulle i denne kulturminneplanen. Av bygg er det berre teke med bygningar der eigaren har gjeve sitt samtykke.

Industri

Etter industrialiseringa danna det seg ein tettstad med småindustri på Fossheim i Røn. Her var det mellom anna mølle, sag og ysteri og etter kvart verkstad og maskinforretning. Fleire sager vart etablert på Ringstad og Vik og Lofoss. I Lomen/Ryfoss hadde Yrstad Ljåsmie produksjonslokale for landbruksmaskiner med tilgang på vasskraft og 30 tilsette. Det var også ei smie på Fystro. Det har elles vore snikkarverkstad på Snortheimsmoen.

På Høvsfossen ved utløpet av Høvsfjorden mot Øystre Slidre var det eit industriområde. Dette var det største industriområdet i Valdres i byrjinga av 1900-talet. Her var det mølle, tørke, produksjon av innleggssolar og bryne, motorfabrikk og båtbyggeri, felemakeri, saganlegg, snikkarverkstad og kraftverk. Eit skiferbrot har vore opp mot Slidreåsen. Til saman er det gjort 18 registreringar innanfor industri og framstilling i Vestre Slidre.

Arkeologiske minne med spesiell tyding

Det er gjort mange arkeologiske registreringar. Desse ligg i databasen Askeladden under Riksantikvaren. Arkeolog Gro O. Kyvik har også gjeve ut ei eige bok om arkeologiske kulturminne i Vestre Slidre, *Fortidsminne i Vestre Slidre*, i 2006.

Den kommunale registreringa skal i hovudsak omfatte minne frå nyare tid. Det er likevel teke med eldre minne av spesiell verdi for kommunen:

- Gardbergfeltet
- Varslingsvarden på Olberg

Desse er omtala under eigne punkt i neste kapittel.

DEL 4 PRIORITERTE KULTURMINNE

Visjon:

Vestre Slidre skal vere lokalsamfunn der folk verdsett kulturminna sine og der kulturminna spelar ei viktig rolle.

Mål:

- 1) Kulturminna skal takast vare på for framtidige generasjonar
- 2) Innbyggjarane skal ha eit høgt kunnskapsnivå om kulturarven i Vestre Slidre
- 3) Kulturminne skal bidra til å styrke Vestre Slidre-identiteten for alle aldersgrupper
- 4) Kulturminna skal bidra til sosial, miljømessig , kulturell og økonomisk verdiskaping

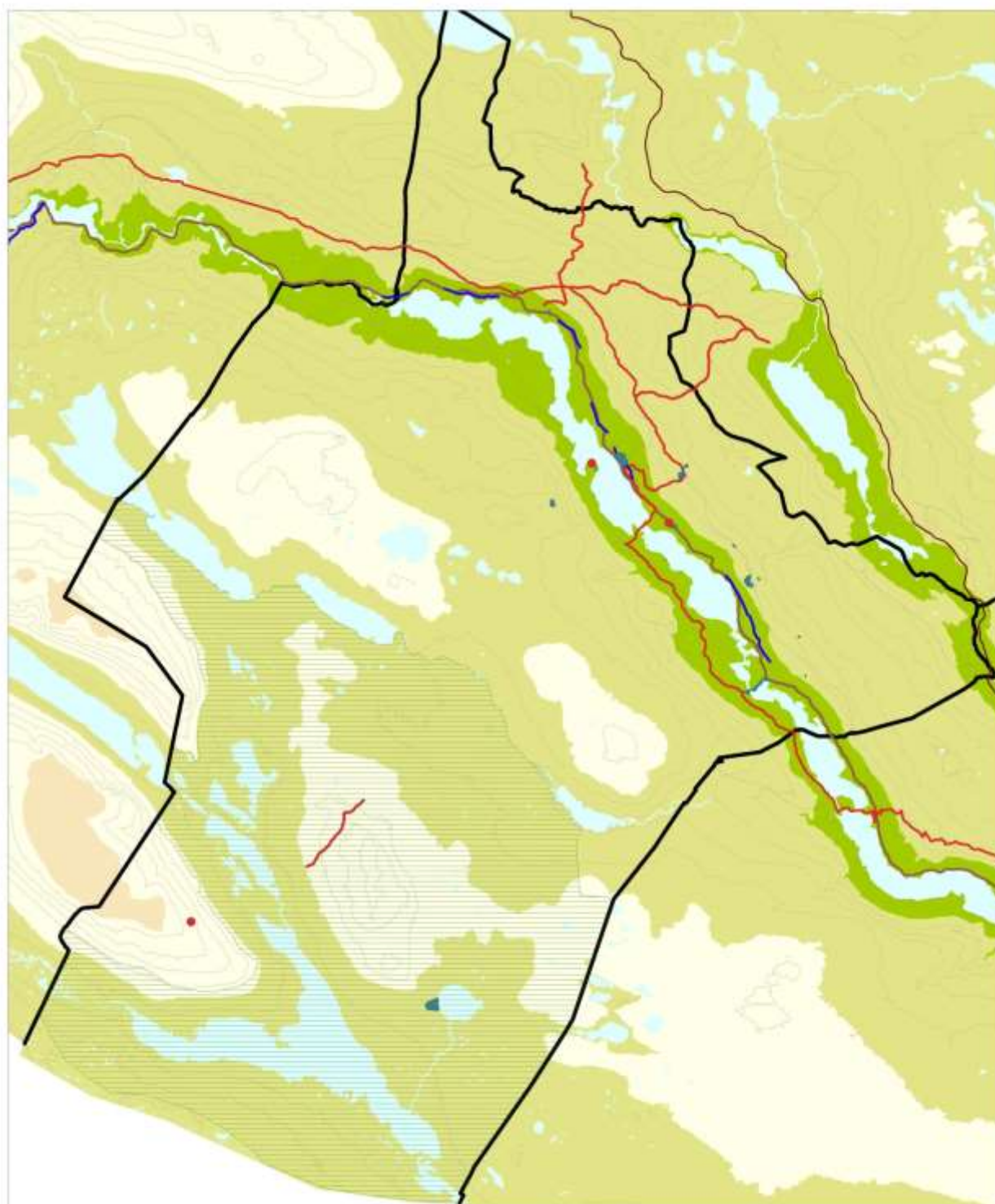
Strategiar:

1. Prioritere omsynet til kulturminner i alt planarbeid.
 - Ta omsyn til kulturminner i samband arealplanlegging, utbyggingar byggesaksbehandling eller andre godkjenningar eller planlegging av fysiske inngrep.
2. Samarbeide og samordne ressursar for ivaretaking av kulturminner.
 - Samarbeide tverrsektorielt, på tvers av kommunen, organisasjonar, enkeltpersonar osb. om ivaretaking av kulturminne.
3. Aktivt engasjere kulturminneforum for å oppnå dei ovanfor nemnde måla.
 - Oppmode forumet til å initiere kulturminneaktivitetar og formidlingstiltak. Dei kan og ta initiativ knytt til skjøtsel.
 - Engasjere eit breitt utval av befolkninga i kulturminnearbeidet.
4. Prioritere økonomiske ressursar til aktivitetar gjennomført i regi av kulturminneforum.
 - Sette klare rammer for aktivitetar og tiltak som kan tene måla for kulturminnearbeidet.
 - Initiere arrangement knytt til kulturminne. Minst eit kvart år bør vere der folk normalt ikkje ferdist; som ikkje er knytt til kyrkjer i drift, badeplasser eller godt etablerte turmål.
5. Sikre at arbeidet- med og besøk på lokale kulturminner er ein del av opplæringa i grunnskolen.
6. Gjennomføre skjøtselstiltak ved behov.
 - Skjøtselstiltak i vedtekne skjøtselsplaner må ha prioritet.

For mandat og oppgåver for Vestre Slidre kulturminneforum, sjå s. 29

Prioriterte kulturminne, oversiktskart

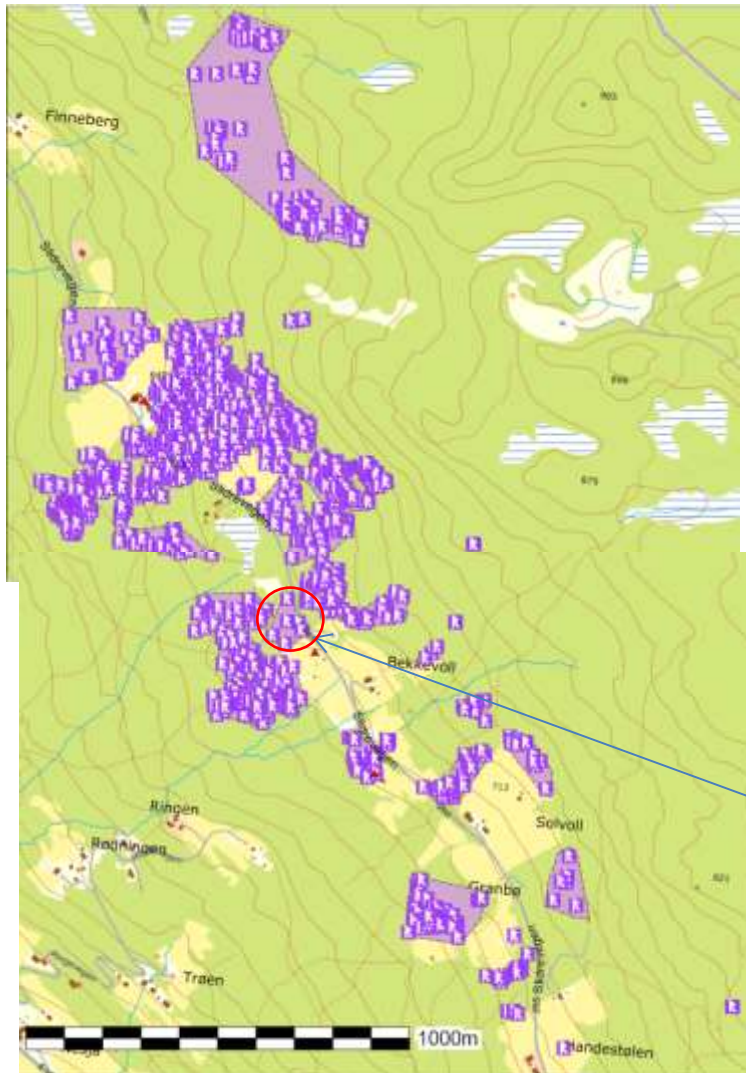
Nedanfor er alle de 20 prioriterte kulturminna samla på eit kart. Alle digitaliserte minne ligg som temakart og tabell i vedlegg.

Figur 31. Alle prioriterte områda, stiggar og vegar og enkeltminne. Grøn skravur er omsynssona i stølsområde, raude prikker er enkeltminne, grøne område er mindre omsynssoner, raude og blå (kongevegen) liner er stiggar.

1 Gardbergfeltet og Einangsteinen

Feltet er unikt med fleire hundre gravminne frå eldre jernalder/mellomalder. Det er også registrert jarnvinne, hustufter og skålgroper i Gardbergfeltet, og i dette området står Noregs eldste runestein som står på den opphavlege plassen sin.

Heile Gardbergfeltet med registrerte kulturminne. Det tilrettelagde området med Einangsteinen er eit mindre område som ligg om lag midt i feltet.

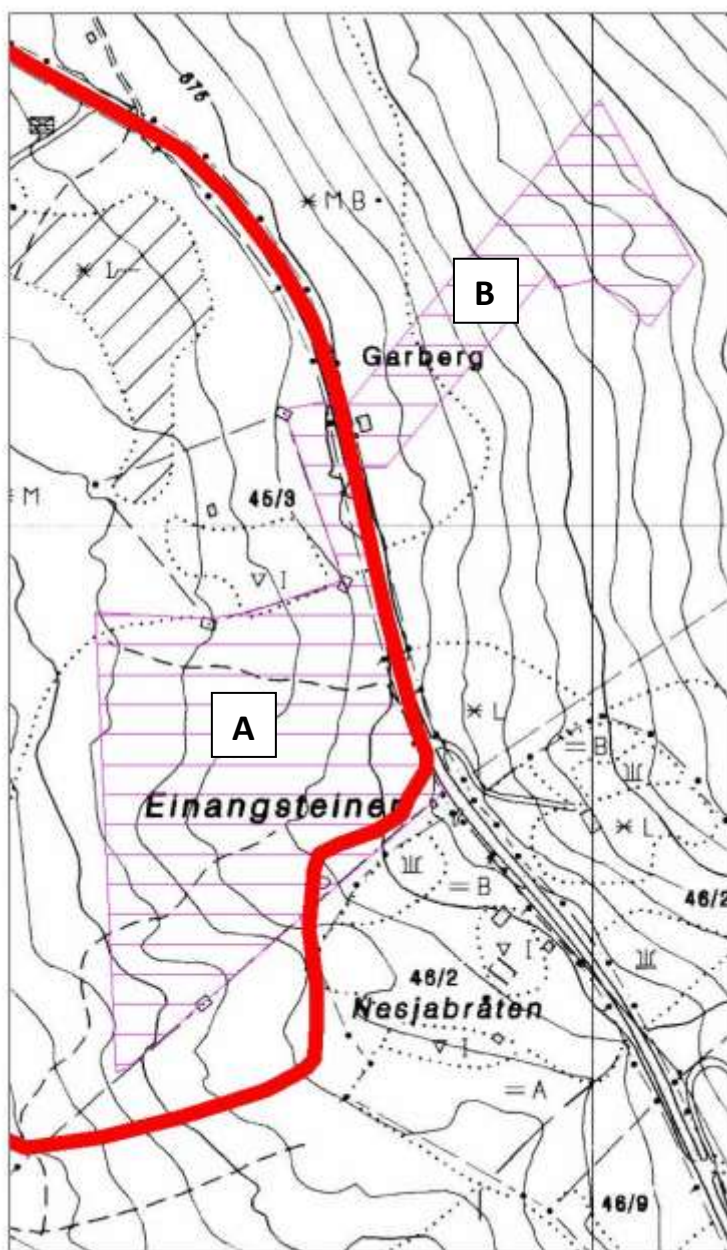
Brukshistorikk

Gardbergfeltet har vore brukt som aktivitetsområde for folk frå bronsealder til i dag. Området har vore nytta til beiting allereie 4000 år tilbake i tid (pollenanalysar), til busetjing, kolbrenning o.a. Det er også gravplass med om lag 550 gravminne. Området består av fleire delområde der del A med gravfelt (id 129134) er tilrettelagt for publikum. Feltet er mykje besøkt i sommarhalvåret. Gardbergfeltet var tidlegare tilrettelagt i samarbeid mellom Vestre Slidre kommune, Valdresmusea AS, Stiftinga Gardbergfeltet og Oppland fylkeskommune, der Valdresmusea og Vestre Slidre kommune har hatt oppfølgingsansvar. Stiftinga er no oppløyst, og Oppland fylkeskommune utarbeidde ei skjøtelsavtale som ikkje er signert eller realisert. Oppland fylkeskommune har i samarbeid med Vestre Slidre kommune og Valdres Natur- og Kulturpark valt ut gravfelt id 129134 i Gardbergfeltet i Vestre Slidre som kommunens BARK-prosjekt. I 2008 finansierte Valdres Natur- og Kulturpark gjennom Verdiskapingsprogrammet for kulturminne ein ny parkeringsplass rett nordvest for felt A der Einangsteinen ligg. Området for ny skjøtelsplan og kulturminneplan treng oppdatering med utviding til skålgropsteinar.

Registreringar

Gardbergfeltet strekker seg over eit større område nord for Slidre sentrum. Feltet er delt inn i 55 lokalitetar, og det er registrert til saman 925 kulturminne i området. Det er i hovudsak gravfelt, men det er også registrert tufter, kolgroper og andre kulturminne i området. Det er registrert ei kolgrop og fire gravrøyser innanfor tilrettelagt område felt A, id 129134. Runesteinen Einangsteinen er eit av dei mest kjende kulturminna i Gardbergfeltet og ligg innanfor felt A. I nordre del av feltet er det funne eit sverd med ei 70 cm lang klinge. Sverdet har romersk inskripsjon, noko som tyder på at det er frå romartida (eldre jernalder). Det er eit ønske om å utvide tilrettelegginga til felt B i nordaust. I dette feltet ligg mellom anna ein skålgropstein.

I 2002 var det sett opp ei løe nedst i felt A, som er ei gåve til Slidre skule frå Per Haugerud. I 2008 fekk løa nytt trestak.

Figur 32 Område som er definert inn i omsynssona i rosa skravur. Raud linje er Pilegrimsvegen frå 2005. Områdeavgrensinga treng oppdatering.

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Gardbergfeltet er eit av dei største gravfelte frå jernalderen i Noreg. Området har vore i bruk i 6000 år, og er svært rik på kulturminne. Gardbergfeltet er også tusenårsstaden for Vestre Slidre og Valdres.

Utfordringar

Området er tilrettelagt, men det har fram til no ikkje vore utfordringar med tanke på slitasje. Dei største utfordringane ligg i vedlikehaldet av det tilrettelagde område. All tilrettelegging som søppelanretning, skilt, gjerde og vegetasjon treng systematisk skjøtsel og vedlikehald. Feltet er rydda for tre og kratt, men det gror fort att, og det gjev eit krattliknande busksjikt. Feltsjiktet er dominert av skogbotn, og landskapet ber preg av attgroande skog. Det naturlege landskapet for dette området er truleg beiteprega jernalderlandskap, men dette må greiast betre ut. Det er relevant å nytte vegetasjonsfagleg kompetanse.

Skilta vart sett opp for om lag ti år sidan og treng fornying. I vidare oppfølginga må det definerast oppgåver, ansvar og finansiering.

Kulturminna ligg i dag som enkeltminne i fleire avgrensa lokalitetar. Årsaka til dette er teknisk, og Kulturarv i Oppland fylkeskommune skal endre dette slik at det blir éin stor lokalitet i den nasjonale kulturminnedatabasen til Riksantikvaren (Askeladden). Dette vil bli gjort i samband med skjøtselsplanprosessen. Ei slik avgrensing kan endrast dersom det blir gjort kontrollregistreringar dei næraste åra.

Forslag til forvaltning

Samarbeidspartane Oppland Fylkeskommune, Vestre Slidre kommune og Valdresmusea AS skal utarbeide ein skjøtselsplan med forslag til tiltak, ansvarsfordeling og finansiering. I framtidig forvaltning skal ny skjøtselsplanen ligge til grunn. Kulturminneplanen skisserer likevel ein del aktuelle tiltak. Ansvar og finansiering blir definert i skjøtselsplanen.

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på kulturminna i området. Ein må ta omsyn til naboar, og gjere noko med:

- slitasje
- forsøpling
- attgroing og skrotemarkspreg
- forfall og vedlikehald av tilrettelegginga
- forfall og vedlikehald av gjerde

Bruk:

Området har besøk frå grupper og enkeltpersonar med vandring på tilrettelagde kulturstiar. Det må leggst til rette for fleire besøk både med tanke på slitasje, toalettbesøk og søppelhandtering. Vidare bør det vurderast universell utforming.

Eksisterande og forslag på nye tiltak:

Av tiltak er det sett opp fleire skilt langs ei kulturminneløype, og Einangsteinen er sett i glasmonter. Det er anlagt parkeringsplass, toalett og søppelkasse langs fylkesvegen i samband med tilrettelegginga. Området er avgrensa med gjerde, skigard langs vegen og stokk- og nasjonalgjerde rundt resten av området. Gjerdet er delvis øydelagt, og skilta er delvis uleselege. Søppelkassa av tre er delvis røten. Det er ynskjeleg å ta skålgropsteinen inn i skjøtselsplan.

Hovudmål: God tilrettelegging og vedlikehald av 1000-årsstaden i Valdres

Tiltak i Gardbergfeltet skal definerast i **ny skjøtselsplan**. Planen skal gjelde mellom partane Oppland fylkeskommune, Vestre Slidre kommune og Valdresmusea AS. Nedanfor er ei skisse over tiltak som kan vere aktuelle:

Mål	Strategi	Aktuelle tiltak	Ansvar	Finansiering
Avklare arbeidsfordeling	Finne løysingar med ansvarsfordeling	Utarbeide ny skjøtselsplan ved plan for vegetasjonspleie		
Kunnskapsutvikling	Formidling	Utarbeide nye skilt		
Sikre kulturminne og vegetasjon	Vurdere slitasje	Tilrettelegge kultursti		
Gjere tilgjengeleg for alle	Legge til rette for universell utforming	Tilrettelegge for rullestol frå parkering til Einangsteinen		
God standard på vedlikehald	Vedlikehald av tømmerbygning	Årleg vedlikehald		
God standard på vedlikehald og tilrettelegging	Halde orden på område rundt tømmerbygning og benker og bord	Årleg vedlikehald		
Utvikle kulturlandskap (ikkje skog/krattvegetasjon)	Kunnskapsbasert restaurering og vedlikehald av vegetasjon	Utarbeide skjøtselsplan for vegetasjon		
Ta vare på kulturlandskapspreget	Innarbeide skjøtselsrutinar	Årleg vegetasjonsskjøtsel		
God tilrettelegging	Gode rutinar for tilrettelegging og	Markørar (pilegrimsmerke) på		

	vedlikehald	kultursti		
God tilrettelegging	Gode rutinar for tilrettelegging og vedlikehald	Legge klopper og gangbru i fuktige område		
God tilrettelegging	Gode rutinar for tilrettelegging og vedlikehald	Skilt til skålgropsteinen og tilrettelegging av tilkomsten til steinen		
God tilrettelegging	Gode rutinar for tilrettelegging og vedlikehald	Årleg ettersyn og vedlikehald av glasbygget		
God tilrettelegging	Gode rutinar for tilrettelegging og vedlikehald	Tilsyn av området		
God tilrettelegging	Gode rutinar for tilrettelegging og vedlikehald	Tømme søppel		
God tilrettelegging	Gode rutinar for tilrettelegging og vedlikehald	Tømme toalett		
Kome à jour med vedlikehald	Gode rutinar for tilrettelegging og vedlikehald	Skifte gjerde rundt felt A		
Kunnskapsutvikling	Gode rutinar, kontinuerleg publikumsoppfølging	Marknadsføring/DKS		
Kunnskapsutvikling	Gode rutinar, kontinuerleg publikumsoppfølging	Oppdatere og distribuere brosjyre		
Motivering	Gode rutinar, kontinuerleg publikumsoppfølging	Besøksregistrering/postkasse med gjestebok		
Kunnskap	Inkludere felt B i skjøtelsplanen	Rydde sti og legge til rette ved skålgropstein i felt B		

Oppfølgingsansvar

Oppland fylkeskommune: Drifts- og skjøtelsplan for anlegget, kunnskapsformidling, arkeologiske minne og glasbygg

Vestre Slidre kommune: Årleg vegetasjonsskjøtsel, søppel og toalett, stimerking og gjerde

Valdresmusea AS: Formidling, kommunikasjon, tilsyn, ajourføring av statistikk

2 Slidredomen

Slidredomen er den gamle hovudkyrkja i Valdres. Ho er kanskje bygd på 1200-talet og er i romansk rundbogestil. Takstolen i kyrkja er datert til 1268. Slidredomen ligg innanfor regulert omsynssone for kulturminnevern. Innanfor sona ligg også stupul, bårhus, kyrkjegard og prestegarden med våningshus, kårhus og stabbur.

Figur 33. Foto: Hans Enger

Brukshistorikk

Slidredomen er den gamle hovudkyrkja i Valdres. Her heldt prosten i Valdres, den fremste lokale representanten for biskopen i Stavanger, til i mellomalderen. Mariakyrkja i Slidre blir nemnd skriftleg fyrste gong i eit pavebrev i 1264.

I dag er kyrkja eigd og nytta av kyrkjelyden. Kyrkja har omvising om sommaren med guiding på dugnad av pensjonistlaget/historielaget. Visit Valdres marknadsfører kyrkja i Valdresguiden, og Valdres Natur- og Kulturpark har sett opp informasjonstavle ved kyrkja. Slidredomen har ein gamal kyrkjegard; den eldste delen er frå mellomalderen. Dei eldste støttene er frå byrjinga av 1800-talet. I 2014 vart kyrkjegarden utvida mot vest.

Registreringar

Kommunen har definert ei omsynssone knytt til kyrkja. Til kyrkja høyrer sjølve kyrkjebygget, stupulen og prestegarden. På veggane inne i kyrkja er det ein god del mellomalderinventar. Slidredomen har også eit stort kalkmåleri på austveggen og takmåleri frå 1400- og 1300-talet i koret. Ved inngangen til kyrkja er det ein labyrinth for pilegrimar som var dårlege til beins og ikkje kunne legge ut på pilegrimsvandring.

Figur 34. Motiv frå takmåleri. Sjå også bilete på s. 32. Foto: Riksantikvaren. Til høgre ein labyrint ved inngangen.

Motivet til kommunevåpenet i Vestre Slidre er henta frå eit veggmåleri i Slidredomen. Skipet er 14,8 meter langt, 10 meter breitt og 7,2 meter høgt. Murane er kring 2 meter tjukke. Den store stolpen, "kongen", midt i skipet vart truleg oppsett då tårnet vart bygd, av di det er den som ber heile tårnkonstruksjonen. Tårnet er frå 1700-talet. Før den tid har det også vore eit tårn eller ein stupul ved sida, stort nok til å innehalde dei 12 "med hinanden harmonerende klokker". 4 av dei 6 klokkene som er att i dag, er frå 1200-talet.

Fyrst i 1736 vart opninga til koret endra til den storleiken ho har i dag. Før den tid var ho ikkje større enn ei vanleg dør. På same tid kom dei store vindauga, i staden for dei bitte små. Til kyrkja høyrer også eit bårhus frå nyare tid.

Stupul

Den lafta stupulen i to høgder er frå 1676 og ligg på den andre sida av vegen. Der heng det to store klokker, den eine frå mellomalderen. Ho skal vere støypt på garden Mo. På den andre står årstalet 1868.

Figur 35. I stupulen frå 1676 heng to kyrjeklokker. Den eine er frå mellomalderen og skal vere støypt på garden Mo.

Prestegarden med stabbur

Til prestegarden høyrer eit hovudhus, fjøs/låve, stabbur og kårbygning. Opplysningsvesenets fond eig prestegarden, og han er ein av dei ti prestegardane i Noreg som skal bevarast. Stabburet skal flyttast i samband med ny gangveg. Bygningane med unntak av forpaktarbustad, driftsbygning og garasje er freda med vedtak.

Objekt til kart

Figur 36. Slidredomen med stupul, bårhus og prestegard ligg innanfor omsynssone kulturvern (skravert område)

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Slidredomen har vore hovudkyrkje i Valdres sidan mellomalderen og er eit av dei mest unike bygga i dalføret.

Utfordringar

Slidredomen er ein av dei største kulturskattane i Valdres. Kyrkja bør vere tilgjengeleg for befolkninga og besøkande. Vidare bør det kunne vere grunnlag for auka økonomisk verdiskaping. Utfordringa er å få auka besøkstalet og å få lønsemd i omvisingstenesta, som i dag skjer på dugnad. Andre utfordringar er eventuell slitasje på kyrkja ved auka besøk, at gjestene finn rett parkering (logistikk), og at dei kan gå trygt frå parkeringa dei om lag 50 metrane til kyrkja. Det er heller ikkje lagt til rette for andre fasilitetar, som toalett for publikum.

Forslag til forvaltning

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på kyrkjebygningen. Andre omsyn som bør takast, er:

- å legge til rette for auka besøk
- å leie besøkstrafikken på ein måte som ikkje gjev slitasje på bygningen eller utearealet rundt
- opplevinga av kyrkja i landskapet og omgjevnadene rundt kyrkja
- å pleie kyrkjegarden på ein måte som ivaretek det biologiske mangfaldet
- at området rundt kyrkja ikkje forstyrrar opplevinga av kyrkja i landskapet

Bruk: Kyrkjehøgtider og kyrkjeleg aktivitet, kulturelle arrangement, omvisingsteneste

Hovudmål: Ta vare på kyrkja med kyrkjegard og alle bygningar knytt til kyrkja

Aktuelle tiltak:

Mål	Strategi	Aktuelle tiltak	Ansvar	Finansiering
God logistikk	Unngå feil parkering	Legge til rette med tilvisings- og P-skilt	Kommune	Kommune
God logistikk	Brukarorientert tilrettelegging	Gangveg frå parkering	Kommune	Kommune
God logistikk	Brukarorientert tilrettelegging	Toalett i bårhuset	Kommune	Kommune
Tene lokal-befolkninga	Organisere kyrkjeleg arbeid	Halde gudstenester	Kyrkjelyd	Kommune
Auke besøkstalet	Tilgjenge/kunnskap	Guideteneste	Historielaget/pensjonistlaget/VV/VNK	Dugnad
Kunnskap	Marknadsføre	Nytte valdres.no og Valdresguiden	VV/VNK	VNK
Istandsett prestegard	Vedlikehald av prestegarden	Prestegarden	Opplysningsvesenets fond	Opplysningsvesenets fond
Gravplass	Bruk og vedlikehald	Bruk og vedlikehald	Kommune	Kommune
Trygg ferdsel	Tilpasse trafikale behov	Regulere gangveg og flytte stabburet	Kommune	Kommune

Oppfølgingsansvar

Riksantikvaren, Oppland fylkeskommune og Vestre Slidre kommune, Soknerådet og Opplysningsvesenets fond.

3 Lomen stavkyrkje

Figur 37. Lomen stavkyrkje med kyrkjegardsmur og stupul

Brukshistorikk

Åringsdateringar syner at kyrkja er frå 1192, medan dei første skrivne kjeldene er frå 1324. Ved ombygginga i 1749 fekk kyrkja nytt kor mot aust og vart også utvida vestover, samstundes som veggane i skipet vart flytta ut på svalgangen sin plass for å utvide kyrkjerommet. Då vart den halvrunde koravslutninga (apsis) fjerna og taket løfta, nye vindauge vart sett inn, plankane vart lagt vassrett i ytterveggene, og taket vart skifertekt.

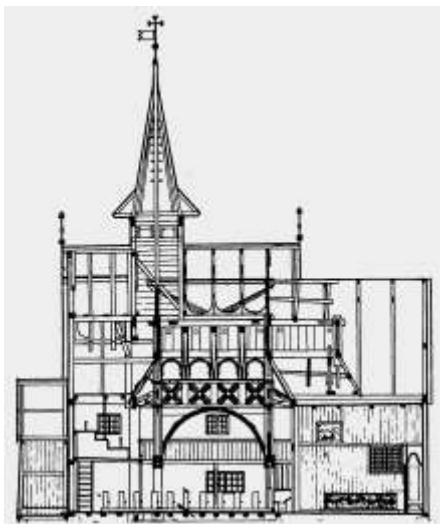
Stavkyrkja gjekk ut av fast bruk i 1914 då den nye Lomen kyrkje vart bygd. No er Lomen stav-kyrkje berre i bruk til bryllaup og gudstenester om sumaren, mellom anna ved olsok, og til omvisings-teneste. Kyrkja, stupulen (klokketårnet) og kyrkjegarden er freda gjennom kulturminnelova.

Figur 38. Tavla ved Lomen stavkyrkje

Registreringar

Lomen stavkyrkje er ei søylestavkyrkje med fire frittståande stavar eller søyler i kyrkjerommet. Dei andre stavane kviler på bjelkar på himlingsnivå. Dei fire søylene ber det opphøgde midtpartiet. Kyrkja har fleire mellomalderlege portalar med ranker og drakar. Stavane har kapitel midt på og ansiktsmasker øvst. Andreaskrossar og halvbogar bind stavane saman. På dei mellomalderlege delane av konstruksjonen er nyare måling fjerna. Etterreformatoriske delar er framleis måla.

Figur 39. Kyrjekonstruksjonen. Berre den midtre delen med boge, overbygg og framparti mot høgre er den opphavlege stavkyrkja.

Eit låsbeslag på vestrør er frå mellomalderen. Av klebersteinsdøypefonten frå mellomalderen er berre foten teken vare på. Madonnahovudet på altaret er ein gipskopi av originalen frå 1200-talet. Hovudet har truleg vore ein del av ein heil figur. Maria har bølga hår og krone med fire takkar. Originalen er på Valdres Folkemuseum.

Figur 40. Madonnahovudet frå Lomen stavkyrkje er på Valdres Folkemuseum. Foto: Jahn Børe Jahnsen.

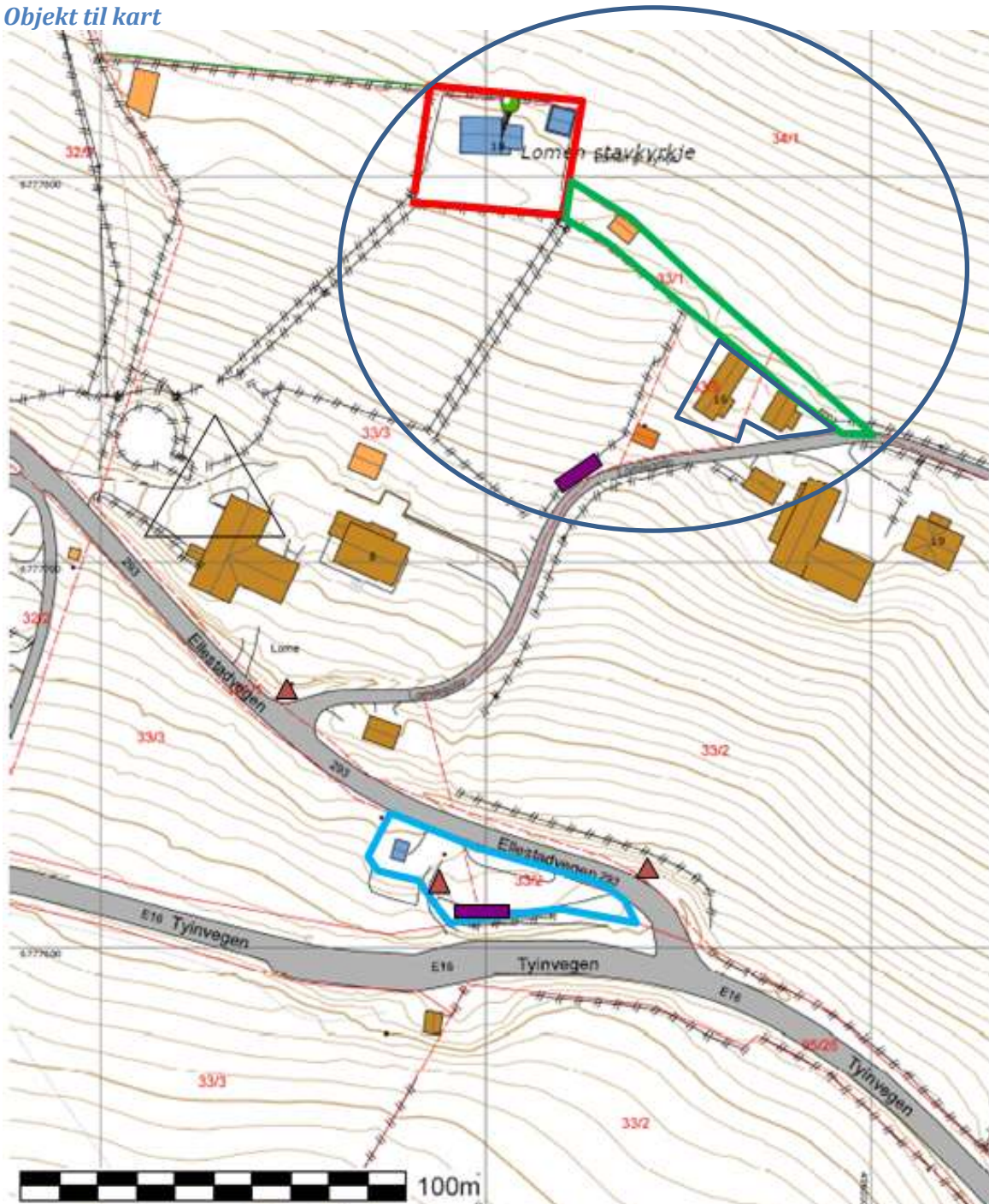
Ei mellomalderkiste står ved vegg i koret. Her er ei magisk runeinnskrift som er nesten utviska. Under siste restaurering av kyrkja vart det utført ei arkeologisk utgraving. Då fann ein 71 gjenstandar, mellom anna delar av smykke og myntar. Nokre av myntane stammar frå 1100-talet. Til kyrkja høyrer ein stupul frå 1670-talet.

Omkring kyrkja på alle sider ligg kyrkjegarden med ein kyrkjegardsmur som skil kyrkja frå landbruksaret rundt. Kyrkjegarden har inngang gjennom ei opning i søraust der det i 1971 blei reist

ein liten portal i tre med skiferdekt tak til erstatning for ein eldre. Med unntak av nordre kyrkjegardsmur er muren tildekt av større steinheller. Det er ikkje kjent når muren rundt kyrkja vart bygd. Muren fell mot sør og går i eitt med muren i kyrkjegardens nedre del. Kyrkjegarden får dermed eit terrassepreg.

Langs gangvegen inn til kyrkja ligg to freda bygningar (innanfor blå strek nedanfor). Dei ligg som eige prioritert område (15) i denne planen. Området kan eventuelt inkluderast i ei samanhengande omsynssone.

Objekt til kart

Figur 41. Forslag til utvida omsynssone ved kyrkja ned gangvegen til kyrkja er vist med grøn strek. Tilretteleggingsområde ved parkering er vist med blå strek. Det er ikkje ønskeleg med trafikk oppover gardsvegen. For å hindre at folk køyrer opp til gardane, må det til tydelegare skilting (brune trekantar) og utvida parkeringsplass (rad linje nedst). Bua (blå firkant) bør rustast opp eller fjernast. Ved parkeringa bør det stå ei stavkyrkjetavle med kart som fortel om kyrkja og landskapet med andre bygningar. Det bør setjast opp benk både ved parkeringsplassen og på veg opp til kyrkja (lilla firkantar). Kartet syner også freda bygg innanfor mørk blå linje. Det kan vere aktuelt å slå desse saman til éi omsynssone.

Nedanfor kyrkja ligg ein parkeringsplass. Denne bør tilrettelegast betre for å unngå trafikk til gardane ovanfor, og samstundes bør ein legge til rette for fleire og større operatørar med naudsynte parkeringsbehov. Det er føreslått ei utvida omsynssone for vegen opp til kyrkja, og freda bygningar nedanfor kyrkja. Dette er fordi dette området krev spesiell tilrettelegging med tanke på besøksturisme. Dei freda bygga langs inngangsstien til kyrkja frå søraust er omtala under punkt 16 Lomen Øvre og Nørre. Det kan vere aktuelt å slå desse saman med utvida omsynssone.

Figur 42. Inngangsstien er foreslått som ei utvida omsynssone. Dei freda bygningane kan eventuelt inkluderast i denne.

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Lomen stavkyrkje er blant dei eldste bygningane i landet, og kanskje også blant verdas eldste trebygningar.

Utfordringar

Lomen stavkyrkje er ein av dei største kulturskattane i Valdres og bør derfor vere tilgjengeleg for befolkninga og for gjester. Stavkyrkjene generelt har potensial for auka økonomisk verdiskaping. Samstundes er dei gamle bygningane sårbare for slitasje. Utfordringa er å få auka besøk og lønsemd i omvisingstenesta med god tilrettelegging.

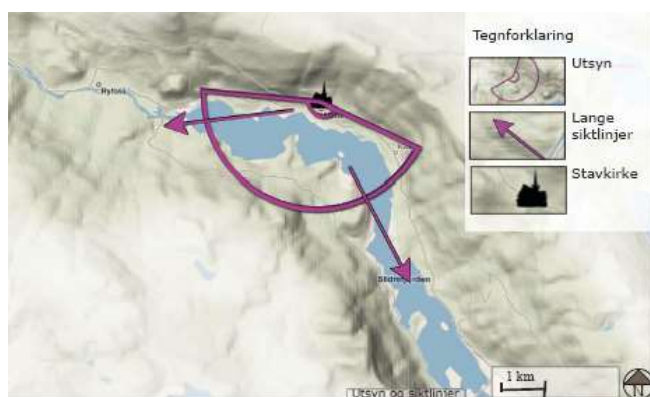
Ei anna utfordring kan vere endringar i nærmiljøet som kan påverke innsynet til kyrkja. Kyrkjene var tradisjonelt plassert på ein godt synleg stad og skulle vere synlege for heile folket. Kyrkja ligg i eit stort, ope terreng. Visuelt blir heile området rundt oppfatta som at det har tilknytning til kyrkja. Inngrep og attgroing kan påverke inntrykket, og det er såleis sårbart.

Stien som fører fram til kyrkjebygget, er svært viktige for åtkomsten til kyrkja, og stien saman med dei gamle tømmerhusa i framkant bidreg til ei positiv oppleving. Stien er sårbar for slitasje, men samstundes vil ein alternativ veg inn til kyrkja redusere opplevinga.

Gardsbyggnaden nedanfor er visuelt sårbar fordi dette området ligg mellom kyrkja og vatnet, og blikket søker automatisk i den retninga. Arkitektoniske element som ikkje står i stil med kulturlandskapet, blir derfor meir iaugnefallande.

Figur 43. Kyrkja ligg saman med godt vedlikehalde kulturlandskap og bygningar

Figur 44. Kyrkja i landskapet. Frå studentoppgåve frå UiMB 2009 om stavkyrkja og verknaden i landskapet

Figur 45. Kyrkja frå ulike kantar. Frå studentoppgåve UiMB 2009

Kyrkja er godt merkt frå E16, slik at det er lett å ta av frå E16. Utfordringa er at kyrkja ligg eit stykke ovanfor parkeringa, og at somme vel å køyre heilt opp langs gardsvegen til nabogardane. Kyrkja ligg midt i eit jordbruksområde. Det kan også vere ei utfordring at aktiviteten rundt kyrkja kan redusere opplevinga av kyrkja i landskapet.

Forslag til forvaltning

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på bygningen. Andre omsyn som bør takast, er:

- å legge til rette for auka besøk
- å legge til rette for god parkering med tilvisingsskilt, informasjonstavle og rastebord
- å leie besøkstrafikken på ein måte som ikkje gjev slitasje på bygningen eller utearealet rundt kyrkja
- opplevinga av kyrkja i landskapet og omgjevnadene rundt kyrkja
- å pleie kyrkjegarden på ein måte som ivaretek det biologiske mangfaldet
- eventuelt å inkludere freda bygg (prioritert område 15 Lomen Øvre og Nørre i denne planen)

Bruk:

Kyrkjehøgtider og kyrkjeleg aktivitet, kulturelle arrangement, omvisingsteneste

Hovudmål: Bevare Lomen stavkyrkje

Forslag til tiltak:

Mål	Strategi	Aktuelle tiltak	Ansvar	Finansiering
Unngå slitasje	Vurdere utvida område for spesielle omsyn	Utvide omsynssone med gangveg inn	Kommune	kommune
God tilrettelegging	Gjere parkeringa tilgjengeleg for bussar	Utvide, planere og rydde parkeringa	Sokneråd/kommune	Sokneråd/kommune
God logistikk	Hindre biltrafikk til gardane ved kyrkja	Setje opp tydelegare tilvisingsskilt til parkering	Sokneråd/kommune	Sokneråd/kommune
Auka kunnskap	Involvering og informasjon	Setje opp informasjonstavle ved parkering	Sokneråd/kommune	Sokneråd/kommune

Fleire gjester	Betre tilrettelegging	Setje opp rastebord og søppelkasse	Sokneråd/kommune	Sokneråd/kommune
Vere brukarorientert	Lett forståeleg informasjon	Setje opp vandreskilt opp frå parkeringsplassen	Sokneråd/kommune	Sokneråd/kommune
Ta vare på biologisk mangfald på kyrkjegarden	Kunnskaps-baserte slåtterutinar	Slått etter frøing/fjerning av gras	Riksantikvaren/kommune/sokneråd	Kommune
Ta vare på kyrkja og kyrkjegardsmuren	Rutinar for vedlikehald	Ordinært vedlikehald av kyrkje og kyrkjegardsmur	Riksantikvaren	Riksantikvar
Ta vare på kyrkjas opphavlege funksjon	Planlegging	Kyrkjelege arrangement	Kyrkjelyd	Kommune/sokneråd
Heilskapleg område	Samordna planlegging og tilrettelegging	Inkludere prioritert område 15 (Øvre og Nørre Lomen) i omsynsone	Kommune	Kommune

Oppfølgingsansvar

Kommunen, soknerådet, fylkeskommunen og Riksantikvaren

Figur 46. Frå parkeringsplassen

4 Mo kyrkjeruin

Det har i mellomalderen vore tre steinkyrkjer i Valdres: Slidredomen, Ulnes og Mo kyrkje. I dag er Mo kyrkje ein kyrkjeruin.

Brukshistorikk

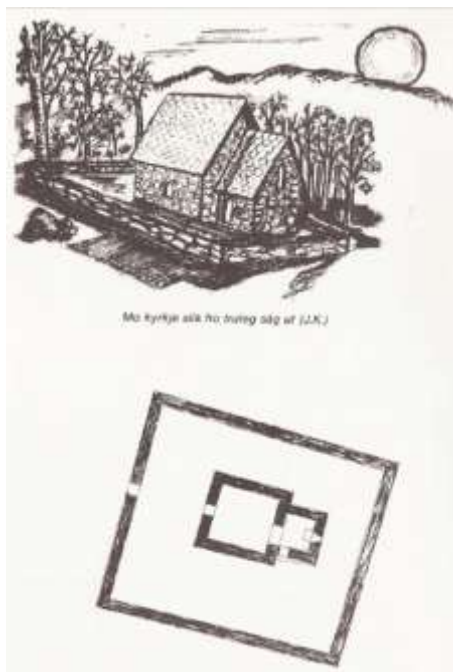
Mo kyrkjeruin ligg på vestsida av Slidrefjorden og vart truleg sett opp rundt 1215. Opphavleg var det kanskje ei privatkyrkje, også kalla "høgendeskyrkje", for bonden på Mo. Truleg var Mo ein velstående gard.

Det ser ut som kyrkja gjekk ut av bruk om lag ved reformasjonen i 1536. Sokneprest Herman Ruge kallar i 1743 og 1750 kyrkja for ein mannshøg ruin. Store flaumar i Mosåne, mellom anna i 1860, dekte over mest heile ruinen. Ein rapport om det som enno var synleg, kom i 1884. Så vaks skogen over området.

I 1972 vart det sett i gang rydding, utgraving og restaurering av ruinen i godt samarbeid mellom Riksantikvaren, Vestre Slidre ungdomsskule og Vestre Slidre kommune. Elevar frå ungdomsskulen var med som assistentar for arkeologane og lærte mykje om lokal kyrkjehistorie. Veggene bak hovudaltaret vart mura opp att av lokale murarar. Omriset av kyrkja og kyrkjegarden med murane rundt kom klart fram. I 1977 vart Mo kyrkjeruin vigsla på nytt, og her er gudsteneste ein gong kvar sommar. Det er sett opp informasjonsskilt og tilrettelagt med parkering.

Registreringar

Ved utgravingane fann ein 85 mellomaldermyntar. Dei norske var frå perioden mellom kong Sverre (1177–1202) og kong Hans (1483–1513). Dette viser om lag den perioden kyrkja var i bruk. Utanlandske myntar frå Danmark, Tyskland og England viser handel med utlandet, mellom anna hanseatane. Vidare fann ein pyntebeslag, ein del av ei messeklukka og fleire andre gjenstandar. Alt er no på Kulturhistorisk museum i Oslo. På kyrkjegarden fann ein tre delar av gravsteinar med hjulkors frå 1100–1200-talet. Dei er no på Valdres Folkemuseum.

Figur 47. Teikning av kyrkja slik ho kan ha sett ut, og grunnplan. Frå heftet *Mo kyrkjeruin*, 1977. Teikning: Jonny Kristiansen.

På nordsida av kyrkja kom det fram fem skjelett som vart undersøkt på staden og så tildekt. Dei var alle kvinner, om lag 25 år gamle, om lag 1,5 meter høge, truleg ei massegrav frå svartedauden i 1350.

Objekt til kart

Figur 48. Området sett frå flybilete og avgrensing på økonomisk kartverk (til venstre)

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Mo kyrkjeruin var ei av dei tre steinkyrkjene i Valdres i mellomalderen, og er såleis eit av dei viktigaste kyrkjehistoriske kulturminna i Valdres.

Tilstand

Ruinen har vore ein del av Ruinprosjektet 2020 til Riksantikvaren. Ruinen har vore gjennom ein konserveringsprosess, og det er etablert parkering. Det er utarbeidd ein eigen landskapsplan for kyrkjeruinen på Mo ved Ingrid Skavhaug, som beskriv tilstand og tiltak frå 2013 (Skavhaug, Ingrid 2013). Ruinprosjektet skal no inn i byggetrinn 2 der det skal ryddast ei lita parkering med gangsti ved fjorden.

Oversikt over området med tilrettelegging. Frå landskapsplanen

Figur 49. Frå konserveringsprosjektet. Overbygget vart teke ned etter restaurering. Foto: norske-kirkebygg.origo.no

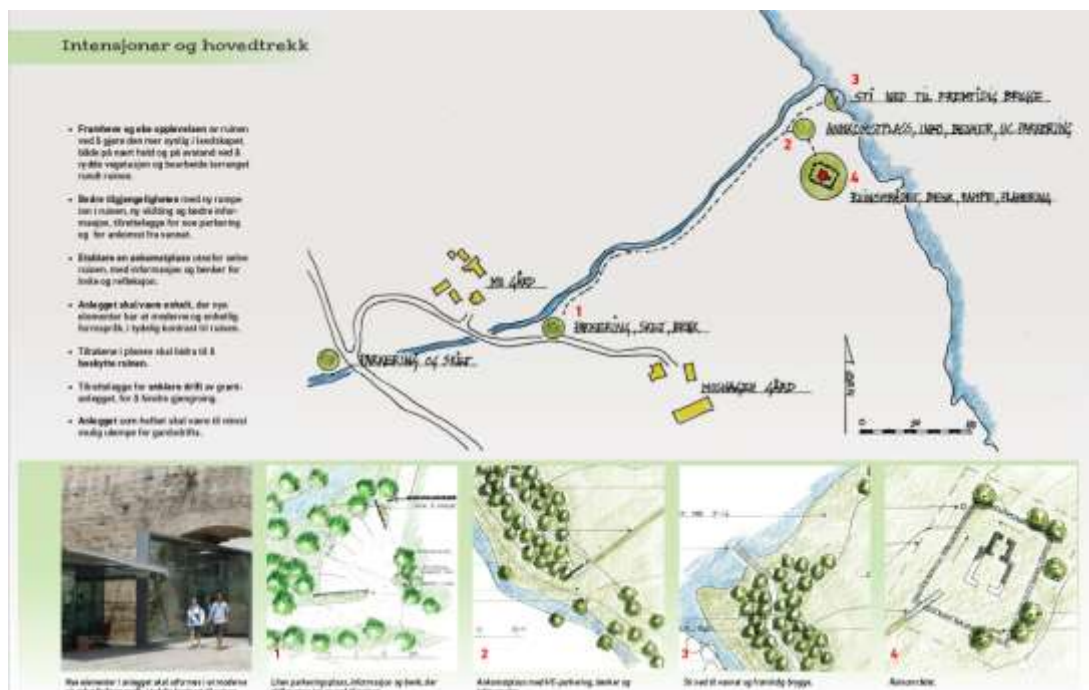
Figur 50. Foto: Arve Kjersheim, Riksantikvaren

Utfordringar

Mo kyrkjeruin har vore gjennom ein lang prosess frå å vere ein attgløymd og attgrodd ruin til å ha gjennomgått utgraving og tilrettelegging.

Forslag til forvaltning

Riksantikvaren har utarbeidd ein eigen landskapsplan der første byggetrinn er ferdig. Denne inkluderer nye skilt, bl.a. med QR-kode. Mo skal inn i eit byggetrinn 2 der mellom anna gangstien ned til fjorden skal utbetrast. Sjå elles eigen landskapsplan for Mo kyrkjeruin.

Figur 51. Planområda og tiltak i landskapsplanen

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på bygningen. Andre omsyn som bør takast, er:

- å legge til rette for auka besøk
- å leie besøkstrafikken på tilrettelagd sti som ikkje gjev uønskt slitasje på bygningen eller utearealet rundt kyrkja
- opplevinga av ruinen i landskapet og omgjevnadene rundt
- at ruinen, kyrkjegard og kyrkjegardsmur skal haldast ved like

Bruk: Kyrkjehøgtider og kyrkjeleg aktivitet og kulturelle arrangement

Hovudmål: ta vare på og legge til rette for besøk ved kyrkjeruinen

Aktuelle tiltak

Sjå landskapsplanen og ny skjøtselplan for Mo kyrkjeruin som skal utarbeidast:

<https://www.dropbox.com/s/msgp399imr25ngw/Landskapsplan%20Mo%20Kyrkjeruin%20013%20-%20Endelig%20utgave.pdf?dl=0>

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på og legge til rette Mo kyrkjeruin	Følgje landskapsplan for Mo kyrkjeruin		Riksantikvaren	Riksantikvaren
Auka kunnskap	Involvere born og unge	Opplegg for kulturell skulesekk (DKS)	Kommunen	Kommunen/ Riksantikvaren
Tilgang frå fjorden	Legge til rette for båttrafikk	Brygge		

Oppfølgingsansvar

Riksantikvaren

5 Olberg varslingsvarde

Brukshistorikk

I Noreg knyter historikarane den fyrste bruken av vetar til Håkon den gode si kongsmakt rundt 950 e.Kr. Vetane kan likevel ha vore i bruk allereie i eldre bronsealder. Når ein vete vart tend, var dette signal om angrep utanfrå, og meldinga vart send vidare til neste vete. Det tok eldvarselet sju netter å gå frå sør til nord i Noreg. Angrep kom oftast frå kystsida, og kvart kystdistrikt var inndelt i skipreider som skulle stille skip, mannskap og proviant. Vetane var i bruk gjennom mellomalderen og etter reformasjonen fram til 1814. Ut ifrå vetepunkt, stadnamn og tradisjon veit vi om om lag 770 vetar.

Til Valdres kom varselet om krig og ufred frå vete til vete over Hadeland, Toten og gjennom Landbygdene. Siste veten i Land var Vealøysa ved garden Stuve. Herifrå gjekk varselet til Langeberget på Reinli i Valdres. Derifrå gjekk elden til Vardeberget i Aurdal, Ryeberget i Svennes kyrkjesokn til Olberg der varselet delte seg til Kvithøvd i Øystre Slidre og Hugakøllen i Vang. Neste spor etter varslingsvarde er på Støgonøset, men det var truleg fleire varslingsvardar mot vest fordi sikta frå Hugakøllen til Støgonøset er for lang til at ein kan sjå bålet.

Figur 52. Varslingsvarden på Olberg

Vaktbua

Vaktbua på Olberg er ein tru kopi av Vetestova i Ulvedal i Nordfjord. Bua vart sett opp på dugnad i 2009 i regi av Vestre Slidre historielag med støtte frå Valdres Natur- og Kulturpark. Tømmeret vart gitt av grunneigaren, medan bua vart bygd på kurs i regi av Vestre Slidre Bonde- og Småbrukarlag.

Turmål

Varslingsvarden er eit attraktivt turmål, og Visit Valdres og Valdres Natur- og Kulturpark har lagt ut ei

A photograph of a forest clearing. A dirt path leads from the foreground into a dense stand of evergreen trees. A small white marker is visible in the clearing. The scene is illuminated by bright sunlight, creating strong shadows.

[illegible]

60

Registreringar

Til plassen er det registrert varslingsvarde og vaktbu. Dei inste stokkane i varslingsvarden skal vere frå 1700-talet. Rundt varslingsvarden er det ein steinring. Utanom steinringen er det ikkje registrert fleire kulturminne på staden. Vaktbua som står i dag, vart sett opp på dugnad i 2009. Fram til 2017 har historielaget 1000 kr i årleg forsikring av vaktbua.

Figur 55. Vaktbua vart sett opp i 2009

Til staden knyter det seg historier, mellom anna segna om Valdreskongen og Hallingkongen.

Segna om Valdreskongen og Hallingkongen

Ein gong hadde Valdres og Hallingdal sine eigne kongar. Dei var ofte i krig med kvarandre. Ein haust stod det eit slag på sletta *Dingladn* inne på fjellet. Valdreskongen tapte og rømde ned til bygdeborga på Hamre. Hallingkongen ville ha borga også, og fekk ein av fangane sine til å vise seg vegen. Fangen fekk overtala hallingkongen til å ri snarvegen over Olberg nattetid, der kongen skulle følgje vegvisaren sin fakkell. Då hallingane kom over toppen, la valdrisen av garde i vilt trav nedover og ropa bakover: "No får dø kusse på hestadn dikka, kara. No kan dø smørje på skarvemerradn dikka. No er mø snart framme." Hallingane følgde på i like vilt trav. Like før stupet kasta valdrisen fakkelen sin utfor stupet og bråsnudde sjølv til sides i mørkeret. Hallingane følgde fakkelen som eit skred utfor stupet og slo seg i hel, alle saman.

Valdreskongen meinte det var simpelt å lure fienden, og vegvisaren vart dømd til å rullast utfor i ei tønne same veg som hallingane. I siste augneblink sleit vegvisaren seg laus og la på sprang ned til fjorden og vidare nordover. Så mista han eine skoen, og der heiter det Skoland i dag. Eit stykke lenger nord syntest Valdreskongen at vegvisaren hadde sprunge så godt at han skulle vera fri, og der heiter det enno Fristad.

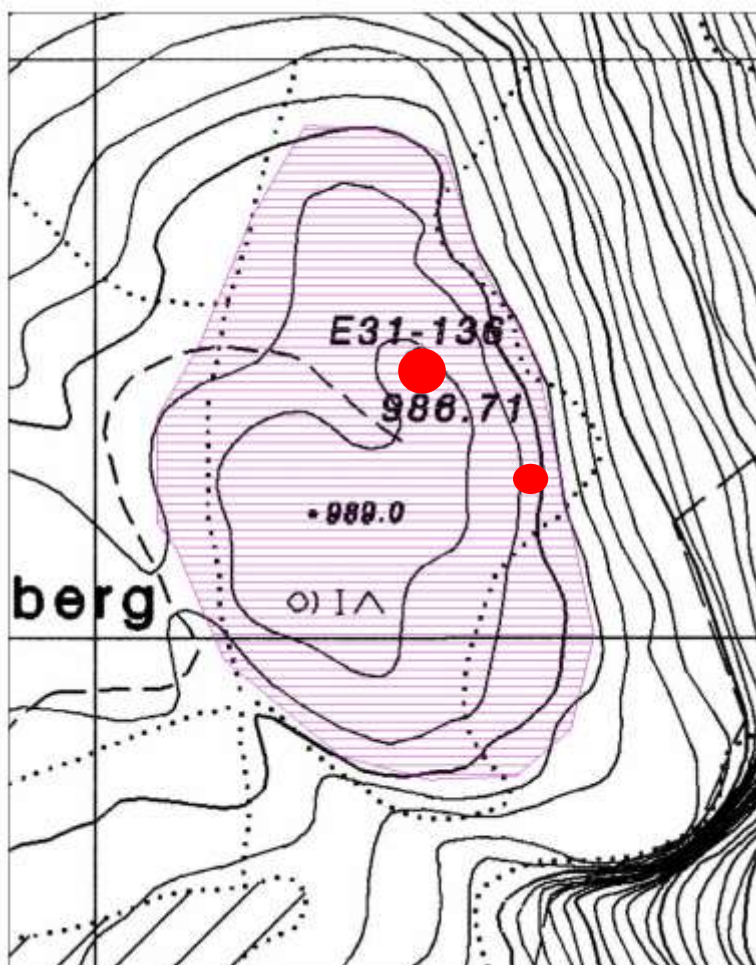
Det finst hestesko, eit kjevebein av ein hest og ei stridsøks som skal ha vore funne i steinura under stupet rundt 1850–60.

Foto: Svein Erik Ski

Figur 56. Hestesko, kjevebein av hest og stridsøks skal ha vore funne i steinura nedanfor Olberg

Objekt til kart

Figur 57. Avgrensing av område med markering av varslingsvarden og vaktbua (søraust for varslingsvarden)

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Varslingsvarden er ein viktig historisk stad og er ein av dei få varslingsvardane som er restaurert og tekne vare på. Det er også rekonstruert ei vaktbu på staden. Olberg er elles eit viktig turmål.

Utfordringar

Utfordringane knyter seg til slitasje på sti, vedlikehald og ansvar for skilt og vaktbu. Vidare kan trafikk på privat veg vere ei utfordring, og det å få alle til å følge skiltinga.

Forslag til forvaltning

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på varslingsvarden og vakthytta. Andre omsyn som bør takast, er:

- å legge til rette for varslingsvarden som vitjingsmål.

Bruk: Turmål

Hovudmål: Ta vare på veten, vaktbua og turopplevinga til varslingsvarden

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på veten	Gode rutinar for vedlikehald	Restaurering og vedlikehald av vete	Historielaget	Kommune (SMIL)
Ta vare på vaktbu	Vedlikehald av vaktbu /ansvarsfordeling	Årleg ettersyn/ rapportering	Historielaget	Kommune (SMIL)
God utsikt frå varden	Hogst /rydding	Organisere ryddedugnad	Kommunen/ grunneigar	Kommune
Lett tilgjenge	Oppdatere Outtt forvaltningsportal	Skifte/oppdatere om naudsynt	VNK	VNK
Fleire besøk	Gjere turen til veten attraktiv/ marknadsføring	Opptrykk og oppfølging av vardeheftet med stempel	Historielaget	VV/VNK
Motivering	Telje publikum	Oppfølging turbok statistikk	Historielaget	VV/historielaget

Oppfølgingsansvar

Vestre Slidre kommune, historielaget, Visit Valdres og Valdres Natur- og Kulturpark

6 Hamrissløtet

Hamrissløtet er ei bygdeborg frå folkevandringstida (om lag 400–600 etter vår tidsrekning). På den tida, etter at Romarriket fall, var det stor uro og folkevandringar, og folk hadde ekstra behov for vern. Restane etter bygdeborgene minner i dag ikkje mykje om ei borg. Murane var berre bygd der terrenget ikkje gav vern nok i seg sjølv, og restane etter desse er ofte rasa saman og overgrodd. Dei låge murane gav ikkje nok vern, og svenske undersøkingar syner restar etter tømmerpalisadar som har hatt steinmuren som forankring. Enkelte borger hadde også tårn av treverk langs muren.

Figur 58. Foto: Jahn Børe Jahnsen

Brukshistorikk

Bygdeborgene vart nytta som tilhaldsstad under angrep. Bygdeborger som er undersøkt i Noreg, syner at dei er frå eldre jarnalder, perioden 300–500 år e.Kr. Før Noreg vart samla til eit rike, bestod landet vårt av fleire mindre, sjølvstendige einingar med såkalla høvdingdømme. Det har truleg vore behov for forsvar mot inntrengjarar, og bygdeborgene kan ha tent som forsvarsborger og tilfluktsstader. Borgene er nesten alltid lagt oppå stupbratte berg med godt utsyn. På den måten hadde høvdingen godt oversyn over ferdsel og varetransport. Inne i borga er det ofte ei kjelde, og i muren finst ei eller fleire port-opningar. Sjølv om ein ikkje har funne restar etter bygningar inne i borga, er det ikkje utenkjeleg at det har eksistert.

Registreringar

Bygdeborga ligg på eit platå som er langstrekt i nord-sør-retning. I sør og aust endar platået i loddrette bergvegger. Skråninga nord for platået er også ganske bratt, medan skråninga i vest er slakare. Muren er lagt opp langs vestsida av platået der området er lettast tilgjengeleg. Sjølve muren strekker seg over om lag 100 m.

Figur 59. Kart frå Askeladden.no. Sløtset er feilaktig plassert i kartdatabasen og skal liggje på austsida på neset.

Ein stad er det ei tydeleg opning i muren, og ein annan stad er det mogleg å sjå ei opning. Muren har rasa saman dei fleste stader, og steinane ligg hulter til bulter. Slik steinmassane ligg, varierer murbreidda frå snaue 1,5 m til 5 m. Breidda er størst der steinane har glide nedover skråninga. Nokre parti av muren er relativt godt bevart. Der er muren ein 1,9 m høg og loddrett vegg av tørrmura stein. Dette partiet er om lag 2,3 m langt (frå Askeladden.ra.no).

På nordenden av odden er det registrert gravminne der det er markert *Sløtset*. Bygdeborga er markert feil i Riksantikvaren sin database og skal ligge til høgre lenger aust på odden (sjå neste side).

Området er i attgroing, og det som kan fungere som sti, treng rydding. Gjerda i området er i dårleg forfatning og treng vedlikehald.

Objekt til kart

Bygdeborga betyr mykje for mange i og utanfor Vestre Slidre. Derfor er det viktig at det blir tilrettelagt tilkomst til staden. Samstundes er det viktig at dette ikkje kjem i konflikt med grunneigaren sine interesser. Sjå forslag til parkering og sti nedanfor. Forslaget er ikkje endeleg avklara med grunneigar, og det er viktig at all tilrettelegging skal skje i samarbeid med dei.

Figur 60. Forslag til parkeringsplass og sti inn til området. Forslaget er ikkje bekrefta av grunneigarar

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Bygdeborga er eit sjeldsynt minne i Vestre Slidre som knyter historia i Vestre Slidre tettare opp mot straumdrag i heile Europa. Hamrissløtet er også eit viktig minne som mange innbyggjarar i Vestre Slidre veit om. Vidare ligg borga ganske sentralt og ikkje langt frå Vestre Slidre skule.

Utfordringar

Det er mange som har lyst til å besøke Hamrissløtet, men for å kome dit må ein krysse privat grunn. Utfordringane knytt til bygdeborga er tilgjenge og tilrettelegging. For å kome til bygdeborga må ein krysse privat grunn. Samstundes vil betre tilgjenge auke risikoen for slitasje på kulturminnet.

Forslag til forvaltning

Det bør opparbeidast avtalefesta sti inn til kulturminnet. Vidare bør det opparbeidast ein parkeringsplass i samarbeid med grunneigar. Det bør setjast opp god informasjon både ved parkering og ved sjølve borga.

Spesielle omsyn:

- Bevare det som er att av bygdeborga
- Legge til rette for auka tilgjenge
- Gode avtalar med grunneigar

Bruk: Turmål, undervisning

Hovudmål: Gjere minnet tilgjengeleg for publikum

Aktuelle tiltak: Forslaga nedanfor er ikkje bekrefte frå grunneigar. Alle tiltak skal gjennomførast med grunneigar sitt samtykke.

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Tilgjenge	Logistikk	Parkeringsplass	Kommune	Kommune
Tilgjenge	Gangbar sti	Rydde sti	Kommune	Kommune
Logistikk	Informasjon	Skilt til parkering	Kommune	Kommune/VNK
Kunnskap/ redusere konflikt		Infotavle ved parkering	OFK	OFK/Sparebankstiftinga Kommune
Tilgjenge/ redusere konflikt	Grunneigar-avtale	Merke stig	Kommune	Kommune
Kunnskap/ verdiskaping	Utarbeide informasjon	Infotavle ved Sløtet	OFK/VNK	

Oppfølgingsansvar

Vestre Slidre kommune, Oppland fylkeskommune

7 Tingsteinen

Tingsteinen ligg i Slidrefjorden rett nedanfor Slidre sentrum. Til steinen knyter det seg ei segn om kristninga av Vestre Slidre i 1023.

Brukshistorikk

St. Olavsstein blir kalla "Tingsteinen". Olav den heilage skal ha halde ting med bøndene ved denne steinen då han kom i kristningsferd til Vestre Slidre. Sjølv steinen er ei stor flyttsteinsblokk som ligg ute i Slidrefjorden like innved bredda. Tingsteinen er i dag eit rekreasjonsområde, og kommunen har lagt til rette ein raste- og badeplass. To steinblokker er plassert mellom breidda og Tingsteinen, slik at ein kan nå han utan å gå i vatnet. Plassen er også nytta til båthamn.

Figur 61. Båtplassen i framkant av Tingsteinen. Foto: Svein Erik Ski

Figur 62. Inskripsjon på Tingsteinen. Foto: Svein Erik Ski

Registreringar

Øvst på steinen er det hogd inn: *VED FEIRINGEN AV SLIDREDOMENS 800-ÅRS JUBILEUM SØNDAG 4. OKTOBER 1987*. Litt lenger nede er det hogd inn *Olav 5*. På den andre sida er det hogd inn *TINGSTEIN 1023*. Like ved steinen ligg ei strand med brygge.

Ei lita bjørk har funne feste i ein sprekk på austsida sida av steinen.

Objekt til kart

Figur 63. Forslaget til omsynssone inkluderer strandarealet.

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Steinen med historia om tingstaden og kristninga av Vestre Slidre i 1023 er ein viktig del av historia i Vestre Slidre. Staden i seg sjølv er lett tilgjengeleg med eit flott, tilrettelagt strandareal. Dette er med på å løfte opplevinga av steinen som turmål og opplevinga av området.

Utfordringar

Minnet er av immateriell art, og det knyter seg ingen spesielle utfordringar til steinen anna enn å halde kunnskapen aktiv.

Forslag til forvaltning

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på steinen og segna som knyter seg til han. Andre omsyn som bør takast, er:

- tilgjenge
- informasjon

Bruk: Besøksmål

Hovudmål: Kunnskap og formidling

Aktuelle tiltak:

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Auka kunnskap	Informasjon	Informasjonstavle	Kommune/VNK	Kommune/ Slidre Vel/ Gjensidigestiftinga
Betre tilrettelegging	Synlege inskripsjonar	Friske opp inskripsjonane	Kommune	Kommune
Auka tilgjenge		Vedlikehald areal	Kommune	Kommune

Oppfølgingsansvar

Slidre Vel/kommune

Figur 64. Foto: Svein Erik Ski

8 Stølsvidda i Vestre Slidre

Stølsdrift er definert som eit eige ansvarsområde for Valdres. Stølsvidda i Vestre Slidre blir sett i samanheng med Stølsvidda i Nord-Aurdal og som ei utviding av den.

Brukshistorikk

Stølsområdet har vore brukt til husdyrdrift i mange hundre, kanskje 1000 år. Ingen har freista å datere stølsdrifta, så vi veit ikkje når denne driftsforma starta i Vestre Slidre. Føremålet er husdyrbeiting med mjølkeproduksjon, som har gjeve det opne landskapet med lågt veksande vegetasjon med ein heilt spesiell arts-samansetnad. I tillegg til beiting har området vorte nytta til fangst, fiske, jarnutvinning, sanking og småskalaturisme. Talet på brukarar er redusert frå om lag 250 til 45 (2017), og områda med lågast beitepress er i ferd med å gro att.

Figur 65. Trøllhøvd. Foto: Svein Erik Ski

Avgrensing

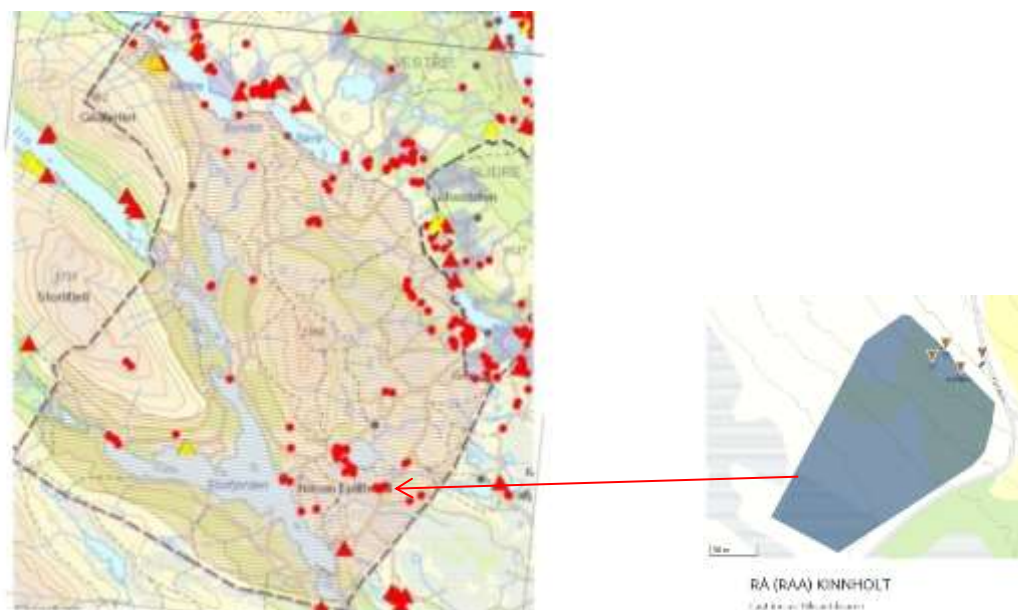
Området er avgrensa til stølsområda i statsallmenningen på veståsen i Slidre. Mot søraust grensar området til omsynssona på Stølsvidda i Nord-Aurdal, og i Vang mot stølsområda Helin, Smådalen og Nørre Syndin.

Figur 1. Forslag til avgrensning av omsynssone innanfor skravert område

Registreringar

Av kulturminne innanfor område er det fleire SEFRAK-registrerte hus og eit freda stølstun (Kinnhølt under Rå). I tillegg er det fleire fangstgroper for rein, jarnvinneanlegg og kolgroper i stølsområdet.

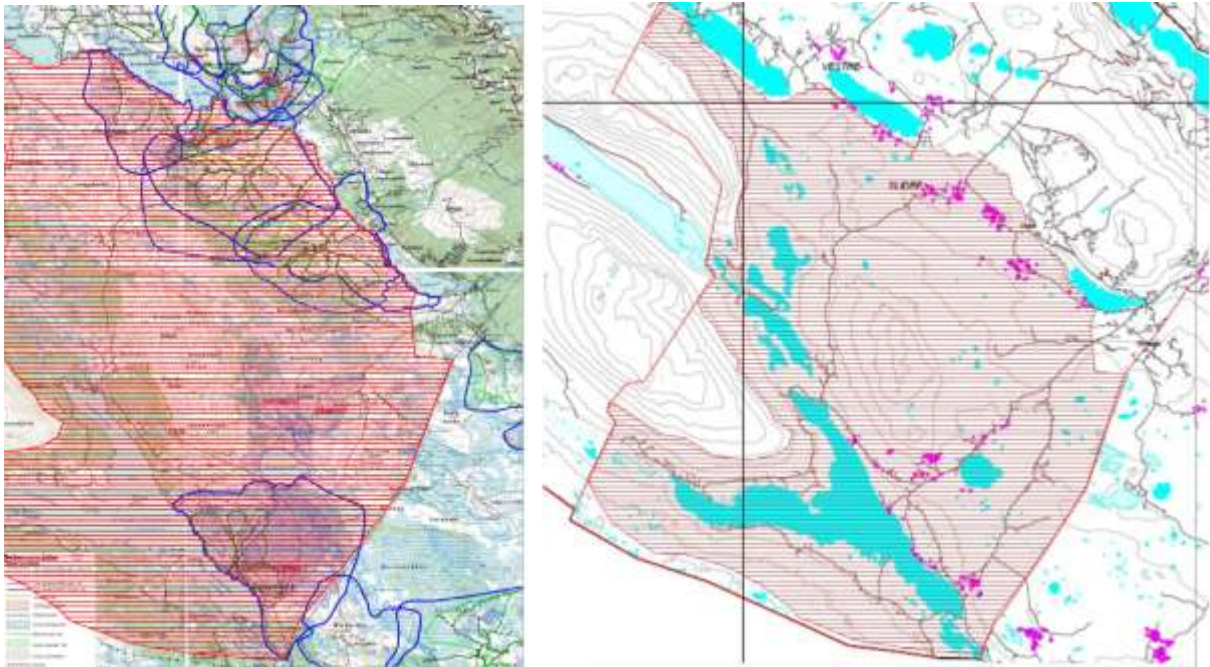

Figur 66. Registrerte arkeologiske kulturminne (raude punkt) og SEFRAK-registrerte bygg (trekantar) frå databasen Askeladden til venstre. Til høgre vedtaksfreda stølstun med jorde på Kinnhølt. Kjelde: Askeladden

Innanfor området ligg også det vedtaksfreda stølstunet med jorde under garden Rå på Kinnhølt.

Stølsregistreringar

I samband med stølsregistreringane i Valdres er det registrert både kulturminne, beite og reksler i området. Nedanfor ser vi beite og reksler innanfor området.

Figur 67. Beite og reksler innanfor området til venstre og registrerte kulturminne frå stølsregistreringane i Valdres (rosa prikkar) til høgre

I arbeidet med stølsregistreringar på Trøllhøvd var skulen involvert.

Figur 68. Skulen var involvert i stølsregistreringane i Vestre Slidre. Foto: Hanne Lykkja

I figur 7 nedanfor kan vi sjå registrerte kulturminne i Vestre Slide gjennom stølskartlegginga som stølsbrukarar, kommunen og Valdres Natur- og Kulturpark gjorde i 2007–2010. Dei fleste minna er knytt til stølsdrift og er frå nyare tid. Over 600 minne er registrert og koordinatfesta med gps.

Registreringar av planter og dyr

I samband med den kommunale registreringa av biologisk mangfald har ein kartfesta kulturlandskap (til venstre) og observasjonar av enkeltarter (til høgre). Det er arter av både planter og dyr, då spesielt fugl. Av planter er det registrert fleire sjeldne beitemarkssoppar, raudlista planter og vegetasjonstypar som er knytt til kulturlandskapet. Nokre typiske arter er marinøklar, bakkesøte, snøsøte, engmarihand, grønkurle og ballblom med fleire. Mest spesielt er funnet av ein sterkt truga (EN) mose: sagtrompetmose. Den er registrert berre fem stader i Noreg. Han er funnen på Hjellestølen og er avhengig av gamal kumøk, og derfor avhengig av drift med kyr.

Av fugl er det registrert våtmarks- og vassavhengige fuglar som storspove, smålom, storlom, trane, myrhauk og fleire.

Figur 69. Kulturlandskap i grøn skravur (til venstre) og enkeltarter av planter og dyr til høgre (grå punkt og skravur). Oransje punkt på kartet til venstre er utvalde naturtypar. Kartet til venstre, nedst til venstre med raud skravur, viser også våtmarksreservatet Øynadn. Kartgrunnlag frå Naturbase.

Figur 70. Marinøkkel veks framleis på stølsvidda i Vestre Slidre. Foto: Thor Østbye

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Stølsområda er unike når det gjeld å ta vare på den tradisjonelle haustingskulturen. Det er i dag under 1000 støler i drift på landsbasis, og Vestre Slidre har om lag 8 prosent av desse. Området er også godt eigna til verdiskaping med tanke på matproduksjon, formidling og opplevingar. Området skil seg dessutan ut når det gjeld byggeskikk, biologisk mangfald/økologi og tradisjon.

Figur 71. Foto: Svein Erik Ski

Utfordringar

Talet på brukarar har gått kraftig ned, hovudsakleg fordi det samla talet på mjølkeprodusentar er redusert. Samstundes er enkelte besetningar gått inn i samdrift der kyrne ikkje nyttar stølane om sommaren. Utfordringa er å halde fram med stølsdrift for unge brukarar innanfor dagens rammer.

Forslag til forvaltning

Det viktigaste for stølsområdet er at det er i bruk som husdyrbeite. Det må leggjast til rette med god logistikk og tilrettelegging for bruk med tilhøyrande vegar og bygningar. Vidare er det viktig at

området blir nytta av folk til ferdsle og berekraftig utnytting til sanking og hausting, aktivitetar og reiseliv. For målretta forvaltning bør det utarbeidast ein forvaltningsplan for stølsområdet. Når det gjeld finansiering av auka beitebruk, foreslår arbeidsgruppa å øymerke midlar frå eigedomsskatten til føremålet.

Spesielle omsyn:

Beitedyr har høgast prioritering i området. Det skal takast

- omsyn til tradisjonelle reksler og beiteområde
- omsyn til eksisterande bygningsmasse og byggeskikk
- omsyn til minne og historia som er knytt til stølsområda
- spesielle omsyn til tråkk og ferdsle der det er registrert prioriterte naturtypar

Bruk: Beiting, hausting, fiske, jakt, fjell- og landbruksbasert næringsverksemd, kunnskapsbasert turisme, rekreasjon.

Hovudmål: Berekraftig bruk av stølsområda

Aktuelle tiltak:

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Betre tilgjenge	Planar for bruk, rydding og tilrettelegging av stølsområda	Rydding av beite og reksler inn til beiteområda	Kommune, stølsbrukarar, hytteeigarar	Kommune
Ta vare på landskap og biologisk mangfald	Planar når det gjeld beitekvalitet og botaniske verdiar	Auka og målretta beiting	Stølslag, beitebrukarar	Kommune/ Fylkesmann
Auka kunnskap	Utarbeide informasjon (ein del av forvaltningsplanen for stølsområdet)	Lage faldarar, setje opp infotavler	Fjellstyret, kommunen med hjelp frå VNK, stølslag Bioforsk	Kommune Sparebankstiftinga/ UNI-stiftinga
Utnytting av beite-ressursar	Tilrettelegging for framtidig stølsdrift og beiting	Tilpasse verkemiddel	Kommunen, fjellstyret	Kommune (SMIL)/ Øymerkt eigedomsskatt
Ta vare på bygningar og byggeskikk	Rutinar for å ta omsyn til byggeskikken	Tilpasse verkemiddel med støtte til vedlikehald, kurs og informasjon	Kommune, huseigarar	Norsk kulturminnefond/SMIL
Auka næringsutvikling og bruk	Stimulere til natur- og kulturbasert turisme i stølsområda	Mobilisering, rettleiing	Kommunen, stølsbrukarar, biologar, naturguidar, enkeltbedrifter, gards- og stølsnettverket	Kommunen, Innovasjon Norge, Valdres Næringshage
Auka kunnskap og	Involvere born og	Utarbeide	Kommune	Kommune/

bruk	unge	opplegg for Den kulturelle skulesekken/undervisning		Valdresmusea/fylkeskommunen
Auka volum på mat frå fjellet	Stimulere til auka matproduksjon frå fjellet	Støtte opp om matnettverket i Valdres	Kommune/VNK, Lokalmat frå Valdres, osteløypa o.a.	Kommune/Innovasjon Norge

Oppfølgingsansvar

Vestre Slidre kommune, fjellstyret, stølsbrukarar og huseigarar.

Figur 72. Byggeskikken i stølsområda har utvikla seg saman med funksjonelle behov på stølen. Foto: Svein Erik Ski

9 Fossheim industristad

Brukshistorikk

Fossheim ligg gunstig til langs elva med tanke på småindustri. Ved hundeårsskiftet frå 1800- til 1900-talet utvikla området seg til ein tettstad med skysstasjon, mølle, sagbruk, meieri og kraftverk, hotell og etter kvart anna næringsverksemd. Utgangspunktet for etablering av småindustri var fossen som renn mellom Slidrefjorden og Ferisfjorden. Delar av Fossheim er i dag i aktiv bruk som næringsområde. Sagbruket ved fossen fungerer som byggvareforretning. TINE la ned meieridrifta på Fossheim for nokre år sidan, men lokala blir delvis nytta av Wangensteen ost.

Skyss-stasjonen er ikkje i bruk i dag. Til skysstasjonen høyrer ein paviljong med måla dekorasjonar. Det gamle landhandleriet (Katohuset) blir leigd ut til nye innbyggjarar, medan kraftverket er innreidd som museum. Fossheim fungerer som tettstad i dag, og i seinare tid har Lena maskin, KIWI, Røn VVS med fleire etablert seg i eit større næringsmiljø i Røn.

I denne planen er det berre teke med den eldste delen som ligg på nedsida av Fossheim bru, med sag, kraftverk, meieri og skysstasjon, bortsett frå det gamle landhandleriet nordvest i området.

Figur 73. Vasskraft er utgangspunktet for utvikling av Fossheim som industristad. Kraftstasjonen er innreidd som museum.

Registreringar

Innanfor området er det registrert landhandleri, skysstasjon med uteareal og paviljong, mølle, sagbruk, kraftstasjon og meieri. Skysstasjonen med lysthus har eit bruksareal på 1615 kvadratmeter og inneheld mellom anna kafélokale, kjøken, spisesal, bibliotek, peisestue med bar og 13 gjesterom med bad. I tillegg er eit lysthus, bryggeanlegg og ti utleiehytter. Lysthuset er like gammalt som hovudbygningen og inneheld veggmåleri.

Meieriet vart etablert i 1938 då meieriet tok over etter meieriet ved Neselva i Nord-Aurdal. TINE la ned meieriet i 2014. I dag bruker Wangensteen ost delar av lokala til mjølkeforedling.

Figur 74. Østlandsmeieriet etablerte seg i Røn i 1938. Foto: Valdresmusea. Fotograf: Olav Neste.

Figur 75. TINE la ned drifta i Fossheim meieri i 2014.

Figur 76. Nedlagt industribygg

Figur 77. Fossheim skystasjon står tom.

Figur 78. Lysthuset til Fossheim skystasjon

Figur 79. Områda på oversida av vegen er ikkje tekne med i omsynssona. Nedlagd butikk og meierilokale til høgre

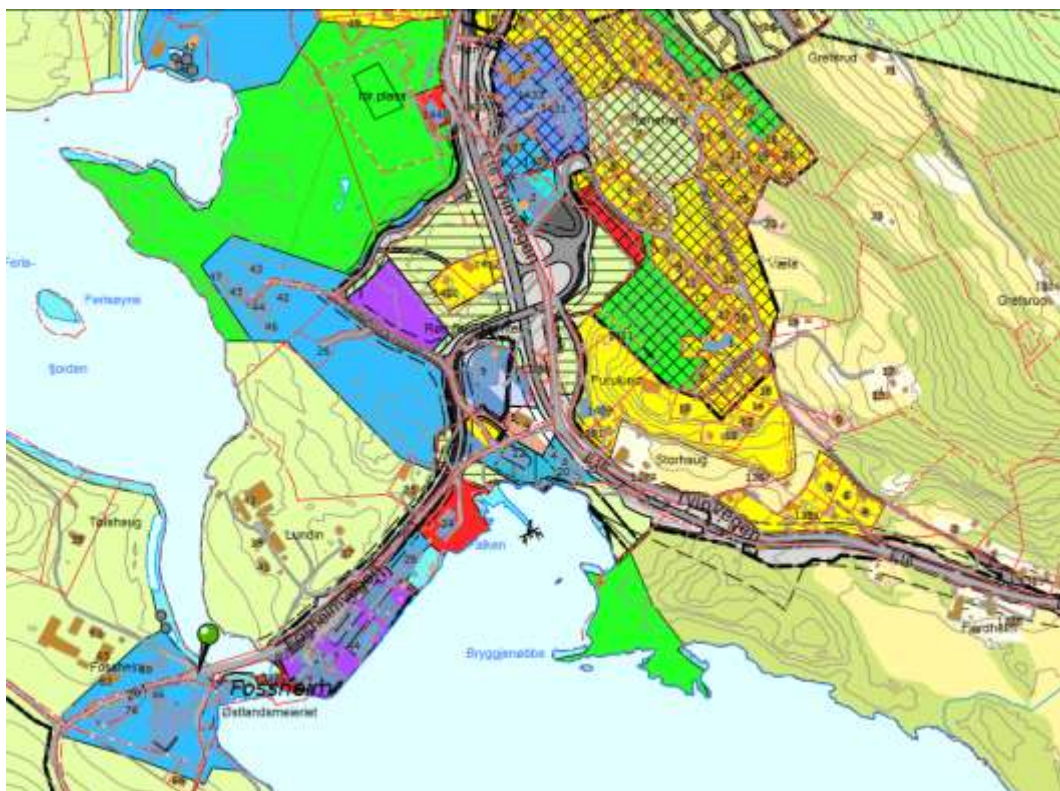

Figur 80. Saga er i dag byggvareforetning

Figur 81. Den gamle trevarebutikken står tom

Objekt til kart

Figur 82. Fossheim/Røn er regulert til næringsverksemd. Frå valdreskart.no

Figur 83. Forslag til avgrensing av omsynssona

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Industristaden Fossheim er ein viktig del av nyare tids historie i Vestre Slidre. Staden er ein del av utviklinga kring slutten av hamskiftet i landbruket med overgangen frå naturalhushald til industrialisering. Fossheim ligg både vakkert og sentralt og er godt eigna for auka bruk og tilrettelegging. Fleire bygningar står tomme og har dermed også mange moglegheiter for ny bruk.

Forslag til forvaltning

Det bør utarbeidast ein eigen plan for tettstadutvikling for Fossheim industristad saman med eigarar, med forslag til ny bruk, formidling og tilrettelegging.

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på og legge til rette for ny bruk og aktivitet. Det bør leggjast vekt på å formidle kulturhistoria i vidare utvikling.

Bruk: Næringsverksemd, kulturaktivitetar

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på Fossheim som industristad	Plan for vedlikehald og bruk	Tiltak der det er naudsynt Søkje midlar	Eigar	Kommune Norsk kulturminnefond
Formidle historia kring industristaden	Plan for tilrettelegging og formidling	Søkje midlar Utarbeide informasjon og tilrettelegging		Kommune Uni-stiftinga

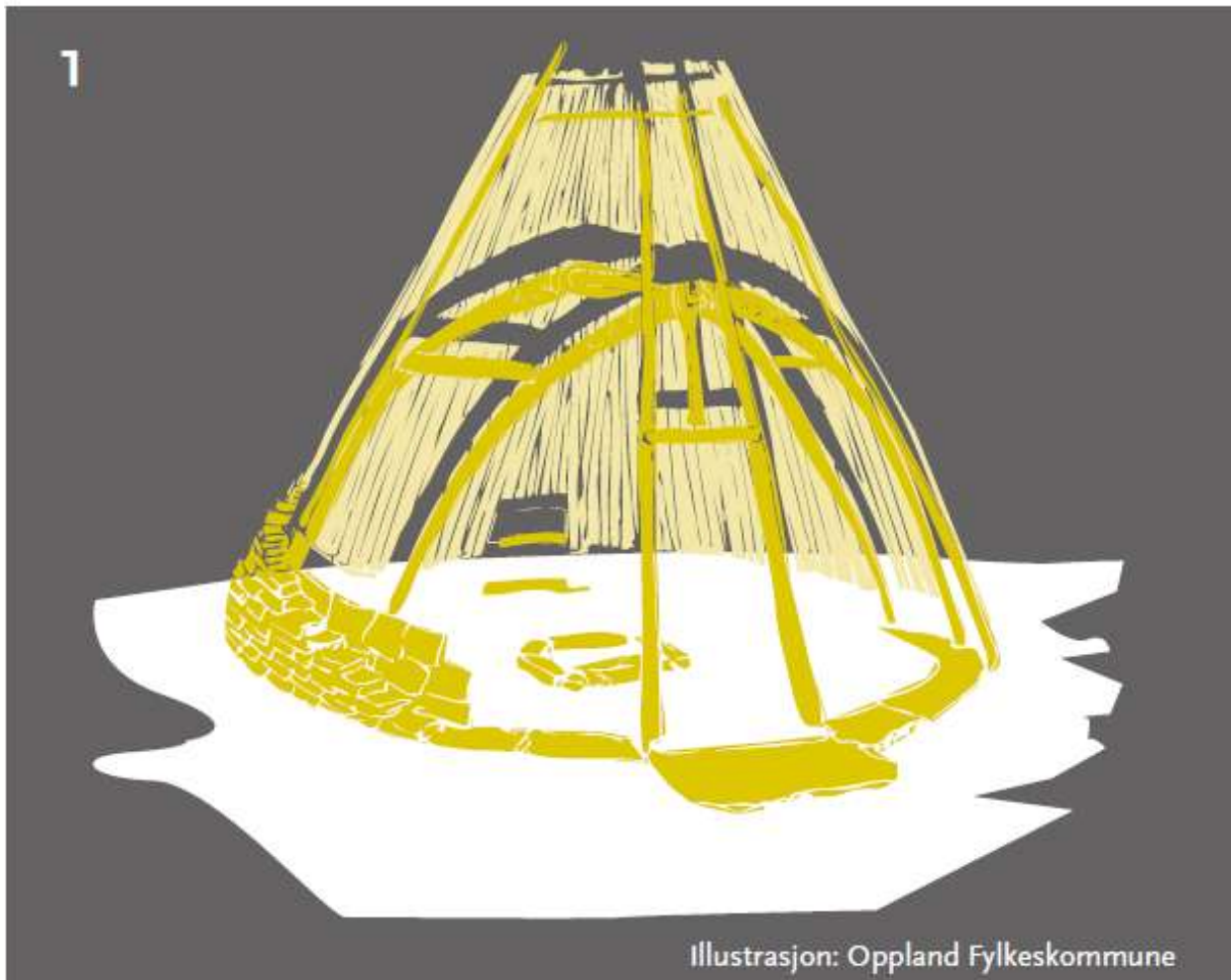
Oppfølgingsansvar

Eigar

10 Busetjingsspor på Rensenn

Brukshistorikk

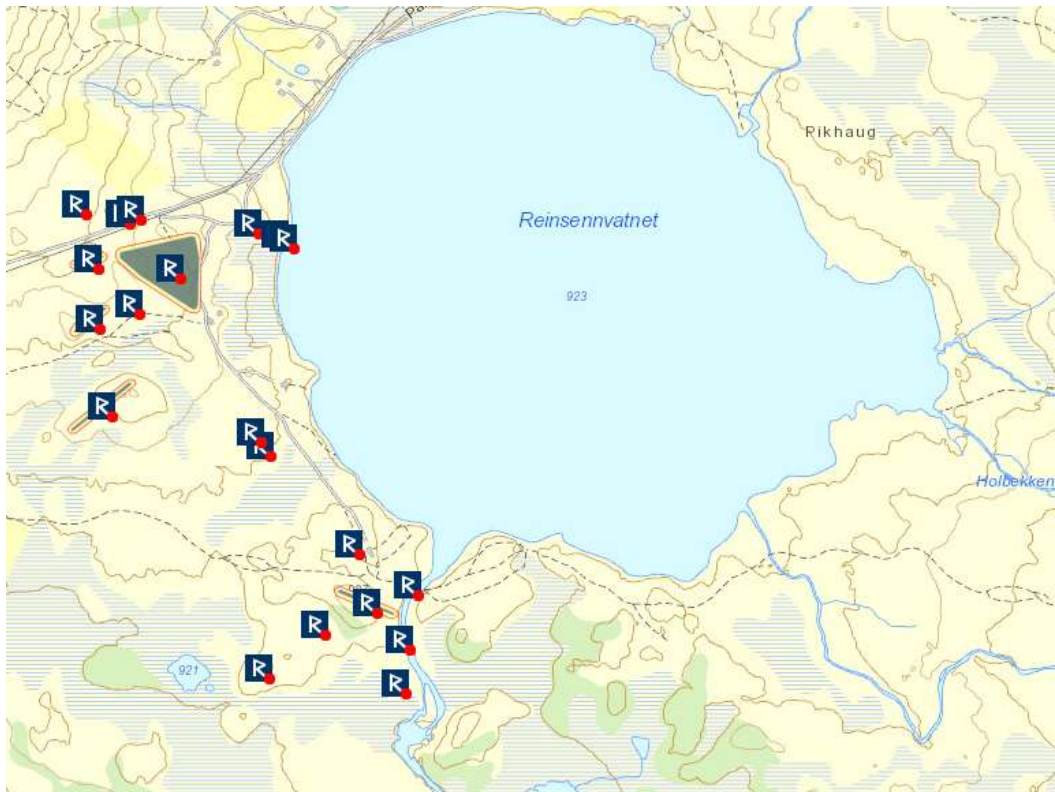
Buplassen på Rensenn har vore i bruk i fleire omgangar gjennom store delar av jarn- mellomalderen. På staden er det tufter frå ulike fasar frå jarnalder og mellomalder. På grunn av karakteristisk utforming av eldstaden er det diskutert om den siste busetjingsfasen kan tolkast som samisk busetjing. Dersom dette er tilfelle, er det unikt og kan endre vår oppfatning av historia knytt til samkvemmet mellom norsk og samisk busetjing i eldre tid.

Figur 84. Teikning av sametufta slik ho kan sjå ut. Kjelde: Oppland fylkeskommune

Registreringar

På Rensenn er det funn etter noko som kan tolkast som ei sametuft. Denne er frå siste del av mellomalderen. Det bør også undersøkast om det kan vere fleire samiske kulturminne i området. I området ikring er det registrert mange fornminne, dei fleste er knytt til jarnutvinning. I nærleiken ligg også ein flyttblokk med skålgroper (ein type helleristningar frå bronsealderen), men desse har truleg ingen samband med sametuftene. Til saman er det fire tufter, ei rund, ei oval og to hesteskoforma.

Figur 85. Det er rikt med kulturminne ved Rensennvatnet.

Objekt til kart

Sjølve buplassen ligg rett ved ein avstikkar frå Panoramavegen – vegen frå Røn til Nøsen.

Figur 86. Buplassen er markert med pil. Ved vatnet ligg ei båtstø og eit jarnvinneanlegg

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Dersom dette faktisk er samisk busetjing, så er det ein av dei sørlegaste buplassane som er dokumentert. Dette set tufta i ei særstilling.

Utfordringar

Utfordringane knytter seg til at kulturminnet ligg tett ved veg og kan vere utsett for slitasje og annan uønskt bruk. I tillegg er det ei utfordring å gje god fagleg informasjon.

Figur 87. Utsikt til Rensenn frå Kinnhølt. Foto: Svein Erik Ski

Forslag til forvaltning

Det er fylkeskommunen som har forvaltningsansvaret for kulturminnet. Ut over ansvar for bevaring av minnet vil vi føreslå ei god oppdatering av fakta kring minnet. Teksten på tavla som er utarbeidd, bør oppdaterast.

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ikkje øydelegge minnet. Vidare er det viktig at det blir gjeve rett informasjon om busetjingsplassen.

Bruk: Besøksmål og kunnskapsutvikling

Hovudmål: Bevare minne og auka kunnskap om samkvem mellom samar og bønder i mellomalderen.

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Aktuelle tiltak	Ansvar	Finansiering
Bevare minnet	Kontroll med status	Befaring	Oppland fylkeskommune	Oppland fylkeskommune
Auke kunnskap	Gi informasjon	Oppdatert kunnskap og tavle på staden		Oppland fylkeskommune

Oppfølgingsansvar

Oppland fylkeskommune

11 Historiske vegar i Vestre Slidre

Både den Den Bergenske Kongevegen og Pilegrimsvegen gjekk gjennom dalføret og gjennom Vestre Slidre sentrum i ulike tidsrom. Kongevegen er frå 1793 og vart bygd på kongeleg forordning. Vegen vart seinare erstatta med Den Bergenske Hovedvei, og gjekk ut av bruk då bilen kom. Delar av vegen er under asfalt, noko er dyrka opp, medan stubbar av vegen er godt bevart. I Slidre og Røn er det delar av vegen som er synlege. Vegen blir ikkje nytta som turveg. Ein stubb i Røn blir nytta som køyreveg.

Pilegrimsvegen til St. Thomaskyrkja er frå mellomalderen. Den originale ruta for Pilegrimsvegen gjekk stort sett der E16 går, men dagens pilegrimsveg er ein rekonstruert versjon. Historia knytt til vegen er likevel viktig, og derfor er vegen definert som eit kulturminne.

Fleire stiar og veger går også på tvers av dalføret, og langt i frå alle er tekne med her. Dei mest kjende går på åsen mellom Vestre og Øystre Slidre. Der går Kvamsvegen frå Lomen og Prestevegen frå Slidre. Kvamsvegen vart nytta som kyrkjeveg, medan både Prestevegen og Kvamsvegen vart nytta av presten fram til Øystre og Vestre Slidre prestegjeld vart skilt i 1849. Frå Lomen er det også registrert ein køyreveg som frå skysstasjonen på Løkje til Dale i Øystre Slidre. Det er også registrert ein oppmura vegstubb nord for Grønsennknippa.

Brukshistorikk

Frå tida då Vestre og Øystre Slidre var eitt prestegjeld, gjekk mykje ferdsel over åsen – både på Kvamsvegen og Prestevegen. Prestevegen vart lagt som kjerreveg for presten. I dag er desse turvegar, og Prestevegen blir også brukt som veg til varslingsvarden på Kvithøvd. Prestevegen er skilta av kommunen, medan Kvamsvegen vart skilta av Bygdeungdomslaget på dugnad.

Figur 88. Skilting til Kvamsvegen og til Pilegrimsvegen ved Lomen stavkyrkje

Figur 89. Prestevegen til Volbu fungerte som kjerreveg for presten

Figur 90. Kvamsvegen. Foto: Nils Berge Sundfør

Pilegrimsvegen var opphavleg nytta av pilegrimar som vandra frå Hedalen til St. Thomaskyrkja, som var ei pilegrimskyrkje. Frå 2005 blir vegen nytta som pilegrimsveg med organiserte vandringer frå Hedalen stavkyrkje til St. Thomaskyrkja på Filefjell. Det er i dag eit eige styre og ein dagleg leiar knytt til pilegrimsvandringa i Valdres.

Figur 91. Pilegrimsvegen går forbi Einangsteinen. Foto: Trond Øigarden

Det går også fleire stiar på tvers av dalføret mot Hemsedal. Det er ein stubb av ein stølsveg/vandrevog over fjellet nord for Grønsennknippa. Heile stien går frå Mosvatnet til Sørre Trøllhøvd, men ein liten bit på austsida er spesielt oppmura. Stien blir kalla *Gamle stølsvegen*.

Objekt til kart

Figur 92. Dei prioriterte vegane

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Dei gamle vegane og historiene om dei fortel oss mykje om korleis folk har flytta seg opp gjennom tidene. Vidare fortel dei mykje om impulsar og påverknad/kulturutveksling. Stiane blir brukt, men kan med føremon brukast mykje meir enn dei blir brukt i dag.

Utfordringar

Utfordringane knyter seg til vedlikehald av veg og skilt. Stiar gror snøgt att, og spesielt kjerrevegeane har utfordringar ved at skogen veks inn på sidene. På kjerrevegeane er det også ei utfordring med køyretøy som slit på vegen og lagar køyrespor som er uheldige for drenering og vass-avrenning. På enkelte skilt er symbolet på piktogramma viska ut. Desse bør skiftast ut med symbola til innovativ fjellturisme.

Det knyter seg også utfordringar til oppsetjing av god og pedagogisk turinformasjon og oppdatering av skilt.

Når det gjeld Kongevegen, er det berre vegstubben i Røn som er mogleg å gå. Bitane lenger opp i dalføret er berre stubbar og ikkje eigna til turformål.

Forslag til forvaltning

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er at stiane blir haldne opne, merkt og nytta.

Bruk: Stiane skal nyttast som vandrevegar.

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på stiane som kulturminne	Bruke lokal kompetanse og eigarskap	Rydde og vedlikehalde stiane	Kommune	Kommune/VNK
Opparbeide stigen Løkje-Dale	Måle inn, rydde og merke	Legge til rette for vandring	Kommune	Kommune/VV/VNK
Få fleire ut på tur	Motivering	Arrangere turar	Kommune	Kommune/VNK
God tur informasjon	Enkel skiltplan etter mal frå Innovativ Fjellturisme og VNK. Bruke forvaltningsportalen på Outtt	Gå over eksisterande og vurdere nye tavler og skilt. Oppdatere piktogram	Kommune	Kommune/VV/VNK

Oppfølgingsansvar

Kommunen

12 Hulabakhøla

Hulabakhøla er ei hule der Hulabaken skal ha hatt gøymestaden sin. Høla ligg på om lag 1300 moh. i austhellinga under Gråkampen. Forteljinga om Hulabaken finst i mange variantar i Valdres-bygdene, og har vorte skriven ned av fleire. I versjonen til bygdediktaren Anders Underdal handlar historia om ein liten gut frå garden Hulbaken i Hemsedal. Guten fekk tilnamnet Hulabaken. Han sette seg som mål å skaffe seg store rikdomar og skattar, men han vil bygge opp formuen utan strev og vederlag. Ein dag kom han ut for ein haugkall, og haugkallen lurte til seg syster hans. I byte fekk Hulabaken ein huldrehatt som gjorde han usynleg for folk flest.

Derfrå går den turbulente historia mot rikdom. Skattane gøymde Hulabaken i to store holer i fjella rundt Grunke. Til slutt bestemte bønder frå Røn seg for å ta Hulabaken. Etter mykje strev lukkast dei i å få fatt i han, dei ville ha skattane hans, men Hulabaken nekta. I forsøket på å få utor han kvar han hadde gøymt skattane, miste han livet, men rett før han døydde, lyste han ei forbanning over bøndene.

Det finst fleire variantar av segna, og ein kan framstille Hulabaken på mange vis. Gjennom å bygge ut forteljinga får me fleire sider av saka, og då blir Hulabaken ein rikare karakter, ikkje berre ein tjuvfant.

Soga seier at Hulabaken svor hemn over dei som fanga og drap han, i sju ættledd.

Brukshistorikk

Plassen er brukt som turmål og er på vegen til merkt sti til Gråkampen i Visit Valdres Top 20. Høla blir også nytta av Brennabu Leirskole til opplevingsturar.

Registreringar

Det er ikkje knytt omsynssone til Hulabakhøla.

På neste side er eit dikt om Hulabaken skriva av lærar Torgeir Magistad i 1912:

Hulabaken, Torgeir Magistad 1912

No ska du faa høyra um Hulabakgut
som sto so ein skræk vesti fjello.
Fraa Hallingskarvet til Skagastølsnut
dei kanna'n midt millom trøлло.

Paa gar'n Hulebak i Hemsedal grænd
som soknar til herade Gol,
der saag han dagsljós, um saga fast stend,
dei meiner tri vikor fyrr jol.

Der barneaare gjekk som med gutungar flest,
var mor sin snille gut,
men ljose vonar som tidi dei brest
og vendis til sorg og sut.

I ungdommen var han ein mangfreistig gut,
drog tidlig paa eige ferd,
sleit ilt og laag ute i regn og slut,
fekk svida for missteki gjerd.

Med veiding og fising paa heidi han laag,
til bygdars han ottast aa gaa.
Og hende det stundom, at folk honom saag,
han var kje i tale aa faa.

Ho mor sat heime med eit hjarta av sut
for son, som paa viddi for,
og for kvar ein gong ho gjenom døri gjekk ut
saag upp etter vegen mot nord.

Men guten kje kom, han burte vart,
um snjøen ved haustdags laag.
Men so sa ho ein morgon: "No kjem han snart;
eg drøymde i natt honom eg saag."

So kom det ein dag til bygdi eit bo,
det vart ikkje fagna vel.
Det lyddeest at ille paa stølarne sto
det innbrot i fleire sæl.

So vart det i love si erend sendt ut
fraa lensmann tri menn paa vagt,
for med von aa fanga den stimannsgut
og honom i jarn faa lagt.

Daa endeleg honom i armod dei fann
som uslaste træl paa flog.
Dei lurde seg paa'n med paa aaren det brann,
svint honom i jarni dei slog.

So til bygdi dei for, – ei syrjeleg ferd,
i holet han svint vart sett.
Dei stelte honom ille, ei gryseleg gjerd,
han èta laut uslaste rett.

So kom det til mori ein dag eit bo –
den helsing var tung aa faa;
ho segna i golvet, der ved peisen ho sto, –
var det slik ho skuld' guten faa sjaa.

So for ho til gar'n – der guten han var
og bad for sin kjære son;
men lensmann han stegla, som ukjur seg bar
og skjelde honom ut for tjon.

I fangeholet bak jarnskodd dør
fekk ho møta sin arme son.
Ho fanga'n mildt som aldrig før;
han var mor sitt hjartebarn.

Paa den grove benken ho sette seg ned
og tala med sorgtung von.
Over ufjelga rom det kvilde slek fred
med signing um mor og son.

Daa guten fekk høyra um mor si ferd
og koss saki med lensmann sto,
so svor han ei hevn, tung og sver,
og med knoka i bordet han slo.

Men so ein morgon ved haustnat paa lag,
medan skodde um jordi seg dreg,
daa vart det paa lensmannsgar'n eit jag;
ti guten var stroken sin veg.

Bindet fraa augo ein skulde vel tru,
at guten han kasta no;
men endaa fortelja ein maa med gru,
paa villstig tilbake han drog.

Ein kveld han sto bak den ville nut
paa ein haug innmed Svartabergsua.
Den fredlause guten, det var Hulabakgut;
han høyrde i haugen det sa:

"Knute, min gute,
stend ikkje ute!
Kom i haugen inn!
skal ingen dykk finn!"

Fraa desse tider i huldrehatt
han for yver bygdarne vidt
og røva og plyndra ved dag og ved natt,
no gjekk han so trygt og fritt.

Dei skattar han rana paa stimannsveg,
han nedgrov i berg og haug;
men det meste av skatten skal dylgja seg
i Hydal ved hulder og draug.

So lova dei ut både æra og pris,
til den, som fekk guten ihende;
men han for fram paa sløgaste vis, –
han hesten sin skodde attende.

Bak Bukonofjelli ved "Graae ur"
dit mandefot sjeldan naar,
der hadde han bu under fjellets mur,
der langt inni fjellet gaar.

Skal nokon til dette holet finn,
maa gjera, som vismannen sa,
og ganga til ende av urdi inn
tri torsdagskvelden i rad!

Som rovdryi um natti dei ligg paa lur
paa sprang mot sitt arme bytte,
slik lurde tri mann ved den ville ur,
til minste knest dei lytte.

Ein sundagsmorgon um lag klukka tri;
han ottast kje faare ner;
i holet tilbake sin hatt lot bli,
bar ut sine sengjeklær.

Daa dei so av guten eit glimt fekk sjaa,
paa sprang so ein tiger seg kasta,
og mot jord sitt bytte med braahast dei slaa,
hans hender paa rygg dei basta.

So for dei til støl paa den grønne vang,
som ligg der ved fjellet sin fot.
Der mange seg samla og gjekk so igang
som villmenn honom tyna lot.

Til hummul paa drøgi dei surra vel fast
hans føter og spendte so fyr
ein fole og køyrde i ulend med fart, –
dei rasa som ville dyr.

So ga dei honom lisa, dei truga og ba,
sine skattar han skulde dei visa.
Men han svor dei hevn, um "nemesis" han kva
dei fekk ikkje noko aa vita.

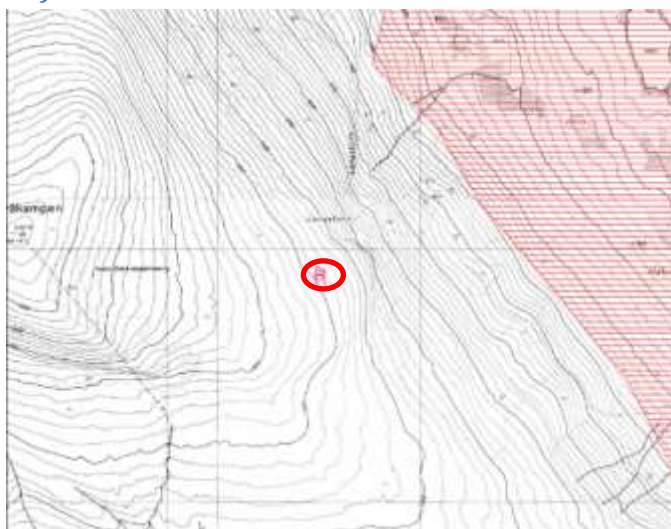
Der ute i "Trugen" paa det smale nes,
som ber namnet den dag idag,
der drog han, dei meinat,
sitt siste andedrag.

Den uvigde jordi dei kasta so vekk,
der kvila den siste han fann.
Der er det enno ein grasfri flekk,
og jordi som der det brann.

Slik ende Hulebakguten sitt liv,
hans saga var tung og traad.
Den lærdom til kvar og ein ho giv;
ut paa villstig ein aldri maa gaa.

Slik runno dei aari for Hulebakgut,
som fuglen er fri i naturen.
Men i hugen sveiv minne um mor og ein gut
daa ho lærde'n blaase paa luren.

Objekt til kart

Figur 93. Hola ligg nedanfor Gråkampen

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Eventyret om Hulabaken er ei av mange viktige segner frå Valdres. Historia høyrer til den rike skatten av folkeeventyr me finn i dalføret. Soga om Hulabaken har også stor symbolverdi og er særleg knytt til Vestre Slidre. Vidare har hola eit potensial med tanke på formidling til born og unge, og til utvikling av opplevelsesnæringar i Vestre Slidre.

Figur 94. Foto: Kjell Arne Berntsen

Utfordringar

Det kan vere ei utfordring å sikre at historia blir fortald til komande generasjonar. Det er også utfordringar knytt til tilgjenge og informasjon. Det er til dømes berre sett opp skilt på staden, ikkje til staden slik at folk finn fram.

Vidare kan det vere ei utfordring med slitasje og utrasing dersom mange klatrar ned i hola. Dette har førebels ikkje vore noko problem

Figur 95. Foto: Jahn Børe Jahnsen

Forslag til forvaltning

Skilting, informasjon og utarbeiding av formidlingsopplegg

Spesielle omsyn:

Tilrettelegging for ferdsel må være avklart med grunneigarar. Skilt og informasjon må haldast ved like.

Bruk: Turmål, formidling og dramatisering

Hovudmål: Ta vare på historia og knyte henne til verdiskaping

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Betre tilgjenge	Kartlegge behov for skilt	Skilte Legge inn i Outtt	Kommune/VNK	Kommune/VNK
Kunnskap	Formidle til born og unge	Innarbeide i undervisningsplan	Kommune	Kommune
Verdiskaping	Dramatisering	Lage spel	Kommune	Norsk kulturråd

Oppfølgingsansvar

Vestre Slidre kommune

13 Midtre Løken, 37/4

Brukshistorikk

Garden vart kjøpt av Ole Knutson Ødegaard i 1872, og fyrst på 1870-talet bygde han våningshuset og starta skyssstasjon. I 1880 kjøpte han naboeigendommen og bygde hotell der. Skyss-stasjonen vart då nedlagt, og vart brukt til vanleg gardsdrift. Barnebarnet til Ødegaard, Ingebjørg, selde garden til Ivar J. Ringestad i 1931, og dotter hans, Ragnhild, dreiv pensjonat her frå ca. 1930 og til utpå 50-talet. Systerdotter hennar, Marit Bjørnstad, eigde garden frå 1987 fram til 2014, då Gudny Berge overtok. Marit brukte garden som feriebusad.

I 1892 var garden brevhus, og i 1912 var Løken også postopneri – fram til 1963.

Figur 96. Løken rundt hundreårsskiftet. Foto: Knut Knutson

Etter at Gudny Berge overtok garden i 2014, er det gamle hageanlegget rydda. I hovudhuset er det sett i gang omfattande restaureringar med støtte frå Norsk kulturminnefond.

Figur 97. Fasade før hagen vart rydda. Foto: Gudny Berge

Registreringar

Til tunet er det SEFRAK-registrert våningshus og bryggerhus. Våningshuset er opphavleg skystasjon og posthus. I tillegg er det eit fjøs og uthus frå midten av 1900-talet. Huset er bygd i sveitserstil.

Figur 98. Hovudhuset er bygd i sveitserstil.

Til tunet høyrer eit hageanlegg med gardsplanter og ein frukthage. Frukttreea er ein opphavleg sort som eigaren no har poda inn på nye tre.

Figur 99. *Bryggerhuset*

Figur 100. *Fjøs med dei opphavlege frukttreea i framgrunnen*

Tunet er mura opp med steinmur av store steinar som er i ferd med å gli ut. Vidare er ein del av gardsvegen mura opp med tørrmur (vegen mellom køyrebru og opp i tunet) og er også i ferd å skli ut.

Til tunet er det ein gardshage med gamle sortar rips, syrin og kirsebær. I beitehagen står eit lindetre som eigaren har freista re-etablere.

Figur 101. *Styva piletre*

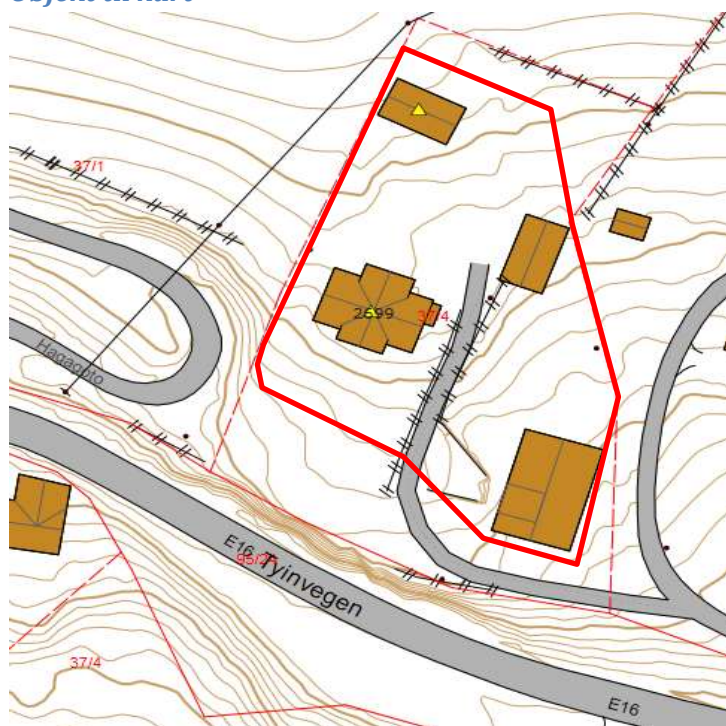

Figur 102. *Hagen nedanfor hovudhuset*

Figur 103. Huset før restaurering. Foto: Gudny Berge

Objekt til kart

Figur . SEFRAK-registrerte hus med gul trekant. Foreslått avgrensing med raud linje.

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

På tunet står ein av dei to originale skysstasjonane i Vestre Slidre. Til tunet høyrer også eit bryggerhus. Dessutan er det ein gardshage med gamle bærsortar av rips, solbær og kirsebær, og element av tørrmurar i samband ved gamle veganlegg. Saman med historia om skysstrafikken i Vestre Slidre, i Valdres og mellom aust og vest er dette tunet i ei særklasse.

Utfordringar

I dag er utfordringane å sikre økonomi for å restaurere hovudbygget, veganlegga i tørrmur og det gamle hageanlegget. Dersom ikkje dette blir teke vare på, vil tørrmurar skli heilt ut og bli fjerna, medan hageanlegget gror att. Restaurering av hovudbygget krev også fordyrande løysingar.

Forslag til forvaltning

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på hovudbygningen. Andre omsyn som bør takast, er:

- at veganlegg og murar blir restaurert
- at hageanlegget blir restaurert
- at bygningen og tunet blir teke vare på og beheld sitt særpreg

Bruk:

Garden er i dagleg bruk som bustad og gardstun, med dyr og maskiner og elles alt som dette fører med seg. Eigaren ynskjer på sikt å koma i gang med «Inn på tunet» for skuleungdom eller i samarbeid med barnevern, men dette lyt vente til hovudhuset er i betre stand.

Hovudmål: Restaurere tunet som heilskap, tilpassa dagens behov

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Nytte hovudbygningen som fullverdig bustad	Sikre busetting	Restaurering	Eigar	Eigar Norsk kulturminnefond
Setje i stand steinmurar	Kartlegge tilstand og kostnader	Restaurere	Eigar	Eigar/SMIL, Norsk kulturminnefond
Ta vare på bryggerhus	Kartlegge tilstand og kostnader		Eigar	Eigar/ Norsk kulturminnefond
Tilbakeføre gardshage	Utarbeide skjøtselsplan	Restaurere	Eigar	SMIL
Ta vare på bu knytt til tunet	Setje i stand mur	Reparere	Eigar	Eigar

Oppfølgingsansvar

Eigar

14 Rå gard 88/2

Brukshistorikk

Garden Rå er driven som fullgard med gard og støl. Sjølve gardstunet med alle bygningar vart freda i 1986. Gardstun og støl ligg i kulturminnesøk under id nr 86376.

Registreringar

Det er registrert gardstun og støl med til saman 15 bygningar. På garden: Buahus (102-20), kårstue (101-18), våningshus (102-14), stall og sauefjøs (102-15), låve og fjøs (102-17; langhus), grisehus (102-16), skåle og reiskapshus. Litt lenger nord ligg pumpehus og eldhus (102-19). Ovanfor tunet ligg ei lauvløe. Hovuddelen av bygningane er frå 1800-talet, men skåle og reiskapshus er datert 1900-talet og ikkje SEFRAK-registrert.

Garden har også freda stølshus med sel (106-62), fjøs (106-61), løe (106-60) og skåle. Bygningane på stølen er frå 1800-talet unntatt ein skåle frå 1930-talet.

Figur 104. Delar av tunet mot aust

Figur 105. Fjøs, stall og låve heng saman som eit langfjøs. Kårstua i framkant

Figur 106. Hovudhuset er nytt, men godt tilpassa tunet i plassering og byggjestil

Figur 107. Til tunet høyrer fleire hageanlegg

Objekt til kart

Gardstun og støl er freda. Rundt tuna er ei omsynssone.

Figur 108. Gardstun med eigedom til venstre og støl med stølsjorde til høgre. Bygningar og andre kulturminne er merkt med trekant. *Frå kulturminnesok.no*

Prioritet

1

Grunngjeving for prioritering

Både gardstunet og stølen er vedtaksfreda og bør følgjast opp i samsvar med vedtaket om freding.

Utfordringar

Freding er eit sterkt verkemiddel og gjev strenge reglar for inngrep for eigar. Det viktigaste for gardar og støl er likevel at gard og støl blir drivne. Den viktigaste føresetnaden for dette er at det er forsvarleg økonomisk for eigar. Økonomi og lønsemd er derfor ein av dei viktigaste føresetnadene for at gards- og stølstuna på Rå blir tekne vare på.

Forslag til forvaltning

Ein bør årleg gjere opp status på bygningar. Eigaren kan søke RA og fylkeskommunen om midlar til vedlikehald om naudsynt. Areal bør slåast og/eller beitast.

Spesielle omsyn:

Bygningane skal takast vare på i opphavleg tilstand.

Bruk: Gardsdrift

Hovudmål: Ta vare på representativiteten i tun og bygningar

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Autentiske bygningar frå 1700–1800-talet	Tilstandsvurderingar og dokumentasjon og finansieringsplan	Naudsynt restaurering	Eigar	OFK/Oppland Fylkeskommune/ Riksantikvar
Ta vare på opphavleg inntun med hage og gjerdeanlegg	Enkel landskaps-/skjøtsels- og finansieringsplan	Naudsynt skjøtsel, pleie og gjerding	Eigar	OFK/Oppland Fylkeskommune/ Riksantikvaren

Oppfølgingsansvar

Eigar og Oppland Fylkeskommune og Riksantikvar

15 Lomen øvre og nørre

Brukshistorikk

Ved inngangen til Lomen stavkyrkje ligg to freda bygningar. Tuna ligg på kvar sin eigedom, 33/2 og 33/5, men til saman utgjer dei eitt tun. Hovudhuset er opphavleg hovudhus under garden Lomen øvre nørre. Det andre huset er ei fullverdig toetasjes stogo i klassisk Valdres-stil. Areal kring husa er i drift med mjølkekyr i samdrift. Huset på Lomen øvre ligg heilt innåt kyrkjegardsvegen. Huset er hovudbygningen på garden og er framleis i bruk som bustad.

Figur 109. Gangvegen inn til Lomen stavkyrkje går langs husa på Lomen

Registreringar

I samband med fredinga i 1924 vart dei to hovudhusa på 33/2 og 33/5 omtala slik: "Bebyggelsen paa gaardens to bruk danner en sammenhængende malerisk husgruppe. Begge hovedbygninger er to-etages laftede tømmerbygninger med staaende panel og pilasteragtig utformede navkasser. Den nordre bygning (b. nr. 1) bestaar av to sammenbyggede hus, hvorav det nederste har en reisverkssval med skraatak midt paa gaardsfacaden; den søndre bygning (b. nr. 2) har en lignende sval paa den ene langsiden; bygningene er antagelig opført i 2. halvd. av 18. eller 1. halvd. av 19. aarh." Formålet med fredinga er å ta vare på hovudbygningen på Lomen øvre nørre som eit bygnings- og kulturhistorisk viktig døme på ein svalgangsbygning i Valdres frå 1800-talet med verdifullt eksteriør og interiør. Dette gjeld hovudhuset på 33/5. Til tunet høyrer ein frodig og velstelt gardshage.

Figur 110. Hovudhuset på 33/5 er leigd ut som bustad

Figur 111. Stogo på 33/2

Objekt til kart

Figur 112. Frå valdres.no

Figur 113. Bygningane sett saman med Lomen stavkyrkje

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Dei kulturhistoriske verdiane ved bygningane er særleg knytt til alder og utforming. Bygningen på Lomen øvre nørre vitnar òg om klyngetunet som låg her tidlegare. I eksteriøret skal både hovudstrukturen i det arkitektoniske uttrykket og detaljar, så som fasadeløysing, opphavlege/eldre vindauge og dører, materialbruk og overflater, oppretthaldast. Av særleg verdi er fasadekomposisjonen til bygningen, ein stor panelt, lafta tømmerbygning i to etasjar med skifertekt tak og lukka svalgang på fasaden mot tunet. Dei enkle fasadane med klassisistiske detaljar og vindauge frå ulike epokar er òg verdifulle.

Utfordringar

Utfordringane som knyter seg til freda bygg, er å kunne kombinere bruk og vern, og å dekke kostnader til restaurering.

Forslag til forvaltning

Bygningane er freda ved bygningsfredningslova av 1920. Dei er i bra stand, og tunet er tent med å bli brukt. Forvaltninga bør skje i samsvar med eigarane sitt behov. Eigarane kan søkje støtte hjå fylkeskommunen og Riksantikvaren.

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på bygningane, og at bygg og tun blir brukt.

Bruk: Bustad

Tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på bygningane med busetjing	Restaurerings- og bruksplan	Tiltak der det er naudsynt	Eigar	Fylkeskommune/ Riksantikvar

Oppfølgingsansvar

Eigar

Figur 114. Utleigebustaden med gardshage/syrin

16 Nørre Jarstad 47/1

Brukshistorikk

Jarstad er i dag to gardar som vart skilt frå eitt bruk. Gardane ligg i klyngetun. Det er berre den nørdeste garden, Nørre Jarstad, som er med her. På tunet står i dag tre av dei opphavlege bygningane.

Figur 115. Begge Jarstad-tuna kring 1950–60-talet

Fjøset var teke ned i 1997. Nørre Jarstad blir drive som gardsbruk med gras- og kjøtproduksjon, skogsdrift og utleige. Husa som står att, er restaurert og vedlikehaldne av eigaren med støtte frå Oppland fylkeskommune og Norsk kulturminnefond. Stogo vart restaurert i 1995. Her står det att ein del arbeid – grunnmuren må restaurerast, og stokkar i botnen må skiftast ut. Øvrebygningen vart berga med midlar frå Norsk kulturminnefond, SMIL-midlar og med materialar og eigeninnsats i 2016. Her står det att mykje arbeid. Områda rundt tunet er brukt til beiting og slått. Stogo er brukt til utleigebustad.

Figur 116. Stogo er restaurert og fungerer som utleigebustad

Registreringar

På tunet på Nørre Jarstad er det fire bygningar: øvrebygningen (202-12), hovudbygningen (202-13), stabburet/loftet (202-14) og ei smie (202-16) som ligg litt unna tunet. Stabburet er frå 1715 eller tidlegare og freda ved kulturminnelova frå 1978. Fredingsvedtaket vart tinglyst i 1924. Eigaren har fått diplom frå Riksantikvaren for god restaurering av denne bygningen.

Det har vore ein gardshage som no er delvis øydelagt. Mastelinja som ligg inntil øvrebygningen/kårhuset, er skjemmande og kan vere til hinder for vedlikehaldsarbeid og restaurering. Dersom tunet skal bevarast, bør leidningane gravast ned.

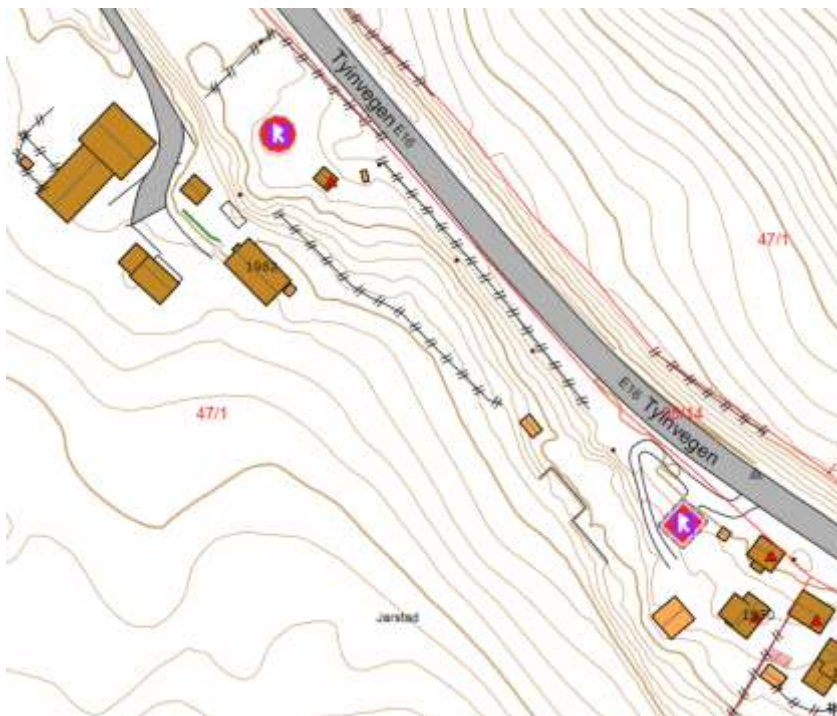

Figur 117. Kårbustad. Mast og leidning ligg heilt inntil bygget

Figur 118. Øvrebygning/kårbustad sett nedanfrå. På kårbustaden er det gjort strakstiltak på murar, tak og innvendig stabilisering

Til garden høyrer ein støl med eit gamalt sel på Jaslangen. Stølen er ikkje med her, men kan sjåast i samanheng verdiskaping/næringsutvikling. Innanfor området ligg to gravhaugar. Berre den eine er registrert i Askeladden. Til tunet høyrer også segner og historier.

Figur 119. Frå Valdreskart.no. Tunet ligg innanfor eigedommen 47/1 til høgde. Kulturminne (R), freda (R) og verneverdige bygg (raud trekant) innanfor og i tilgrensande område. Det er ein gravhaug til som ikkje er registrert.

I samband med freding av stabburet vart det skrive: "Paa gaarden staar et tømret loft med svalgang med høit rækværk paa overetagens alle fire sider; de firkantede svalgangsstolper er smykket med enkle utskjæringer paa midtpartiet; med sine vel avveiede forhold virker bygningen i al sin enkelhet kraftig og karakterfuld."

Figur 120. Stabburet på Nørre Jarstad er freda

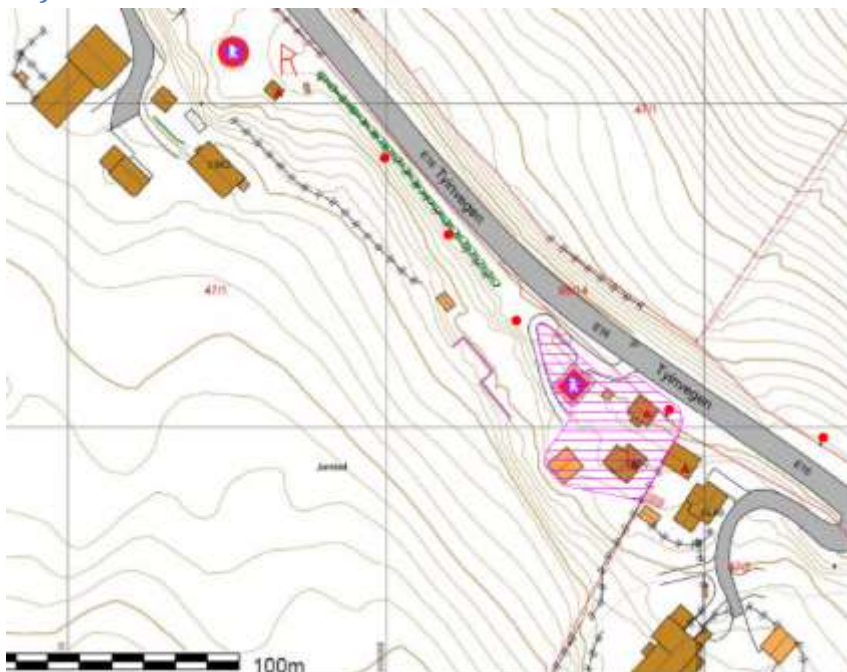
Føremålet med fredinga er å ta vare på loftet på Jarstad som eit bygningshistorisk og kulturhistorisk viktig døme på eit loft med svalgang i Valdres med verdifullt eksteriør og interiør. Loftet er bygd omkring 1715 eller tidlegare. Dei kulturhistoriske verdiane ved loftet er særleg knytt til alder og utforming. I eksteriøret skal både hovudstrukturen i det arkitektoniske uttrykket og detaljar, så som fasadeløysing, opphavlege/eldre vindauge og dører, materialbruk og overflater, oppretthaldast.

Av særleg verdi kan nemnast byggemåten med utkraga svalgang rundt heile bygningen i andre etasje, med firkanta svalgangsstolpar med enkle utskjeringar og rekkverk, og inngangane på langveggen med labankdører med smidde låsar og hengsler. Vidare er føremålet å ta vare på rominndeling, konstruksjonar, bygningsdelar og overflater i dei delane av interiøret som er kulturhistorisk interessante. Her kan vi nemne dei lafta tømmerveggene med verktøyspor som fortel om produksjonsprosessen, godt bevarte golv og himlingar. Fast inventar skal takast vare på som ein integrert del av interiøret (frå kulturminnesok.no).

Figur 121. Taktekking, utskifting av treverk, trapp og steinmurar på stabburet er restaurert. Foto: Terje Tvenge

Objekt til kart

Figur 122. Kartet syner avgrensinga med omsynssone rundt tunet med freda stabbur (lilla) og verneverdige bygningar innanfor, leidningsmaster (raude prikkar), restar av fjøsmur, bjørkeallé og gravhaugar. R-sirkel og R (ikkje registrert.)

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Grunngjevinga for å prioritere tunet er at det består av fleire godt bevarte bygningar frå 1600-talet og fram til byrjinga av 1900-talet. Loftet er ein av to bygningar i Valdres som har utvendig svalgang. Tunet ligg rett ved E16 og er lett synleg for reisande. Det er såleis viktig for det visuelle intrykket av bygda.

Utfordringar

Utfordringar knytt til bygningane er store. Omsynet til kost/nytteverdi frå eigaren er avgjerande. Det er ein føresetnad at tiltak blir finansiert av det offentlege. Eigaren kan bidra med noko eigeninnsats og materialar. Garden skal ha fritt handlingsrom til bruk, drift og utvikling av garden, så lenge dette ikkje går ut over fredingsgrunnlaget for loftet og hovudtrekka i dei andre bygningane. Kårhus og stogo skal kunne tilpassast alle behov for bustad/bruk/aktivitet med tanke på dagens og framtidas behov og standardar. Eigaren vil sjølv legge føringar for korleis tunet skal nyttast, og av kven.

Forslag til forvaltning

Det trengst årleg ettersyn og vedlikehald. Eigaren må søkje støtte frå Riksantikvaren, Oppland fylkeskommune og Norsk kulturminnefond. Det er utarbeidd tilstandsrapport med kostnadsoverslag for øvrebygning/kårhus. Det er ein føresetnad at tiltaka får betydeleg offentlege støtte for at dette skal kunne gjennomførast.

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på gardstun med bygningar. Vidare er det viktig å legge til rette for auka verdiskaping og næringsutvikling med utgangspunkt i historia på staden.

Bruk: Lager, museum, omvising, bustad, utleige. Beiting og slått inntil tunet. Tunet ligg i nærleiken av Slidre skule og lett tilgjengeleg for pedagogiske føremål. Eigaren har ein intensjon om å nytte tunet til pedagogiske føremål og handverksaktivitetar.

Hovudmål: Ta vare på gardstun med bygningar

Figur 123. Stabburet sett frå vegen

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Aktuelle tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på gardstunet	Vurdere tilstand og søkje støtte	Restaurering/vedlikehald	Eigar	Norsk kulturminnefond, Oppland fylkeskommune, kommune og eigar
Tunet skal stå fram som heilskapleg og harmonisk	Hindre eksterne anlegg i å skade tunet eller redusere opplevinga av det.	Grave ned leidningar som er i konflikt med bygningsmasse og det visuelle.	Valdres Energi/Telenor	Valdres Energi/Telenor
Ta vare på stabburet	Vurdere tilstand og søkje støtte	Følgje opp takteking	Eigar	Riksantikvaren, Oppland fylkeskommune
Formidling/kunnskap	Legge til rette for gardsmuseum/næringsverksemd	Praktisk innretning, tilrettelegging og marknadsføring	Eigar	Innovasjon Norge, kommune
Redusere økonomisk belastning på eigar	Samordne støttetiltak	Bidra til finansiering	VNK/Valdres-musea Riksantikvar	RA/Oppland fylkeskommune, kulturminnefondet

Oppfølgingsansvar

Eigar

Figur 124. Frå kårstøga

17 Sørre Berge (Bergji) 50/18

Sørre Berge er eit gardstun forma som eit langtun tett ved øvre vegen i Røn. Tunet ligg i eit elles relativt intakt kulturmiljø oppe i lia på nordsida av Slidrefjorden.

I temaheftet *Gamal byggeskikk i Vestre Slidre* som vart utarbeidd i samband med SEFRAK-registreringar i kommunane, er tunet på Sørre Berge omtala slik: «Eit fint plassert gardstun er Sørre Bergji. Dette er ein høgtliggjande gard og ligg i så bratt lende at den eine 'veggen' i tunet er danna av terrenget. Difor vert husa her liggjande meir på rekkje. Her er stogo (201-11), eldhus (fjerna), loftsbu (201-12), fjøs (201-13), låve (201-14) og stall (201-15). Ei bu er også fjerna. Dei fleste husa er flytta frå Midtre Bergji kring 1870. Om lag 300 m frå garden ligg ei løe» (Dietrichson, Ragnhild 1996).

I heftet er husa omtala under gards- og bruksnr. 50/4. Tunet er seinare skilt frå og har fått gards- og bruksnr. 50/18.

Brukshistorikk

Sørre Berge er opphavleg eit småbruk på austsida i Vestre Slidre. Sørre Berge er første gong nemnt i skriftlege dokument på slutten av 1600-talet. Tunet var til 1867 ein del av eit klyngetun på Midtre Berge om lag 200 meter lenger nord, før det vart flytta dit det står i dag i. Garden vart driven fram til 1965 og fråflytta i 1988.

I dag er tunet skilt frå garden med om lag 5 daa til eigedomen rundt husa. Frå 2005 er bygningane sett i stand av nye eigarar med eigne midlar og støtte frå Norsk Kulturminnefond. Tunet blir nytta som fritidsbustad.

Figur 125. Tunet er forma som eit langtun

Registreringar

Tunet er eit vakkert langtun som i dag består av fem SEFRAK-registrerte bygningar: våningshus, stabbur, fjøs, låve og stall med stalltrev, grisehus og sauefjøs. I tillegg er det to tufter på tunet, ei tuft etter eldhus og ei etter bu for småfe.

Her er òg ein gamal bærhage. Det er registrert fleire sjeldne kulturplantar, mellom anna klinte, valmue og stor apotekarkatteost, gullkrage og pimpernell. Vegetasjonen er truleg endra dei seinare åra, og det bør takast ei ny oppdatert registrering og eventuelt utarbeidast ein skjøtselsplan for desse.

Til saman utgjer tunet eit av dei få intakte gardstuna frå slutten av 1800-talet (med unntak av to fjerna bygg) der også gardshage og noko av den opphavlege vegetasjonen kring husa framleis veks. Her er framleis spor etter gamal levemåte. I området rundt garden er det gjort fleire oldtidsfunn.

Figur 126. Tunet sett ovanfrå i 2009

Bygningar med inventar og innreiingar

Eigarane har lagt særleg vekt på å ta vare på det opphavlege tunet. Restaurering av husa er gjort med varsemd og respekt. Det er nytta gamal byggeteknikk og opphavlege materialar så langt råd er. Våningshuset har i dag funksjonell innreiing med innlagt vatn og toalett, men elles er mest mogleg bevart og innreidd slik det var før moderniseringa.

Grue og pipe er istandsett med leire og stein. Særs høge steinlaft og grunnmurar er intakte, og innreiing i fjøs og uthus er bevart. Våningshus og stall med stalltrev, grisehus og sauefjøs er sett i stand på eigarar sin kostnad. Det same gjeld forankringa av låven, som var i ferd med å gli ut i det bratte lendet. Dei siste fire åra er fjøs og låve sett i stand med bidrag frå Kulturminnefondet. Stabburet er førebels ikkje restaurert. I restaureringa er det lagt vekt på å bruke erfarne handverkarar med kunnskap om gamal byggeskikk i Valdres.

Eigarane har plan om å sette opp att eldhuset på den gamle tufta av gamle materialar. Foto av det opphavlege eldhuset finst. Dør, vindauge og inventar finst enno på garden.

Figur 127. Fjøs med steinmur frå nedsida til venstre, stogo til høgre

Til venstre: Fjøsinnreiing

Til høgre: Stogo med langbord, hjørneskap og vindauge

Objekt til kart

Figur 128. Det er fem bygningar og to hustuffer på tunet (alle med raud trekant). Grøne område er bær- og gardshage. Arealet utgjer om lag 5 daa. Avgrensinga følgjer eigedomsgrensa (raud linje)

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Tunet er eit framifrå døme på eit fullstendig langtun frå gamal tid. Særleg uthus av denne typen står i fare for å forsvinne. Dette er også eigaren svært merksam på, og han har til no gjort ein stor innsats for å ta vare på husa, heilskapen og spora av levemåte på Sørre Berge. Eigar har ønske og planar om vidare restaurering og tilbakeføring av tunet.

Utfordringar

Utfordringane knytt til dette tunet er mellom anna at det er kostnadskrevjande å halde fem verneverdige bygningar i si opphavlege form og stand for ein privat eigar. Andre utfordringar kan vere at framtidige eigarar ønskjer å bruke bygningane til andre formål, eller manglar tilstrekkeleg kunnskap, midlar eller engasjement til å ta vare på den autentiske konstruksjonen til bygningane.

Forslag til forvaltning

Det trengst årleg ettersyn og vedlikehald. Ved restaurering av bygningar vil eigar søkje støtte frå Norsk kulturminnefond. Vegetasjonen bør kartleggast på nytt, slik at eigaren har moglegheit til få utarbeidd skjøtselsplan for areala. Det har opphavleg vore to andre bygningar på tunet. Eigaren ynskjer å rekonstruere eldhus på den gamle tufta.

Spesielle omsyn:

- Unngå inngrep i bygningane som endrar autentisiteten deira
- Unngå nedbygging på og kring tunet
- Unngå sprøyting, kunstgjødsel og sår i vegetasjonsdekket

Bruk:

Som bustad/fritidsbustad med ordinært vedlikehald.

Hovudmål

Ta vare på den opphavlege heilskapen i eit unikt langtun.

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Aktuelle tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på bygningane	Ettersyn og bruk	Vedlikehald	Eigar	Eigar
Ta vare på bygningane	Ettersyn og bruk	Restaurering	Eigar	Eigar/eventuelt støtte hos Norsk kulturminnefond
Ta vare på bærhage og vegetasjon	Dokumentere	Kartlegge status for vegetasjon og bærhage	Eigar/under føresetnad av ekstern rådgjeving	Under føresetnad av ekstern støtte
Ta vare på det opphavlege tunet	Rekonstruere mest mogleg av opphavleg heilskap og funksjon	Setje opp eldhus på opphavleg tuft	Eigar	Eigar

Oppfølgingsansvar

Eigar

18. Sørre Magistad 89/2

Brukshistorikk

Magistad er fire gardar som ligg langs ein nord-sør-akse oppe i sørhellinga av Slidrefjorden. Området gardane ligg i, heiter Magistadåsen. Alle gardane/gardstuna med til saman 35 gamle hus blir drivne og haldne ved like av éin eigar. Ifølgje eigaren er det feil både i matrikkelen og offentlege dokument når det gjeld namn og gards- og bruksnummer. Tunet som er valt ut her, er tunet på Sørre Magistad 89/2. (I kommunalt kartverktøy er 89/1 Øvre Magistad og 89/2 Sørre Magistad blanda saman under éin matrikkel. Dette ynskjer eigaren naturleg nok at det blir rydda opp i.)

Det prioriterte gardstunet ligg altså på Sørre Magistad 89/2. Tunet har fungert som gardstun frå om lag 1850 til om lag 30 år sidan. Stabburet er frå 1700-talet og er den eldste bygningen. Det er flytta hit frå eit anna tun. Delar av låven er fallen saman og fjerna, medan hovudhuset/stogo er fullrestaurert og fungerer som bustad.

Figur 129. Innkjørsel til Sørre Magistad

Registreringar

På tunet på 89/2 er det i alt fire bygningar frå 1700–1800-talet: bu (102-9), stogo (102-10), driftsbygning (102-12) og innhus (102-13). (Tunet ligg feilaktig under 89/1 i heftet *Gamal byggeskikk i Vestre Slidre*.)

Figur 130. Flyfoto frå 2009

Halve låven er fallen saman og fjerna. Eigaren ynskjer å sette opp eit nytt bygg på murane, tilpassa den gamle byggeskikken.

Figur 131. Halve låven er rasa saman og fjerna av eigaren

Stabburet på Sørre Magistad er frå 1700-talet. Det stod opphavleg på Øvre Magistad. Huset er godt bevart.

Figur 132. Stabburet er frå 1700-talet

Kårhuset står i den opphavlege tilstanden. Huset har mykje røteskadar, men eigaren har lagt bølgeblekk på taket for å stoppe røteskadane.

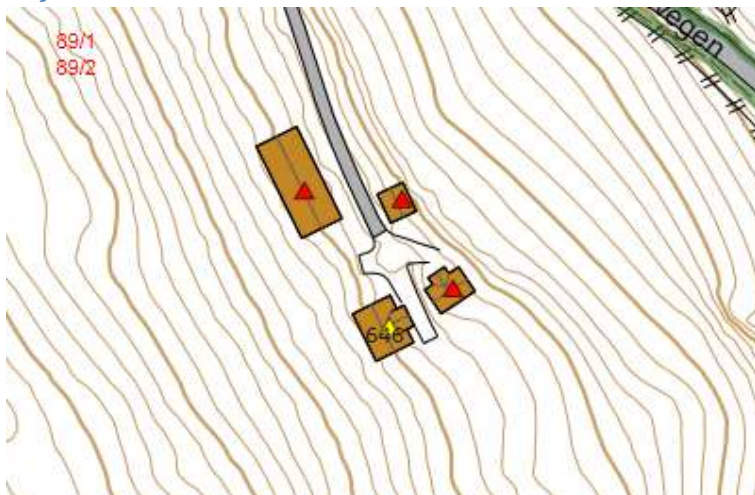
Figur 133. Kårhuset på garden står i opphavleg tilstand, men har mykje røteskadar.

Eigaren sjølv har fullrestaurert stogo/hovudhuset og bur der.

Figur 134. Stogo er fullrestaurert og fungerer som bustad.

Objekt til kart

Figur 135. SEFRAK-registreringar markert med trekantar frå valdreskart.no

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Tunet er eit intakt tun med bygningar frå 1700–1800-talet. Hovudhuset er restaurert. Tun som berre har hus frå denne perioden, har vorte sjeldne i Vestre Slidre. Endå meir sjeldsynt er det at gamle tun er fullverdig bustader tilpassa moderne behov. Den kontinuerlege bruken av tunet og bygningane har ein verdi i seg sjølv. Tunet ligg i eit elles relativt intakt kulturlandskap med fleire gardstun med eitt eller fleire gamle hus. Det freda gardstunet Rå ligg like nedanfor. Tunet si plassering i kulturlandskapet er også viktig for verdivurderinga. Gardstuna på Magistad ligg langs ein nord-sør-akse på tvers av kommunevegen over Magistadåsen. Både kulturelt og visuelt heng dei to tuna saman i landskapet. Det er også ein verdi at tunet blir nytta og kan gje eit godt døme på korleis tun med berre gamle bygg kan tilpassast dagens bruk.

Figur 136. Tuna på Sørre og Øvre Magistad sett saman. Flyfot frå 2009

Utfordringar

Tunet er i bruk, og det er ein føresetnad at tunet blir nytta som bustad for at eigaren skal kunne ta vare på husa. Tilpassingar bør ikkje endre originale konstruksjonar. Om dette likevel må gjerast, er det viktig å tilpasse det til eksisterande byggeskikk. Samstundes bør endringar vere synlege slik at tilpassingane er med på å fortelje historia til bygga. Den viktigaste utfordringa er likevel at bruk som dette må forsvare dei økonomiske kostnadene med restaurering.

Forslag til forvaltning

Dagleg ettersyn og vedlikehald er viktig. Restaurering av kårstogo og stabbur trengst, og det er ynskjeleg å setje opp eit nytt bygg i tilpassa stil på murane til fjøset som er rasa saman.

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på bygningane. Bygningane skal nyttast som bustad med alle aktivitetar og behov som er knytt til ein moderne bustad. Endringar skal tilpassast best mogleg, men bør ikkje kamuflerast.

Bruk:

Bustad, leve- og aktivitetsområde. Eigaren ynskjer å oppgradere stoger og kårhus til bustader for utleige. I den samanhengen bør det ryddast opp i matrikkelen, og tuna/bustadene bør få adresser som er tilpassa moderne brukarbehov (spesifikke adresser for post og gps).

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på gardstunet	Vurdere tilstand og søkje støtte	Restaurering/vedlikehald	Eigar	Norsk kulturminnefond/eigar
Tunet skal framstå som heilskapleg og harmonisk	God planlegging	Tilpassa inngrep	Eigar	Eigar, kommune (SMIL), Norsk kulturminnefond
Redusere økonomisk belastning på eigar	Samordne støttetiltak	Bidra med rettleiing og søknadshjelp	VNK/Valdresmusea/Riksantikvar	Riksantikvar/Oppland fylkeskommune/Norsk kulturminnefond

Oppfølgingsansvar

Eigar

19 Sørre Fauske 81/6

Brukshistorikk

Gardstunet på 81/6 Fauske ligg vakkert til i sørhellinga i bakkane ovanfor Strøndafjorden. Garden ligg solvendt til litt sør og ovanfor Røn sentrum. Garden er fråflytta, og jorda er leigd bort til naboar. Tunet består i dag av fem bygningar. Husa er i dårleg forfatning og ikkje eigna til bustad. Eigaren bur i Valdres og ynskjer å setje i stand husa til bustad.

Registreringar

Tunet er eit kompakt firkanttun med stogo (102-93), eldhus (102-94), stabbur/bu (102-95), låve (102-96) og fjøs/stall med låve (102-97). Her har også vore eit kyrfjøs som no er borte, og dette er eit av dei få tuna i Vestre Slidre som har nesten alle hus frå 1700–1800-talet ståande. Eit stykke unna er ei løe som er delvis rasa saman (102-98).

Figur 137. Fjøs/stall til venstre og låve til høgre

Figur 138. Låve med bua i framkant til høgre

Figur 139. *Stogo på Fauske*

Figur 140. *Stallen*

Figur 141. Fjøsmyrar til venstre. Det går beitedyr til garden

Objekt til kart

Figur 142. Aktuell avgrensning av område. Alle bygga er SEFRAK-registrert (raude trekantar)

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Tun der alle husa er frå før 1900, har vorte sjeldne. Eigaren ynskjer å ta vare på husa og gje husa nytt liv framfor å rive og bygge nytt. Eit tun frå denne perioden som er istandsett og i bruk, er eit stort løft for eigaren og av særleg verdi for omgjevnadene.

Utfordringar

Hovudutfordringa i dag er at husa forfell. Alle hus treng strakstiltak om forfallet skal stoppe. Eigaren ynskjer strakstiltak og vil fullrestaurere hovudhuset. Ei utfordring kan vere å finne ein god balanse mellom bruk og vern i høve til tiltak og tilpassingar for moderne bruk. Det er uansett eit overordna mål at dei gamle bygningane blir nytta.

Forslag til forvaltning

Strakstiltak på alle hus unntatt stoga som skal fullrestaurerast. Stova skal setjast i stand til fullverdig bustad med for framtidig bruk. Slått/beite kring rundt tunet, slått mellom husa. Søkje Norsk kulturminnefond og kommune.

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på tunet med bygningar og tunareal.

Bruk: Istandsetjing for bruk etter dagens bustadstandard

Hovudmål: Setje i stand og gje nytt liv til bygningane

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Aktuelle tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på gardstunet	Vurdere tilstand og søkje støtte	Restaurering/vedlikehald	Eigar	Kommune, Norsk kulturminnefond, eigar
Tunet skal vere heil-skapleg og harmonisk	God planlegging	Tilpassa inngrep	Eigar	Eigar
Redusere økonomisk belastning på eigar	Samordne støttetiltak	Bidra med rettleiing og søknadshjelp	Kommune Valdresmusea VNK	Kommune, Norsk kulturminnefond

Oppfølgingsansvar

Eigar

20 Fystro-tufta

Ei stavkyrkjetuft er registrert ved Fystro ovanfor Røn og på nordsida av Ferisfjorden. Tufta vart funnen og påvist av grunneigaren.

Brukshistorikk

Eldste omtale av ei kyrkje på Fystro (gnr. 82) er frå rundt 1620 (Fyrrestraa kiercke, St.S. 159). Prest er nemnd fyrste gong i 1308 (sira Þorsteins prest j Firstra, DN IV:77). Kyrkjestadgarden (82, 83) Fystro, prestebølet (84) Tuv og kyrkjestadgarden (85, 86) Røn er nabogardar på austsida av Ferisfjorden sør for Slidrefjorden. Når presten Halvard i 1344 (DN VIII:152) skriv seg til Tuv (Haluarder prester j Þuf), og ikkje til Røn eller "Fyrstrå", og når brevet er skriven på Tuv (j preststofuonne j Þuf), er det grunnlag for å vurdere om det ikkje også var kyrkje på Tuv på denne tida. Kyrkje på tre nabogardar var ikkje vanleg i mellomalderen, men er mogleg. I og med at vi ikkje kjenner til at det skal ha stått ei kyrkje på Tuv, er ei meir sannsynleg forklaring at Tuv kan vere utskilt frå Røn og har vorte sete for presten ved Røn kyrkje (kulturminnesok.no).

Kyrkjetufta er bevart, men området er i dei siste par hundre år nytta som deponeringsstad for åkerstein. Kyrkja stod til forfalls og vart riven i 1747 eller 1748, og materialar frå denne kyrkja skal ha vore nytta då dei bygde ny kyrkje på Røn same år (kjelde: kulturminnesok.no).

I 2018 er det 270 år sidan kyrkja vart teken ned. Dette blir markert med jubileum på staden. Området rundt tomta blir nytta til landbruksareal. Det er rydda rundt tufta i seinare tid.

Figur 143. Tomta sett frå vegen i nord-aust

Registreringar

Tufta vart påvist av grunneigaren på gnr. 82/6. Ho markerte seg i første rekke i form av to større og fleire mindre steinrøyser. Den sørlegaste av storrøysene ligg ifølgje grunneigaren ved det gamle inngangspartiet til kyrkja. Den nordlegaste røysa ligg på ei kvadratisk opphøgde flate som er ca. 9 m lang og 5 m brei. Det sørlege hjørnet av tufta er markert av to mindre røyser.

Figur 144. Tomta før krattryddinga. Nærmaste hjørne er koret, hjørnet til venstre er skipet i kyrkja

Figur 145. Tufta etter rydding av tre i 2016. Nærmast er hjørnet i koret. Hogstmaskinen har velta to store steinar ut av muren. Til venstre litt bak skimtar vi hjørnet av skipet i kyrkja.

Objekt til kart

Figur 146. Tufta ligg i det lilla området. Det lilla området syner omsynssona kring tufta, medan raudt område er sjølv tufta.

Prioritet

2

Grunngjeving for prioritering

Tomta er automatisk freda og viktig for å forstå kyrkje- og mellomalderhistoria i Valdres.

Utfordringar

Det freda området ligg på privat grunn. Alle tiltak som inkluderer tufta med omsynssone, krev avklaring med forvaltningsmyndigheitene (Riksantikvaren). Fredingsstatusen til tufta krev at eigaren må ta spesielle omsyn og avklare eventuell bruk med Riksantikvaren, og det kan føre til utfordringar.

Forslag til forvaltning

Årleg ettersyn og vedlikehald trengst. Eigaren kan søkje støtte frå Riksantikvaren og Oppland fylkeskommune.

Spesielle omsyn:

Det viktigaste er å ta vare på tufta. Andre omsyn som bør takast, er:

- Tufta bør ligge tilgjengeleg for publikum.
- Området rundt tufta skal nyttast til landbruksformål.
- Tufta bør ligge fritt for å gje rett oppleving av kyrkjetufta i landskapet.

Bruk: Tufta bør nyttast som besøksmål og til pedagogisk verksemd/undervisning.

Hovudmål: Ta vare på tufta

Aktuelle tiltak

Mål	Strategi	Tiltak	Ansvar	Finansiering
Ta vare på tufta	Funksjonelle avtaler mellom myndigheiter og eigar	Oppfølging av status (legge på plass utrasa stein)	Riksantikvar	Riksantikvar
Tilgjenge for publikum	Skilt og informasjon	Søke løyve til sti og skilting Søke støtte til tavler og skilt	Kommune	Kommune/ Riksantikvar

Oppfølgingsansvar

Riksantikvaren

DEL 5 OPPFØLGING OG VIDARE ARBEID

Oppfølgingsområde

Ut over dei kulturminna som er definert i denne planen, er det fleire tema og minne som det bør arbeidast vidare med når det er kapasitet eller planen skal evaluerast. Tema som ikkje kom med i denne omgangen, var:

Handelsstader

Det var eit ynske å lokalisere dei historiske og nye handelsstadene.

Industristader

I denne planen er berre Fossheim take med som industristad. På Hovsfjorden mot Øystre Slidre har det også vore industriverksemd i byrjinga av 1900-talet. Her var mellom anna båtmotorfabrikk, mølle, tørke, produksjon av innleggsålar og brynjer, felemakeri, sag-anlegg, snikkarverkstad og kraftverk.

Bygningsmiljø

- ✓ Hausåkerhaugen, gravminne
- ✓ Kyrkjjetomta etter Fystro stavkyrkje
- ✓ Ringestadtunet
- ✓ Hjelle – brukt som utgangspunkt for motiv av fleire kjende målarar på 1800–1900-talet, m.a. J.C. Dahl.
- ✓ Paviljongen ved Fossheim hotell med spesiell dekorasjon

Stavkyrkjetufter

Det er eit mål å gje informasjon og gjere tuftane etter alle fjerna stavkyrkjer tilgjengelege.

DEL 6 LOVVERK OG VERKEMIDLAR

Lovverk

Innanfor kulturminneforvaltinga gjeld fleire ulike lovverk.

Kulturminnelova

Kulturminnelova har ein klår definisjon av kulturminne:

«Med kulturminner menes alle spor etter menneskelig virksomhet i vårt fysiske miljø, herunder lokaliteter det knytter seg historiske hendelser, tro eller tradisjon til.» (Kulturminnelova av 9. juni 1978, § 2).

Kulturminnelova omhandlar dei konkrete, fysiske kulturminna som kan sjåast og takast på, og ikkje kulturminne som song, dans og tradisjon.

Automatisk freding

Alle kulturminne som er frå 1536 eller før, og bygningar frå før 1650 er automatisk freda etter kulturminnelova av 9. juni 1978 § 4. Ein har meldeplikt dersom ein skal endre bygningar frå før 1850. Før-reformatoriske minne blir også kalla fornminne. Desse har vi ikkje lov til å fjerne, flytte eller endre utan løyve frå kulturminnemyndighetene. Med til automatisk freda kulturminne høyrer også eit område rundt den synlege eller kjende ytterkanten av kulturminnet, så langt det er naudsynt for å hindre tiltak (§ 6). Om ikkje anna er bestemt, gjeld ei sikringssone på 5 m.

Vedtaksfreding

Av og til er det naudsynt å frede kulturminne som ikkje er automatisk freda, det vil seie frå nyare tid. Det kan vere bygningar eller andre kulturminne som har spesiell verdi. Desse blir freda med enkeltvedtak, jf. § 15 i kulturminnelova.

Innleveringsplikt

Dersom du gjer eit laust funn som er frå før 1537, er det innleveringsplikt. Det er fordi det dessverre syner seg at slike minne forsvinn frå oppbevaringsstaden etter ei tid. Og med gjenstanden forsvinn eit stykke av vår felles historie. Difor blir alle slike gjenstandar oppbevart i museum eller oldsaksamlingar. Der blir funna arkivert etter gardsnamn, og alle funn får eit arkivnummer. Arkivet er tilgjengeleg på Internett <http://www.dokpro.uio.no/arkeologi/oslo/hovedkat.html>.

Plan- og bygningslova

Plan- og bygningslova regulerer kva inngrep som kan gjerast i samanheng med utbygging, og korleis plantiltak skal utførast. Lova er basert på spegelvendingsprinsippet. Det betyr at inngrep som ikkje står omtala i lova, ikkje er tillatne. Hovudmålsetjinga er å gje grunnlag for vedtak om bruk og vern av ressursar eller om utbygging. Lova skal vere grunnlag for den totale planlegginga og omhandlar tre plantypar:

1. Fylkesplan

Fylkesplanen skal utarbeidast i kvart fylke og gje oversikt over natur- og kulturressursane. Fylkesplanen er retningsgjevande, men ikkje rettsleg bindande.

2. Kommuneplan

I gjeldande plan- og bygningslov vil det seie at kulturminnet eller miljøet blir regulert til omsynssone C (erstattar regulering til spesialområde bevaring i tidlegare plan- og bygningslov). Vern gjennom reguleringsplanen er kommunens fremste moglegheit til å beskytte verneverdige kulturminne og miljø. Kva for omsyn som skal takast, skal definierast i kvart høve.

3. Reguleringsplan

Kommuneplanen er ein oversiktsplan over planlagde tiltak i kommunen. Arealdelen av kommuneplanen er rettsleg bindande og viktig i forvaltningssamanheng. Bandlegging gjennom kommuneplanen har rettsleg verknad i fire år.

Reguleringsplan skal utarbeidast der det er påkravd i arealdelen. Område kan også regulerast til omsynssone i reguleringsplanar. Det inneber ei mildare form for vern enn alternativa i kulturminnelova, men i reguleringsplanar kan det vere krav om utgravingar. Avgjerslene til planutvalet har på den måten stor innverknad på kulturminneforvaltninga i kommunen (plan- og bygningslova 1985).

Skogbrukslova

Eit siktemål i skogbrukslova er at det blir teke vare på miljøverdiar, slik som kulturminna. På dette viset kan også kulturminne frå nyare tid få større merksemd.

Listeføring

Listeført kyrkje

Kyrkjer som er bygd før 1537 og erklært ståande kyrkjer frå 1537–1650, er automatisk freda. I tillegg er eit fåtal kyrkjer vedtaksfreda. Alle dei rundt 300 kyrkjene som er oppført mellom 1650 og 1850, blir betrakta som verneverdige og er derfor listeført. Listeført er også ei rekke verneverdige kyrkjer som er bygd etter 1850. Det er utarbeidd eit eige rundskriv (T-3/2000) som fastset forvaltnings- og sakshandsamingsrutinar for tilhøvet mellom kyrkjeleg myndigheit og Riksantikvaren når det gjeld dei listeførte kyrkjene. Riksantikvaren skal uttale seg før det blir fatta vedtak som inneber inngrep i / endringar av listeførte kyrkjer.

Statleg listeført

I denne kategorien er det bygningar og anlegg som er gjevne verneklasse 2 i det landsomfattande prosjektet Statens kulturhistoriske eigedommar. Desse kulturminna er vurdert til ikkje å ha nasjonal verdi, og ved sal blir det anbefalt at dei blir regulert til omsynssone.

Lokalt listeført

Denne nemninga blir brukt om bygningar, miljø og andre kulturminne som lokal vernemyndigheit (byantikvarane/kommunane) vurderer som verneverdige, sjølv om det ikkje er fatta eit formelt vernevedtak.

Omgrep

I kulturminneforvaltninga blir det nytta ulike omgrep:

Freda kulturminne. Freding er den strengaste forma for vern. Freding inneber at inngrep/endingar på kulturminnet som går utover vanleg vedlikehald, må godkjennast av myndigheitene. Dette kan vere både automatisk freda og vedtaksfreda kulturminne.

Automatisk freda kulturminne. Alle kulturminne som er frå 1536 eller før, og bygningar frå før 1650 er automatisk freda etter kulturminnelova av 9. juni 1978 § 4. Desse blir også kalla *fornminne*, men blir her berre omtala som automatisk freda kulturminne. Desse har vi ikkje lov til å fjerne, flytte eller endre utan løyve frå kulturminnemyndigheitene. Med til automatisk freda kulturminne høyrer også eit område rundt den synlege eller kjende ytterkanten av kulturminnet så langt det er naudsynt for å hindre tiltak (§ 6). Om ikkje anna er bestemt, gjeld ei sikringssone på 5 meter.

Vedtaksfreda kulturminne. Eit vedtaksfreda kulturminne er freda gjennom særskilt vedtak for kvart enkelt kulturminne.

Verna kulturminne. Eit verna kulturminne kan vere verna med heimel i lov eller gjennom andre verkemiddel (kjelde: www.riksantikvaren.no).

Verneverdig/bevaringsverdig kulturminne. Verneverdig og bevaringsverdig tyder det same. Eit verneverdig eller bevaringsverdig kulturminne er eit kulturminne som har gjennomgått ei kulturhistorisk vurdering og er identifisert som verneverdig.

Dei mest verneverdige kulturminna er av nasjonal verdi. Det er først og fremst desse som er freda etter kulturminnelova. Kulturminne kan også ha regional eller lokal verdi. Normalt vil det vere kommunane som sikrar vern av slike kulturminne ved hjelp av plan- og bygningslova (kjelde: www.riksantikvaren.no).

Omsynssone bevaring. Dette er ei moglegheit i plan- og bygningslova til å verne objekt og område som har lokal og regional kulturminneverdi. Overordna avgjersler om bevaring i kommunane si arealplanlegging kan vedtakast med heimel i plan- og bygningslova § 11-8 tredje ledd bokstav c) og § 11-9 nummer 7. Føresegner om omsynssone bevaring i reguleringsplanar kan vedtakast med heimel i plan- og bygningslova § 12-5 andre ledd nummer 5 og § 12-7 nummer 6. Ei omsynssone kan også regulere interiør og materialbruk.

Arkeologisk kulturminne. Arkeologiske kulturminne er spor etter menneske som har levd i tidlegare tider. Kunnskapen frå desse kjeldene kan gjere oss betre i stand til å forstå oss sjølv, vår samtid og andre menneske og kulturar.

Nyare tids kulturminne. «Kulturminne frå nyare tid» inkluderer i utgangspunktet alt som ikkje er automatisk freda i medhald av *lov om kulturminner* fram til i dag. I Valdres er dette i praksis ståande bygningar, leivningar og stader knytt til tru/tradisjon som er yngre enn reformasjonen (yngre enn 1537). Dei fleste minna som er registrert i samband med stølsregistreringane, er frå nyare tid.

Kulturmiljø. Dette er område der kulturminna inngår som del av ein større heilskap eller samanheng.

Kulturlandskapselement frå nyare tid. Dette er leivningar som ikkje er automatisk freda, i hovudsak leivningar knytt til jordbruk og seterdrift, slik som rydningsrøyser, steingjerde, fossile åkrar, hustufter, vegfar osb.

Leivningar. Med *leivning* meiner vi fysiske spor som rest av noko som har eksistert. Eit ståande hus er ein bygning, men tufta etter bygningen er ein leivning.

Figur 147. Foto: Else Rønnevig

Tilskotordningar

Nedanfor er det sett opp nokre døme på kva det kan søkjast tilskot til, og kvar ein kan søkje. Mange av ordningane kan ha årvisse endringar. Merk at ordningane kan endrast, og at vi her berre har presentert nokre av dei viktigaste i 2017. Fleire av Valdres-kommunane abonnerer på <http://www.tilskuddsportalen.no> der du kan søkje deg fram til aktuelle ordningar.

Statlege tilskotordningar

Nedanfor er det vist til dei viktigaste støtteordningane på statleg nivå. For meir info sjå regjeringas Rundskriv Nr: T-1/16 (for 2017).

Norsk kulturminnefond

Kulturminnefondet er ei statleg tilskotsordning for private eigarar av verneverdige kulturminne og kulturmiljø. Tilskota er delt inn i:

- istandsetjing, med søknadsfrist 1. november
- straktiltak (tiltak mellom kr 10 000 og 50 000); støtta går til å hindre vidare forfall før seinare istandsetjing.

Riksantikvaren

Eigarar eller forvaltarar av kulturminne kan søkje om tilskot til tiltak som for eksempel istandsetjing, sikring og skjøtsel. Her finn du informasjon om kva du kan søkje om tilskot til, målgrupper og korleis du kan gå fram for å søkje.

Det kan gjevast tilskot til tiltak innanfor:

- [arkeologiske kulturminne](#)
- [brannsikring av tette trehusmiljø](#)
- [bygningar, ruinar og anlegg frå mellomalderen \(før 1537\)](#)
- [bygningar og anlegg etter 1537](#)
- [fartøy](#)
- [fartøyvernsentera](#)
- [konservering av fast inventar](#)
- [konservering av kyrkjekunst](#)
- [kulturmiljø og kulturlandskap](#)
- [samiske kulturminne og kulturmiljø](#)
- [tekniske og industrielle kulturminne](#)
- [verdiskaping](#)
- [verdsarv](#)

Klima- og miljødirektoratet

Det har vore mogleg å søkje tilskot til truga naturtypar og utvalde naturtypar. Dette gjeld både undersøkingar, utarbeiding av skjøtelsplanar og tiltak i naturtypar. Slåttemark (natureng) og slåttemyr fell innanfor denne ordninga.

Regionale tilskotsordningar

Både fylkeskommunen og Fylkesmannen har tilskot som kan nyttast til kulturminne. Ordningane hos Fylkesmannen gjeld spesielt kulturlandskap og biologisk mangfald, medan fylkeskommunen gjev støtte til freda bygg.

Oppland fylkeskommune

Kulturarv-avdelinga i Oppland fylkeskommune gjev tilskot til freda bygningar i privat eige. Tilskota er delt inn i:

- forundersøkingar eller arkitektfagleg bistand (ingen søknadsfrist)
- istandsetjing (søknadsfrist 1. november)
- strakstiltak/sikring (ingen søknadsfrist)

Fylkesmannen

Landbruksavdelinga hos Fylkesmannen administrerer tilskot gjennom RMP (Regional miljøprogram). I Oppland inkluderer det tilskot til seterdrift, beiting og slått på areal med miljøverdi.

Kommunale tilskotsordningar

Alle kommunar har ei eller fleire tilskotsordningar som inkluderer kulturminne.

SMIL (spesielle miljøtiltak i landbruket)

Kommunane har gjennom si eiga SMIL-ordning moglegheit til å gje støtte til verneverdige bygningar. Føremålet med SMIL-midlane er å ivareta natur- og kulturminneverdiane i kulturlandskapa til jordbruket, og å redusere forureininga frå jordbruket utover det som blir forventa gjennom vanleg jordbruksdrift.

Frå Landbruksdirektoratet: «Tilskudd kan gis til foretak der det foregår en tilskuddsberettiget produksjon på landbrukseieendommen, og som oppfyller vilkårene i forskrift 19. desember 2014 nr. 1817 om produksjonstilskudd og avløsertilskudd i jordbruket § 2 og § 3 eller § 4.»

Private tilskotsordningar

Det finst ei rekke private tilskotsordningar og legat. Nokre er lista opp her. På neste side finn du link til fleire. Meir finn du også på <http://www.tilskuddsportalen.no>

Sparebankstiftelsen DnB

Stiftinga gjev støtte innanfor det geografiske virkeområdet sitt. I 2017 gjev ho tilskot til tiltak som aukar forståinga for å ta vare på kulturminne, aukar interessa for historie og bidreg til å ta vare på handverkstradisjonar. Prioriteringane endrar seg over periodar.

UNI-stiftinga

Stiftinga UNI er ei allmennyttig stifting som skal støtte tiltak som vernar menneske og fortidsminne. Stiftinga sine vedtekter seier det slik: «Stiftelsen UNI er en stiftelse med ideelt formål å fremme allmennyttig virksomhet innen skade- og miljøvern, for dermed å bidra til en trygg utvikling i det norske samfunnet. Stiftelsens bidrag skal i første rekke være økonomisk støtte til prosjekter og påskjønnelse til institusjoner og enkeltpersoner.» Søknadane blir behandla på styremøte seks gonger i året.

Norsk kulturarv

Norsk kulturarv administrerer ordningane «Ta eit tak» og «Rydd eit kulturminne». «Ta eit tak»-ordninga er finansiert av UNI-stiftinga.

Legat og andre private tilskot

Sjå <http://kulturminnefondet.no/wp-content/uploads/2016/06/4.4-Private-stiftelser-og-fond-ny.pdf>

Del 7 VEDLEGG REGISTRERTE KULTURMINNE

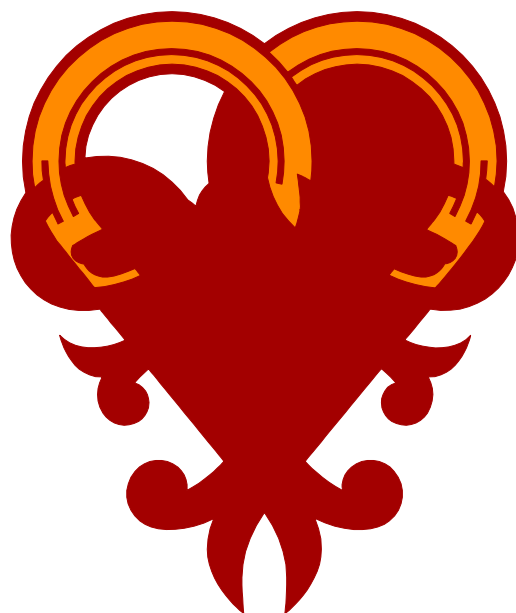
(Eigen tabell og kart)

KJELDER

- Bosheim, Oddkjell (2010). *Ljøsndalen – stølsveg og saltveg*. Upublisert.
- Dietrichson, Ragnhild (1996). *Gamal byggeskikk i Vestre Slidre*. Vestre Slidre kommune og Valdres folkemuseum
- Hvattum, Harald (1993). *På gamle vegar i Valdres: Vegbygging, vedlikehald og vegstyring i Valdres fram til slutten av 1800-talet. Vegkulturminne i dag*. Fagernes: Valdres Forlag.
- Ilkjær, Jørgen (2000). *Den første Norgeshistorien – Illerupfunnet: Ny innsikt i skandinavisk romertid*. Kulturhistorisk Forlag.
- Jahnsen, Jahn Børe (2008) : *Mellomalderkyrkjer i Valdres*.
- Jahn Børe Jahnsen (1977). *Mo kyrkeruin*.
- Kyvik, Gro (2006). *Minne om fortida. Fortidsminne i Vestre Slidre*. Slidre: Vestre Slidre kommune.
- Ramstad, Morten (2010). *Vikingtidsplassen på Bjørgum, utgravning og formidling*. Årbok for Bergen Museum 2010, s. 56–67.
- Thorstensen, Cathrine (2010). Milesteiner i Norge. *Vejhistorie*, nr. 17, forår 2010.
- Riksantikvaren (2010). *Mo kirkeruin, faktaark*.

Historiske bilete utan kveldeoppgåve:

[https://lokalhistoriewiki.no/index.php/Bibliografi:Vestre Slidre kommune](https://lokalhistoriewiki.no/index.php/Bibliografi:Vestre_Slidre_kommune)

VALDRES

skjerper sansane